PK 2575
.S8

Vol. 1

FT MEADE
ASIAN

THE LIBRARY OF CONGRESS

THE LIBRARY OF CONGRESS

TRACTS

IN THE

ORIYA LANGUAGE.

କବିତାମୃତବିନ୍ଦୁ ।

[Amos Sutton]

ଦୋଷାନ୍ଧକାରବ୍ୟପସାରଣେନଗୁଣାମ୍ ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନୀଲନନଚ୍ୟଦକ୍ଷାଃ ।
ସନ୍ତଃ ପ୍ରବନ୍ଧଂ ମମ ଶୋଧୟନ୍ତୁ ଶ୍ଳୋକଂ ମୟୂଖା ଇବ ଚନ୍ଦ୍ରରଶ୍ମେଃ ।

POETICAL SERIES.—VOL. I.

CUTTACK:

PRINTED FOR THE ORISSA TRACT SOCIETY.

1843.

PK2575
I58
vol. 1
Orien
Ori

*** The expense of publishing these Volumes is chiefly furnished by the LONDON and AMERICAN TRACT SOCIETIES.

ନିର୍ଘଣ୍ଟ ପତ୍ର ।

	ପତ୍ରାଙ୍କ ।
ଆଶ୍ରୟ ନିର୍ଣୟ	୧୩୩
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମହିମା	୧୫୯
ଖେଦଯୁକ୍ତ ଲୋକର ପ୍ରାର୍ଥନା	୧୪୫
ଚୌତିଶା	୧୬୨
ତତ୍ତ୍ୱସାର	୧୬୪
ତ୍ରାଣଚନ୍ଦ୍ରୋଦୟ	୭୩
ତ୍ରାଣତତ୍ତ୍ୱ	୧୫୦
ଦିବ୍ୟବର୍ଣମାଲା	୧୨୫
ଧର୍ମପୁସ୍ତକରସାର	୧୭
ଧର୍ମବ୍ୟବସ୍ଥା	୧୬୭
ନାନାବିଧ ଭଜନ	୧୬୭
ନୀତିଶିକ୍ଷାବିଧ	୧୭୧
ନିସ୍ତାର ରତ୍ନାକର	୧
ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟର ନାମମାଲା	୧୫୭
ଭଗବଦ୍ବାଦ ଲେଖନ	୧୬୭
ମନର ଚେତନା	୧୩୯
ମହା ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ	୧୨୮
ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ନିବେଦନ	୧୫୩
ସତ୍ପରାମର୍ଶ	୧୭୯

	ପତ୍ରାଙ୍କ ।
ସତ୍ଗୁରୁ	୧୬୧
ସତ୍ୟଧର୍ମ ପ୍ରକାଶ	୩୬
ସତ୍ୟଉପାୟ	୧୬୮
ସ୍ୱଦସନ୍ତ ଭରସା	୧୬୯

No. 1.

THE

JEWEL-MINE OF SALVATION.

ନିସ୍ତାର ରତ୍ନାକର ।

ଶୁଣହେ ଜଗତ୍ର ଲୋକ କହୁହେ ବିସ୍ତର ।
ଘୋର ପାପରୁ କେମନ୍ତେ ପାଇବ ନିସ୍ତାର । ୧ ।

ଇହିଁରେ ଉଦ୍ଦେଶକାରୀ ନାହିଁ କେହି ଜଣ ।
ନିରବଧି ପରିଶ୍ରମୀ ସଂସାର କାରଣ । ୨ ।

ସଂସାର ସାମଗ୍ରୀ ନାହି ସତ୍ୟ ଅଧିକାର ।
ସବୁ ମିଥ୍ୟା ମାତ୍ର ଚକ୍ଷୁ ମୁଦିଲେ ଅନ୍ଧାର । ୩ ।

ଅଳ୍ପଦିନ ଭୋଗ ହେତୁ ତାର ପ୍ରୟୋଜନ ।
ମରଣ ଉତ୍ତରେ ସଙ୍ଗେ ନ ଯିବଟି ଧନ । ୪ ।

ଜନ୍ମିଲେ ମରଣ ଅଛି ଦେଖ ସର୍ବ ଜନ ।
ମରଣାନ୍ତେ ସ୍ୱର୍ଗେ ଅବା ନରକେ ଗମନ । ୫ ।

ସଦାଶ୍ରୟ ବିନା କେହି ସ୍ୱର୍ଗରେ ନ ଯିବେ ।
ଅଧୋମୁଖ ହୋଇ ଘୋର ନରକେ ପଡ଼ିବେ । ୬ ।

ନରକ କେମନ୍ତ ସ୍ଥାନ କେମନ୍ତ ଯନ୍ତ୍ରଣା ।
ନିର୍ବୋଧ ହୋଇଲେ କାହିଁ କିଛି ନୋହେ ଜଣା । ୭ ।

ଭୟଙ୍କର ନରକରେ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଅନଳ ।
ତାର ନିର୍ବାଣ ନ ହେବ ଜ୍ୱଳେ ସଦା କାଳ । ୮ ।

ତହିଁରେ ପଡଲେ ଭାଇ ରକ୍ଷା ନାହିଁ କାର ।
ଅନନ୍ତ ସୀମା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ କରେ ହାହାକାର । ୯ ।

ଭକ୍ତି କର ଯେହ୍ନେ ଘୋର ନରକେ ନ ପଡ ।
ସାବଧାନ ପରହାଣ ଯେମନ୍ତେ ନ ହୁଡ । ୧୦ ।

ମନେ ଭାବ ନିରନ୍ତର ସର୍ବ ନରଗଣ ।
ଆସିଛନ୍ତି ଜଗତରେ ସତ୍ୟ ମହାଜନ । ୧୧ ।

ନାମେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଖ୍ୟାତ ପାପିର ଉଦ୍ଧାରେ ।
ନରରୂପ ମୁକ୍ତି କର୍ତ୍ତା ବ୍ରହ୍ମ ଅବତାରେ । ୧୨ ।

ଆଶ୍ରୟ କର ହେ ଶୀଘ୍ର କର ହେ ଆଶ୍ରୟ ।
ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଶରଣ ଛାଡ ନାହିଁ ସଦାଶ୍ରୟ । ୧୩ ।

ହିନ୍ଦୁ ଲୋକଙ୍କର ଅଛି ନାନା ଅବତାର ।
ତାହାର ବୃତ୍ତାନ୍ତ ଶୁଣ କହିବା ବିସ୍ତାର । ୧୪ ।

ପ୍ରଥମରେ ମୀନରୂପ ହେଲେ ନାରାୟଣ ।
ସତ୍ୟବ୍ରତ ରକ୍ଷା ହେତୁ ତାହାର କାରଣ । ୧୫ ।

ଦ୍ୱିତୀୟରେ କୂର୍ମପୃଷ୍ଠେ ଧରଣୀ ତୋଳିଲେ ।
ତୃତୀୟେ ଶୂକର ଦନ୍ତେ ତାହାକୁ ଧଇଲେ । ୧୬ ।

ଚତୁର୍ଥରେ ନରସିଂହ ହିରଣ୍ୟ ବଦାରି ।
ପଞ୍ଚମେ ବାମନ ବଳୀ ନୃପି ଛଳ ପୁରି । ୧୭ ।

ଷଷ୍ଠେ ପ୍ରଶୁ ରାମ କ୍ଷତ୍ରି ବଂଶ ସଂହାରଣ ।
ସପ୍ତମରେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ମାଇଲେ ରାବଣ । ୧୮ ।

ଅଷ୍ଟମରେ ଗୋପୀନାଥ ନାଶିଲେ କଂସକୁ ।
ନବମରେ ବୁଦ୍ଧହେଲେ ଦୂଷିଲେ ବେଦକୁ । ୧୯ ।

ଏହିରୂପେ ଅବତାର ଯେତେକ ସତ୍ୟଜାଣ ।
ତେବେ ତହିଁ ନଦିକର ନାହି ପରହାଣ । ୨୦ ।

ଯେହେତୁ ସେମାନେ କିଛୁ ତ୍ରାଣ ନ ସାଧିଲେ ।
ମାତ୍ର ନିଜ ଅଭିଲାଷ କାମାଦି ପୂରିଲେ । ୨୧ ।

ନାନା ସ୍ଥାନେ ନାନା ଜଣେ ନାନାଦି ରଚନ ।
ଜ୍ଞାନ ଅପାର ପ୍ରକାର କରେ ଅନୁମାନ । ୨୨ ।

ଅନେକ ଲୋକର ଏହି ମତ ଶାସ୍ତ୍ର ଥିଲେ ।
ତ୍ରାଣ ଶାସ୍ତ୍ର ପାଅନ୍ତେ ସେ ସବୁ ପକାଇଲେ । ୨୩ ।

ତାହାର ପ୍ରସଙ୍ଗ କିଛୁ କର ହେ ଶ୍ରବଣ ।
ମନ ଦେଇ ବୁଝି ଧର ଅମିଅ ବଚନ । ୨୪ ।

ପ୍ରଥମରେ ବିଧି କର୍ତ୍ତା ସର୍ବ ସୃଷ୍ଟି କଲେ ।
ସ୍ଥାବର ଜଙ୍ଗମ ଯେତେ ଆଜ୍ଞାରେ ସୃଜିଲେ । ୨୫ ।

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଏକ ନାରୀ ଏକ ନର ।
କଲେ ନିଜ ସାଦୃଶ୍ୟରେ ନିଷ୍ପାପି ଅନ୍ତର । ୨୬ ।

ଯଦ୍ୟପି ସେମାନେ କିଛୁ ଦୋଷ ନ କରନ୍ତେ ।
ରୋଗ ଦୁଃଖ ମୃତ୍ୟୁ ନାହିଁ ଜଗତେ ଆସନ୍ତେ । ୨୭ ।

ତେବେ ଶୟତାନ ଫାନ୍ଦେ ନରନାରୀ ପଡ଼ି ।
ଅଧର୍ମୀ ଆଚାର କଲେ ସୁସ୍ୱଭାବ ଛାଡ଼ି । ୨୮ ।

ଏହି ଦୁଇ ଜଣଠାରୁ ସବୁ ଜାତ ହେଲେ ।
ପାପିଷ୍ଠ ସନ୍ତାନ ମାତ୍ର ସଦା ଜନ୍ମାଇଲେ । ୨୯ ।

ଏହି ହେତୁ ଜଗତରେ ଯେତେ ନରଗଣ ।
ସବୁ ଠାରେ ସଦା କରେ ମନ୍ଦ ଆଚରଣ । ୩୦ ।

ମିଥ୍ୟା ବାକ୍ୟ ପ୍ରବଞ୍ଚନା ପରଧନ ହରି ।
ବଧ ପରଦାର ହିଂସା ସବୁ ଜନ କରି । ୩୧ ।

ଏଥୁଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କ୍ରୋଧ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହେଲେ ।
ଅଠ ପ୍ରାଣି ବିନୁ ସବୁ ଜଳେ ବୁଡ଼ାଇଲେ । ୩୨ ।

ସେମାନଙ୍କ ବଂଶ ପୁଣି ପୂରିଲେ ଧରଣୀ ।
ପୁନର୍ବାର ପାପ କଲେ ସେହି ସବୁ ପ୍ରାଣୀ । ୩୩ ।

ଅପାର ପ୍ରକାର ମିଥ୍ୟା ଅର୍ଚ୍ଚନା କଲେ ।
ଏଣୁମନ୍ତେ ଧର୍ମ ଆଜ୍ଞା ପ୍ରଭୁ ପ୍ରକାଶିଲେ । ୩୪ ।

ତାହାଙ୍କ ଅଟଳ ବାକ୍ୟ ମାନ ସର୍ବ ଜନ ।
ପାପ ପୁଣ୍ୟ ଭଲ ମନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ବିଧାନ । ୩୫ ।

ପରମେଶ୍ୱର ଉବାଚ ।

ଆମ୍ଭର ଗୋଚରରେ ଆନ ଦେବତା ନ ହେବ ।
କୌଣସି ପ୍ରତିମା ମୂର୍ତ୍ତି ପୂଜା ନ କରିବ । ୩୬ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମହାନାମ ବ୍ୟର୍ଥ ନ ଘେନ ।
ରବିବାର ଧର୍ମି ରୂପେ କରିବ ପାଳଣ । ୩୭ ।

ଆପଣାର ମାତା ପିତା କର ସମାଦର ।
ଅକାରଣ ନର ପ୍ରାଣ ବଧହିଂ ନ କର । ୩୮ ।

କେବେ ନ କର କାହାର ସଙ୍ଗେ ପରଦାର ।
ଚୋରି ନ କର କିଞ୍ଚିତ ପଦାର୍ଥ କାହାର । ୩୯ ।

ମିଥ୍ୟା ସାକ୍ଷ୍ୟ ନ କହିବ କୌଣସି କାରଣେ ।
ଲୋଭ ନ କର କାହାର ନାରୀ ଅବା ଧନେ । ୪୦ ।

ଏହାର ବିରୁଦ୍ଧେ ଯେତେ ଶାସ୍ତ୍ର ନିରୂପିତ ।
ଜାଣିବ ଅଧର୍ମ ସବୁ ମଥ୍ୟାରେ କଳ୍ପିତ । ୪୧ ।

ଦଶାଜ୍ଞା ଈଶ୍ୱର ଦେଲେ ଏହି ଜଗତରେ ।
ତାର ଅଭିପ୍ରାୟ ଶୁଣ କହି ସାରୋଦ୍ଧାରେ । ୪୨ ।

ସବୁ ଆତ୍ମ ଦେଇ ସବୁ ବଳ ସବୁ ମନେ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ କର ପ୍ରେମ ଯେତେକ ଜୀବନେ । ୪୩ ।

ସେହିରୂପେ ପଡ଼ୁସୀଙ୍କ ବହି ପ୍ରେମ ଚିତ୍ତେ ।
ନିଜ ପ୍ରାଣ ତୁଲ୍ୟ ସବୁ ବେଳେ କର ହିତ । ୪୪ ।

ସତ୍ୟ ପଥେ ସତ୍ୟ ମତେ ଥାଅ ସବୁ ଜନ ।
ଜଗତର ସ୍ୱାମୀ ପୁଣି କହନ୍ତି ବଚନ । ୪୫ ।

କେହି ଯେବେ ନିଷ୍ପାତକ ଧର୍ମ ଆଚରିବ ।
ସ୍ୱର୍ଗ ସ୍ଥାନେ ଦେବା ଆମ୍ଭେ ଅନନ୍ତ ଗୌରବ । ୪୬ ।

ନୋହିଲେ ପାତକ କର୍ମ ଯେ ଜନ କରିବେ ।
ଘୋର ନରକରେ ଦଣ୍ଡ ନିତାନ୍ତ ପାଇବେ । ୪୭ ।

ଏହି ମତେ ଧର୍ମ ଆଜ୍ଞା ପ୍ରଭୁ ପ୍ରଚାରିଲେ ।
ପୁନରପି ଲୋକ ସବୁ କଦାଚାର କଲେ । ୪୮ ।

ନ ମାନନ୍ତେ ତାଙ୍କ ଆଜ୍ଞା କେବେ ଏକ ଜଣ ।
ଏନିମନ୍ତେ ଶାପଗ୍ରସ୍ତ ସବୁ ନର ଗଣ । ୪୯

ମରଣ ଉତ୍ତରେ ଘୋର ନରକେ ପଡ଼ନ୍ତି ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୋପାନଳେ ପ୍ରଚଣ୍ଡେ ଜ୍ୱଳନ୍ତି । ୫୦ ।

ପୃଥିବୀସ୍ଥ ସର୍ବ ଲୋକ ଏହି ମନ୍ଦ ପଣେ ।
ନିର୍ଭୟେ ସମସ୍ତ ପାପ କଲେ ଅନୁକ୍ଷଣେ । ୫୧ ।

ଏହି ହେତୁ ପୃଥିବୀର ମନୁଷ୍ୟ ସମସ୍ତ ।
ଈଶ୍ୱରର କ୍ରୋଧ ପାତ୍ର ମହା ଶାପଗ୍ରସ୍ତ । ୫୨ ।

ଏଦଶାରେ ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇଲେ ବିଦ୍ୟମାନ ।
ନିଜ ପୁଣ୍ୟ ଦେଇ କେବେ ନ ପାଇବେ ତ୍ରାଣ । ୫୩ ।

ଯେହେତୁ ସେମାନେ କୁସ୍ୱଭାବରେ ଜଡ଼ିତ ।
ତହିଁ ପାଇଁ କ୍ରିୟା ଶୁଦ୍ଧ ନାହିଁ କଦାଚିତ । ୫୪ ।

ପୁଣ୍ୟ କରିବାକୁ ନ ପାରଇ କେହି ଜଣ ।
ଅବଧାନ କର କହି ତାହାର ପ୍ରମାଣ । ୫୫ ।

ସୁକ୍ରିୟାର ମୂଳ ମନ ଶାସ୍ତ୍ରରେ କହଇ ।
ମନ ଶୁଦ୍ଧ ବିନା ଫଳ ଶୁଦ୍ଧ ନ ହୁଅଇ । ୫୬ ।

ମିଥ୍ୟାରେ ଆସକ୍ତ ହୋଇ ଯେ ଯାହାର ମନ ।
ସତ୍ୟ କ୍ରିୟା କେମନ୍ତ କରିବ ସେହି ଜନ । ୫୭ ।

କାମାନଳେ ଅଗ୍ନି ମୟ ଦୁରାତ୍ମାର ମନ ।
କପ୍ରକାରେ ଥିବ ତହିଁ ଧର୍ମ ଅନୁଷ୍ଠାନ । ୫୮ ।

ନିର୍ମଳ ଈଶ୍ୱର ଶୁଦ୍ଧ ଅତି ସଦାଚାର ।
ନିଷ୍ପାପୀ ନିଷ୍କାମୀ ନିତ୍ୟ ସତ୍ୟ ନିରାକାର । ୫୯ ।

ଆପେ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷୀ ହୋଇଲେ ସଦୋଷିର କାର୍ଯ୍ୟ ।
ବିଚାର କରନ୍ତେ କେବେ ନ କରିବ ଗ୍ରାହ୍ୟ । ୬୦ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଶାପ ଗ୍ରସ୍ତ ଯାବତ ହୁଅନ୍ତି ।
ତାବତ ତାହାଙ୍କ ରକ୍ଷି କେହି ନ ପାରନ୍ତି । ୬୧ ।

ଏନିମନ୍ତେ ନରୋପାୟ ଯେତେକ କଳ୍ପିତ ।
ସବୁ ପାଳିଲେ ନିସ୍ତାର ନାହିଁ କଦାଚିତ । ୬୨ ।

ଦେବୀ ଦେବା ମିଥ୍ୟା ସେବା ଲୌକିକ ଆଶ୍ରୟେ ।
ଦାନ ଧ୍ୟାନ ମନ୍ତ୍ର ସ୍ନାନ ବ୍ୟର୍ଥ ଜଣା ଯାୟେ । ୬୩ ।

ଏହି ସବୁ କ୍ରିୟା କଲେ ନୋହିବ ନିସ୍ତାର ।
ଅଧିକ କି ହେବ କହି ଏହି ସାରୋଦ୍ଧାର । ୬୪ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଶାପଗ୍ରସ୍ତ ସମସ୍ତେ ହୁଅନ୍ତି ।
ତାହାର ପ୍ରମାଣ ଶୁଣ କହିବା ଏଧାନ୍ତି । ୬୫ ।

ସର୍ବ ପ୍ରାଣୀ କ୍ଲାନ୍ତିଯୁକ୍ତ ବିବିଧ ରୋଗରେ ।
ଆଉ ମନ ଦୁଃଖି ସଦା ନାନାବିଧ ଦୁଃଖରେ । ୬୬ ।

ପ୍ରଳୟ ସମୟ ଜଳ ବ୍ୟାପିଲା ଯେମନ୍ତ ।
ପାପ ମୂଳ ଏହି ଦୁଃଖ ସର୍ବତ୍ର ତେମନ୍ତ । ୬୭ ।

ତେଣୁ ମୃତ୍ୟୁ ଅଧିକାରୀ ସର୍ବ ପ୍ରାଣି ଠାରେ ।
ବିଯୋଗ ସମୟେ ଯେନ ଯୀଶୁର ବିଚାରେ । ୬୮ ।

ସେହି ଅଦାଲତଠାରୁ ନରକରେ ଯାଇ ।
ମହା ବିଚାର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ କାରାଗାରେ ଥାଇ । ୬୯ ।

ଜଗତର ଶେଷ ଦିନେ ଜଣେ ମହା ଦୂତ ।
ଭୀମ ଭୟଙ୍କର ତୁରୀ ବଜାଇ ଅଦ୍ଭୁତ । ୭୦ ।

ସମସ୍ତ ମାନବ ଦେହ ଉଠି ସେହି କ୍ଷଣେ ।
ନିଜ ଆତ୍ମରେ ସଂଯୁକ୍ତ ହୁଡା ଜଣେ ଜଣେ । ୭୧ ।

ଆହେ ସେହି ଧର୍ମରୂପ କ୍ରୋଧ ମହା ଦିନ ।
ଆସୁଅଛି ମହାବାୟୁ ଯେମନ୍ତ ଗର୍ଜନ । ୭୨ ।

ତେଜୋମୟ ମେଘାବୃତ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ।
ଅଗ୍ନି ପର ମହା ସିଂହାସନେ ଉପବିଷ୍ଟ । ୭୩ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ରକ୍ତପାତ ଦେଖି ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅନ୍ଧକାର ।
ସର୍ବ ସୃଷ୍ଟି କମ୍ପେ ଘୋର ଚମତ୍କାର । ୭୪ ।

ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଅଗ୍ନିର କୁଣ୍ଡ ନରକ ଦିଶଇ ।
ଭୂମି ସିନ୍ଧୁ ମେଘ ତାପେ ତରଳି ବହଇ । ୭୫ ।

ବଡ ସାନ ଯେତେ ଜନ ନାରୀ ଅବା ନର ।
ମହା ସିଂହାସନ ଆଗେ ପାଇବେ ବିଚାର । ୭୬ ।

ଆହେ ପ୍ରିୟ ବନ୍ଧୁ ଏବୁ ଭାବ ନିରନ୍ତରେ ।
ସେହି ମହା ଦିନେ ସ୍ଥିର ହେବ କି ପ୍ରକାରେ । ୭୭ ।

ମିଥ୍ୟା କଥା ବିସମ୍ବାଦ ଦମ୍ଭ ଅହଙ୍କାର ।
ଯୁଆ ଚୌର୍ଯ୍ୟ ହିଂସା ଚୌର୍ଯ୍ୟ ଲୋଭ ପରଦାର । ୭୮ ।

କୃତ ପାପ ଯେତେ ଗୁପ୍ତ କିବା ପ୍ରକାଶିତ ।
ପ୍ରଭୁଠାରୁ ଲେଶ ମାତ୍ର ନାହିଁ ଅବିଦିତ । ୭୯ ।

ଈଶ୍ୱର ଜାଣର କଥା ନାହିଂ ପଚାରିବେ ।
କ୍ରିୟା କଥା ମନ ମାତ୍ର ସେହି ବିଚାରିବେ । ୮୦ ।

ସମସ୍ତ ପାପର ଭୋଗ ଉପଯୁକ୍ତ ମତେ ।
ନିଶ୍ଚୟ ବିଚାର ଦେବେ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଯେତେ । ୮୧ ।

ଯାର ପାପ ତାର ଶାପ ନରକେ ଅନନ୍ତ ।
ବଡ କ୍ଷୁଦ୍ର ବିପ୍ର ଶୂଦ୍ର ଚଣ୍ଡାଲ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ । ୮୨ ।

ହୁବିଚାର କର ମନେ ପ୍ରିୟ ନରଗଣ ।
କି ପ୍ରକାରେ ପାର ହେବ ସେହି ମହାଦିନ । ୮୩ ।

ପାପିଷ୍ଠ ମନ ହୋଇଲା ଦୁରାଗ୍ନ ଆଚର ।
କି ପ୍ରକାରେ ନରକରୁ ପାଇବ ନିସ୍ତାର । ୮୪ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଝଡରୂପ କ୍ରୋଧର ସମ୍ମୁଖେ ।
ତୃଣ ଗୁଳ୍ମ ଛିନ୍ନ ଭିନ୍ନ କାଳ୍ପଣିକ ଲୋକେ । ୮୫ ।

ସେହି ଅତି ଧର୍ମରୂପ ଦଣ୍ଡରୁ ହେ ଭାଇ ।
ପଳାଅ ପଳାଅ ସବୁ ପଳାଅ ତ୍ୱରାଇ । ୮୬ ।

ପୁଣି ସେହି ଦଣ୍ଡଠାରୁ କେ ରକ୍ଷା କରିବ ।
କେଉଁଠାରେ ପଳାଇ ଯିବ କେମନ୍ତେ ବଞ୍ଚିବ । ୮୭ ।

ବ୍ରହ୍ମ ଶାପଠାରୁ ମୁକ୍ତ କେ କରି ପାରିବ ।
ଅନନ୍ତ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଅଗ୍ନି କିରୂପେ ସହିବ । ୮୮ ।

ପାପିଷ୍ଠର ପରିବର୍ତ୍ତେ କେ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବ ।
ଉପଯୁକ୍ତ ରକ୍ଷା କର୍ତ୍ତା କେଉଁଠାରେ ପାଇବ । ୮୯ ।

ଦେବତାର ମଧ୍ୟେ କେହୁ ଅବା ଋଷିଗଣ ।
ଅବା ଗୁରୁ ଅବା ବିପ୍ର ଅବା ମହାଜନ । ୯୦ ।

କେହି ନ ପାରିବ ସବୁ ସ୍ୱପାପୀ ଅଟନ୍ତି ।
ଆନ ପାପିଷ୍ଠର ପାପ ଭୋଗିବେ କେମନ୍ତି । ୯୧ ।

କେ ଜନ୍ମିବେ କେ ଭୋଗିବେ କେ ଲଭିବେ ଭାର ।
ଅଇଲେ ଅନାଥ ନାଥ ଯୀଶୁ ଅବତାର । ୯୨ ॥

ଏମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ନାହିଁ ପାପିର ଆଶ୍ରୟ ।
ଏନିମନ୍ତେ ପ୍ରକାଶିଲେ ଈଶ୍ୱର ଉପାୟ । ୯୩ ॥

ଦେଖ ପ୍ରେମ ମହାଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମ ଦୟାମୟ ।
ସ୍ୱର୍ଗଠାରୁ ପଠାଇଲେ ଆପଣା ତନୟ । ୯୪ ॥

ଅବନୀରେ ଜନ୍ମ ଘେନ ସେହି ମହାଜନ ।
ଅଭିଷେକ୍ତ ତ୍ରାତା ଯୀଶୁ ପ୍ରଭୁ ଭଗବାନ । ୯୫ ॥

ଯିହୁଦା ଦେଶରେ ରାଜା ଦାଉଦ ନଗରେ ।
ଧର୍ମଆତ୍ମାଠାରୁ ଜାତ ନାରୀର ଗର୍ଭରେ । ୯୬ ॥

ଯେତେ ଦିନ ତ୍ରାଣ କର୍ତ୍ତା ପ୍ରକାଶିତ ହେଲେ ।
ଅନେକ ଅଦ୍ଭୁତ ସେହି ସ୍ଥାନେ ୀ କଲେ । ୯୭ ॥

ପଙ୍ଗୁକୁ ସେ ଦେଲେ ପାଦ ଅନ୍ଧକୁ ନୟନ ।
କୁଷ୍ଠୀକୁ ସେ ଦେଲେ ହାତ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଜୀବନ । ୯୮ ।

ମଙ୍ଗଳ ସୁସମାଚାର ଉପଦେଶ ଦେଲେ ।
ନାନା ବିଧ ଦୟା ଧର୍ମ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରକାଶିଲେ । ୯୯ ॥

ଦୋଷିଙ୍କର ଦଣ୍ଡ ଭୋଗି ସେହି ମହାଜନ ।
ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକଙ୍କର ହସ୍ତେ ହୋଇଲେ ନିଧନ । ୧୦୦ ॥

ନାନାମତ ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ପ୍ରାଣକୁ ତେଜିଲେ ।
ପୁନରପି ତିନିଦିନେ ସଜୀବ ଉଠିଲେ । ୧୦୧ ।

ପାପିର ଯନ୍ତ୍ରଣା ଯେତେ ଦେହରେ ଧରିଲେ ।
ଏନିମନ୍ତେ ତ୍ରାଣ କର୍ତ୍ତା ସେହି ଖ୍ୟାତ ହେଲେ । ୧୦୨ ॥

ଦେଖ ମହତ୍ୱ ବିଶିଷ୍ଟ ଅନାଦି ଅନନ୍ତ ।
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର ଯୀଶୁ ଭଗବନ୍ତ । ୧୦୩ ॥

ମନୁଷ୍ୟ ତାହାଙ୍କଠାରେ ପାପୀଲେକା ପ୍ରାୟେ ।
ତେବେହେଁ ଧରଲେ ସେହ ନରରୂପ କାୟେ । ୧୦୪ ।

ପାପିଙ୍କର ହେତୁ ପ୍ରାଣ ଦେଲେ ସେହ ପୁଣି ।
ଏମନ୍ତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କୃପା ନ ଦେଖି ନ ଶୁଣି । ୧୦୫ ।

ଦେଖ ଆପଣାର ବନ୍ଧୁ ବଞ୍ଚାଇବା ପାଇଂ ।
ଜୀବନ ଦେବାକୁ ପ୍ରାୟ କେହ ଜନ ନାହିଁ । ୧୦୬ ।

ପୁଣି କାଷ୍ଠ ରୂପ ପାପି ପାପର ମୋଚନ ।
ଏ ଅତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ସମର୍ପିଲେ ପ୍ରାଣ । ୧୦୭ ।

ଏ ବଡ ଅପୂର୍ବ କଥା ବସ୍ତୁରକ ଯେହ୍ନ ।
ଦୋଷିମାନଙ୍କର ଦୋଷ ଭୋଗ କଲେ ସେହ୍ନ । ୧୦୮ ।

ଆଜ୍ଞା ଭଙ୍ଗା ପ୍ରଜା ହେତୁ ଯୀଶୁ ଅଭିଷିକ୍ତ ।
ଆପଣେ ହୋଇଲେ ନର ମେଧ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ । ୧୦୯ ।

ଆପଣାର ସୁତୋପରେ ଜଗତର ରାଜା ।
ବସାଇଲେ ସବୁ ପାପି ପ୍ରଜାଙ୍କର ବୋଝା । ୧୧୦ ।

ତହଂରେ ଶାସକ କର୍ମ ପ୍ରକାଶିତ ହେଲେ ।
ନ୍ୟାୟ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ଦୟା ମିଳଣ ପାଇଲେ । ୧୧୧ ।

ଦେଖା ଗଲେ ଧର୍ମମୟ ଦୟାଳୁ ଇଶ୍ୱର ।
ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ବନା ନାହିଁ ଜଗତର ପାର । ୧୧୨ ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଅବତାର ପ୍ରେମ ବଟିଏ ଅତ୍ୟନ୍ତ ।
ମାନବ ମାଏକ ତାହା କହିବ କେମନ୍ତ । ୧୧୩ ।

ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ମଲେ ନାହିଁ ଆନ ଲୋକ ମତ ।
ପାଇଲେ ଅନେକ ଦୁଃଖ ମଲେ ସେ ଅଦ୍ଭୁତ । ୧୧୪ ।

ଯେତଂକାଳେ ଭୋଗ କଲେ ଯନ୍ତ୍ରଣାର ଭାର ।
ତେବେ ତାହାଙ୍କର ଦୁଃଖ ହୋଇଲା ଅପାର । ୧୧୫ ।

ପର୍ବତ ଉପରେ ପର୍ବତର ଭାର ଯେତେ ।
ଜଗତର ପାପ ଦଣ୍ଡ ହୋଇଲା ସେ ମତେ । ୧୧୬ ।

ମହା ଭାର ତଳେ ସେହି ସ୍ୱେଦ କଲେ ରକ୍ତ ।
ହୋଇଲେ ମନର ବ୍ୟଗ୍ର ଅତି ଶଂକାଯୁକ୍ତ । ୧୧୭ ।

ତାଙ୍କ ଯନ୍ତ୍ରଣାର ଭୋଗ ପାପିର ନିମନ୍ତେ ।
ଅକଥ୍ୟ ଅଭାବ୍ୟ ମହାସମ୍ଭବ ହୁଅନ୍ତେ । ୧୧୮ ।

ଯନ୍ତ୍ରଣାର ମଧ୍ୟେ ଥାଇ ସେ ଡାକ ବୋଇଲେ ।
ଅହେ ପିତା ମୋତେ କିପାଁ ଛାଡୁଛ ଏକାଳେ । ୧୧୯ ।

ପାପିଙ୍କର ହସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱର ଛାଡଲେ ।
ତାଙ୍କ ମୁଖେ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକେ ଛେପ ପକାଇଲେ । ୧୨୦ ।

ଅନେକ ଧିକ୍କାର କରି ତାହାଙ୍କୁ ନିନ୍ଦଣ ।
କଣ୍ଟାର ମୁକୁଟ ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ବାନ୍ଧିଣ । ୧୨୧ ।

ହସ୍ତ ପାଦେ କଣ୍ଟା ମାରି ଗଛରେ ଟାଙ୍ଗିଲେ ।
ଅପାର ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦେଇ ତାହାଙ୍କୁ ହାଣିଲେ । ୧୨୨ ।

ପାର୍ଶ୍ୱ ଦେଶେ ଶୂଲ ମାରି ତାଙ୍କୁ ବଦାଇଲା ।
ରକ୍ତ ଜଳ ସେହି ବାଟେ ବହୁ ବାହାରିଲା । ୧୨୩ ।

ଦକ୍ଷିଣ ବାମରେ ବାନ୍ଧି ଦୁଇ ଜନ ଚୋର ।
ଏହିରୂପେ ବଧ କଲେ ଜଗତର ସାର । ୧୨୪ ।

ଯେତଙ୍କୁ ସମୟରେ ପ୍ରଭୁ କ୍ରୁଶେ ଟଙ୍ଗା ହେଲେ ।
ନିଜ ପାତକର କ୍ଷମା ନିବେଦନ କଲେ । ୧୨୫ ।

ଅହେ ପିତା କ୍ଷମା କର ଏହି ପାପି ଜନ ।
ଯାହା କରନ୍ତି ଏମାନେ ତହିଁରେ ଅଜ୍ଞାନ । ୧୨୬ ।

ଏହିରୂପେ ପ୍ରାଣ ଦେଲେ ଜଗତର ତ୍ରାତା ।
ନିଜ ଅଙ୍ଗେ ଭୋଗ କରି ପାତକର ବ୍ୟଥା । ୧୨୭ ।

ଶୁଣ ପିୟୃ ଭ୍ରାତାମାନେ ଆପଣାର ପ୍ରତ ।
ଏହି ଗ୍ରନ୍ଥ ଦେଇଛନ୍ତି ଈଶ୍ୱର ସଂପ୍ରତ । ୧୨୮ ।

ନାମ ବୋଲି ଏହାର ମଙ୍ଗଳ ସମାଗ୍ଭର ।
ତାର ହେତୁ ଶୁଣ ଭବ କହିବା ବସ୍ତାର । ୧୨୯ ।

ଶ୍ରାଦ୍ଧ ଜପ ତୀର୍ଥ ବ୍ରତ ହୋମ ନାନା ସ୍ନାନ ।
ତପସ୍ୟା ପୂଜନ ଦାନ ଧ୍ୟାନ ବଳିଦାନ । ୧୩୦ ।

ଅନ ନାନା କର୍ମ କ୍ରିୟା ମନୁଷ୍ୟ କଳ୍ପିତ ।
ପରିତ୍ରାଣ ହେତୁ ଯେତେ ସ୍ଥାନେ୨ ସ୍ଥିତ । ୧୩୧ ।

ଏହି ସବୁ କଲେ ଯେତେ ଫଳ ନ ଉଦୟେ ।
ମଙ୍ଗଳ ସୁସମାଗ୍ଭରେ ସେହି ଫଳ ପାୟେ । ୧୩୨ ।

ପାପ କ୍ଷମା ଶୁଦ୍ଧ ମନ ସତ୍ୟ ଆଚରଣ ।
ମରଣାନ୍ତେ ପରଂଗତ ପାଇବ ପ୍ରମାଣ । ୧୩୩ ।

ଅହେ ପ୍ରିୟୃ ବନ୍ଧୁ ଜନ କର ସତ୍ୟ ମନ ।
ସୁମଙ୍ଗଳ ସମାର୍ଗ୍ଭର କର ହେ ଗ୍ରହଣ । ୧୩୪ ।

ପାପଠାରୁ ବମୋଚନ ଯେବେ ଅନ୍ୱେଷଣ ।
ଆସ ଆସ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ କର ହେ ଶରଣ । ୧୩୫ ।

ତାଙ୍କର ଯେ ବଳିଦାନ ରକ୍ତରୂପ ଝର ।
ପାପ କଲୁଷ ସମସ୍ତ ଦେବେ ପରିଷ୍କାର । ୧୩୬ ।

ପାପ ଭେଟିବା ନମନ୍ତେ ଯେବେ ଲଗା ଖୋଜ ।
ଆସ ଆସ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନାମକର ଭଜ । ୧୩୭ ।

ସେହି ସତ୍ୟ ପ୍ରତନଧି ପାପିର ଅଟନ୍ତି ।
ଋଣ ସବୁ ଶୋଧନାର୍ଥେ ପ୍ରାଣ ଦେଇଛନ୍ତି । ୧୩୮ ।

ପ୍ରାୟୃଶ୍ଚିତ୍ତ କରିବାକୁ ଯେବେତ କାତର ।
ଆସ ଆସ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପାଦପଦ୍ମ ଧର । ୧୩୯ ।

ଯେବେ ଆପଣାର ପାପ ପର୍ବତ ସମାନ ।
କଅବା ଅଗଣ୍ୟ ସିନ୍ଧୁ ବାଲିର ପ୍ରମାଣ । ୧୪୦ ।

ଶ୍ରଦ୍ଧା ଦେଇ ଧର ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ।
ତେବେ ସବୁ ପାପଠାରୁ ହେବ ପରିଷ୍କୃତ । ୧୪୧ ।

ଯେବେ ଅନ୍ୱେଷଣ କର ସାଧୁ ପୁରୋହିତ ।
ଆସ ଆସ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ କର ସନ୍ନିହିତ । ୧୪୨ ।

ପୌରହିତ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ନିଯୃମ ତାଙ୍କର ।
ତହିଁରେ ଈଶ୍ୱର ତୁଷ୍ଟି ଅଛନ୍ତି ଅପାର । ୧୪୩ ।

ତାଙ୍କ ଲାଗି ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରାର୍ଥନା କି ସ୍ତୁତ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କଠାରେ ହେବ ସବୁ ଗ୍ରାହ୍ୟ ଅତ । ୧୪୪ ।

ତୁମ୍ଭେ କି ନିର୍ମଳ ଚିତ୍ତ କର ଅନ୍ୱେଷଣ ।
ଆସ ଆସ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଦେବେ ନୂଆ ମନ । ୧୪୫ ।

ତହିଁରେ ପାପର ଇଚ୍ଛା ସର୍ବନାଶ ହେବ ।
ଦୟା କ୍ଷମା ଶାନ୍ତି ସବୁ ପ୍ରକାଶ ପାଇବ । ୧୪୬ ।

ମରଣର ହେତୁ କି ତୁମ୍ଭର ମନେ ଭୟ ।
ଆସ ଆସ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ କର ହେ ଆଶ୍ରୟ । ୧୪୭ ।

ତେବେ ମହା ସ୍ଥିର ମନେ ମୃତ୍ୟୁ ନ ଡରିବ ।
ନରକର ଭୟ ଘୋର ସବୁ ନାଶ ଯିବ । ୧୪୮ ।

ମନର ସମସ୍ତ ପାପ ମାର୍ଜନା ହୋଇଲେ ।
ପରଂଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ ତହିଁ ମରଣର କାଳେ । ୧୪୯ ।

ପ୍ରଭୁର ଦର୍ଶନ ମିଳି ପରିତୃପ୍ତ ହେବ ।
ସଦା ସ୍ୱର୍ଗେ ମହାନନ୍ଦେ ଅମର ରହିବ । ୧୫୦ ।

ଦେଖ ପ୍ରିୟ ବନ୍ଧୁଜନ ଯୀଶୁ ଅବତାର ।
ସ୍ୱର୍ଗ ସୁଖ ଛାଡ଼ି ଏଡ଼େ ଦୁଃଖ ଅଙ୍ଗୀକାର । ୧୫୧ ।

ସେହି ଆପଣାର ପ୍ରାଣ ଅପିଁୟ ମାନିଲେ ।
ପାପି ନରଗଣ ପ୍ରତି ପ୍ରେମ ପ୍ରକାଶିଲେ । ୧୫୨ ।

ଏତାଦୃଶ ପ୍ରେମକାରୀ ମହା ଦୟାବନ୍ତ ।
ସମର୍ପିଲେ ନିଜ ପ୍ରାଣ ତୁମ୍ଭର ନିମନ୍ତ । ୧୫୩ ।

ତେବେ କି ତାହାଙ୍କ ନାମେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ନ କରିବ ।
ତେବେ କି ତାହାଙ୍କ ପ୍ରେମେ ପ୍ରେମୀ ନହୋଇବ । ୧୫୪ ।

ତେବେ କି ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ ଚିହ୍ନ ନ ଧରିବ ।
ତାଙ୍କ ପାଦେ ଅନୁସରି ଅବା ତା ଛାଡିବ । ୧୫୫ ।

ତ୍ରାଣ ଦାତା ଜାଣ ଭାଇ ଯେତିକି ମହାଜନ ।
ଧର୍ମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଦାନ କରେ ମନର ଶୋଧନ । ୧୫୬ ।

ଶିଷ୍ୟଙ୍କର ଦୁଃଖ ଦଣ୍ଡ ଧରେ କଲେବରେ ।
ଯୀଶୁ ବିନା ତ୍ରାଣ ଦାତା ନାହିଁ ଏସଂସାରେ । ୧୫୭ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେହି ଥିଲେ ନିଯୋଜିତ ।
ଏନିମନ୍ତେ ଗ୍ରାହ୍ୟ ଜାଣ ତାଙ୍କ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ । ୧୫୮ ।

ତାହାଙ୍କର ପ୍ରହାରରେ ପାପିର ମୋଚନ ।
ତାହାଙ୍କର ମରଣରେ ମୃତ୍ୟୁର ଜୀବନ । ୧୫୯ ।

ସ୍ୱର୍ଗ ଚଳେ ପୃଥିବୀସ୍ଥ ଯେତେ ନରଗଣ ।
ତାଙ୍କ ନାମ ଧରି ହେବେ ଆତ୍ମ ପରିତ୍ରାଣ । ୧୬୦ ।

ପୁଣି ତାଙ୍କ ନାମ ବିନୁ ଆନ ନାମ ନାହିଁ ।
ତାଙ୍କ ସ୍ୱର୍ଗମାର୍ଗ ଛାଡ଼ି ଆନ ମାର୍ଗ ନାହିଁ । ୧୬୧ ।

ଅସ ସବୁ ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ପାପୀ ଦୀନ ହୀନ ।
ଠିଙ୍କା ବିନା ତ୍ରାଣ ରତ୍ନ ଆସ ଅସ କିଣ । ୧୬୨ ।

ମରଣ ସମୟେ ଗତି ପାଇବ ନିଶ୍ଚୟେ ।
ତେଜିଲେ ଅନନ୍ତ ଦୁଃଖ ସଦା ସୁଖ ପାୟେ । ୧୬୩ ।

ଅହେ ପ୍ରିୟ ବନ୍ଧୁଜନ ସଂସାର ମାୟାରେ ।
ଅବା ଜାତି ଭ୍ରଷ୍ଟ ଅବା ଲୋକର ନିନ୍ଦାରେ । ୧୬୪ ।

ଭୟରେ ଭୀତ ନ ହୁଅ ମନରେ ବିଚାର ।
କି ହେଉ ଅନେକ ଗ୍ଲାନି ଅଳ୍ପ ବାଞ୍ଛାକର । ୧୬୫ ।

ଜାତି ନାହିଁ ପରକାଳେ ଭଣ୍ଡିଲ ବଚନ ।
ସଜାତିର ସାର ଜାଣ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ମରଣ । ୧୬୬ ।

ସମସ୍ତର ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ଏକ ଭଗବାନ ।
ତାଙ୍କ ଆଜ୍ଞା କଲେ ହେବ ତାହାଙ୍କ ସନ୍ତାନ । ୧୬୭ ।

ନାହିଁ ଯେବେ ଦୂରାଚାର ମନ୍ଦ କର୍ମ କର ।
ଶୟତାନୀ ଜାତି ହେବ ଏହି ସାରୋଦ୍ଧାର । ୧୬୮ ।

ଏବେ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଥାନ୍ତି ଈଶ୍ୱର ଦକ୍ଷିଣେ ।
ନିଜ ଭକ୍ତର ନିମନ୍ତେ ନିତ୍ୟ ନିବେଦନେ । ୧୬୯ ।

ତାଙ୍କ ପ୍ରିୟ ପାଏଁ ଯେତେ ମରନ୍ତି ଏଠାରେ ।
ଧର୍ମ ଦୂତେ ବୁହା ଯାଏ ତାଙ୍କ ସ୍ୱର୍ଗପୁରେ । ୧୭୦ ।

ଶୁଣ ହେ ସୁଜନେ ଶୁଣ ଶୁଣ ହେ ବଚନ ।
ଏହାର ନିସ୍ତାର ଗ୍ରନ୍ଥ ମଙ୍ଗଳ ଆଖ୍ୟାନ । ୧୭୧ ।

ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଆରୋହି ଗଲେ ପ୍ରଭୁ ଯେତେବେଳେ ।
ତାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟଗଣ ପ୍ରତି ଏହି ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ । ୧୭୨ ।

ଯାଇ ସବୁ ଜଗତେ ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ।
ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରାଣି ଗୋଚରେ କରିବ ପ୍ରଚାର । ୧୭୩ ।

ତହିଁରେ ବିଶ୍ୱାସି ସବୁ ସ୍ୱର୍ଗ ସ୍ଥାନେ ଯିବେ ।
ଅବିଶ୍ୱାସି ସବୁ ଘୋର ନରକେ ପଡ଼ିବେ । ୧୭୪ ।

ଆଦ୍ୟ ଗ୍ରନ୍ଥ ଏବ୍ରୀ ପୁଣି ଗ୍ରୀକ ଭାଷେ ଥିଲା ।
ତହିଁରୁ ଇଂରାଜି ଭାଷେ ତର୍ଜମା ହୋଇଲା । ୧୭୫ ।

କେବଳ ତାହା ନୋହଲା ଅନ ନାନା ପ୍ରାଣୀ ।
ତର୍ଜମା କଲେ ନସ୍ତାର ଶାସ୍ତ୍ର ଚୂଡାମଣି । ୧୭୬ ।

ରୁସ୍ୟ ଫରାଂସିସ ଅଉ ହଲନ୍ଦାଜ ଗଣ ।
ଜର୍ମନୀ ଦେନ୍ମାର୍କ ଅରମାଣି ବହୁତଜନ । ୧୭୭ ।

ଅମେରକା ଅଫ୍ରିକା ଆଶିୟା ନାନା ସ୍ଥାନ ।
ଅଉ ଯେତେ ଉପଦ୍ଵୀପ ପ୍ରଧାନ ପ୍ରଧାନ । ୧୭୮ ।

ସଂପ୍ରତ ସଂସ୍କୃତ ଆଉ ବଙ୍ଗଲା ଉତ୍କଲ ।
ଅସାମ ହନ୍ଦୀ କାଶ୍ମୀର ପଞ୍ଜାବ ନେପାଲ । ୧୭୯ ।

କର୍ଣାଟ ତେଲିଙ୍ଗ ମହାରାଷ୍ଟ୍ର ଜୟପୁର ।
ବିକନେର ଗୁଜରାଠ ପୋଷ୍ଟୁ ମାଡୁଆର । ୧୮୦ ।

କଙ୍କଣ ଉଦୟପୁର ମଗଧ ବଲୋଚ ।
ତାତାର ମାଲଦ୍ଵୀପ ଚିନୀ ମଲେଓୟା ଓଚ । ୧୮୧ ।

ଏହି ସମସ୍ତ ଭାଷାରେ ତର୍ଜମା ହୁଅନ୍ତ ।
ପୁଣି ଛପା ଗଲେ ଅନେକେ ତାହା ପଢନ୍ତ । ୧୮୨ ।

ଏବେ ହେ ବିଚାର କର ସବୁ ନରଗଣ ।
ଏହି ଉପଦେଶ ଗ୍ରନ୍ଥ କେମନ୍ତ ପ୍ରମାଣ । ୧୮୩ ।

ଆନ ଅନ ମିଥ୍ୟା ସବୁ ଦେଜବ ଗୁରତ ।
ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ର ସତ୍ୟ ମାନ କେବଳ ଉଚିତ । ୧୮୪ ।

ମରଣ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟେ ଆଶା କର ।
ମରଣାନ୍ତେ ସ୍ଵର୍ଗ ସୁଖ ଭୋଗ ନରନ୍ତର । ୧୮୫ ।ଇତ ।

No. 2.

THE

ESSENCE OF THE BIBLE.

ଧର୍ମପୁସ୍ତକର ସାର ।

ଦ୍ୱିପଦୀ ।

ସର୍ବସୃଷ୍ଟି କର୍ତ୍ତା ପାଳକସଂହର୍ତ୍ତା ଅଛନ୍ତି ଏକ ଈଶ୍ୱର ।
ତାଙ୍କ ଆରାଧନେ ସତ୍ୟର ପାଳଣେ ସାଧୁ ହୁଅଇ ତତ୍ପର ।
ପରଂ ତତ୍ତ୍ୱବାଣୀ କହିବା ପ୍ରମାଣି ଧର୍ମପୁସ୍ତକର ସାର ।
ସମସ୍ତ ସୁଜନ କରହେ ଶ୍ରବଣ ମନେ କର ସୁବିଚାର ।

ପୟାର ।

ପଚାରନ୍ତି ନିତି ନିତି ଅନେକ ସୁଜନ ।
ଈଶ୍ୱର କାହାକୁ ଜାଣ କରହେ ପ୍ରମାଣ ।

ନିର୍ଗୁଣ ଅଟନ୍ତି ସେହି କିବା ଗୁଣବନ୍ତ ।
କେଉଂ ସ୍ଥାନେ ତାଙ୍କ ଧାମ କହ ହେ ତଦନ୍ତ ।

କେମନ୍ତ ସ୍ୱଭାବ ତାଙ୍କ କେମନ୍ତ ଆକାର ।
ତାଙ୍କ ନାମ କ୍ରିୟା ଜ୍ଞାନ କରହେ ବିସ୍ତାର ।

ଯାର ଏମନ୍ତ ବଚନ ତାହାଙ୍କୁ ପଚାର ।
ତୁମ୍ଭ କତ୍ପ ଜୀବାତ୍ମ କହ ସ୍ଥିର କର ।

ସେ କି କହ ଗୁଣହୀନ କିବା ଗୁଣବନ୍ତ ।
କି ଆକାର କି ପ୍ରକାର ସ୍ୱଭାବ କେମନ୍ତ ।

ଯେବେ ନିଜ ଜୀବାତ୍ମାର ତତ୍ତ୍ୱ ନ ସମ୍ଭବେ ।
ତେବେ ଅନନ୍ତର ତତ୍ତ୍ୱ କେମନ୍ତେ ପାଇବେ ।

ପୁଣି ସତ୍ୟ ଧର୍ମଗ୍ରନ୍ଥେ ଲେଖା ଅଛି ଯାହା ।
କହି ମନ ଦେଇ ଶୁଣ ବୁଝାଇବା ତାହା ।

ଦ୍ୱିପଦୀ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ତତ୍ତ୍ୱ ସ୍ୱଭାବ ଯଥାର୍ଥ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା ଶୁଣ ।
ଚିତ୍ତସ୍ଥିର କରି ଶାସ୍ତ୍ରପଥ ଧରି ବୁଝିବ ତାଙ୍କର ଗୁଣ ।

ପୟାର ।

ଈଶ୍ୱର ବିଷୟେ ଅଛି ନାନା ଭୁଲ ଭ୍ରାନ୍ତି ।
ପଞ୍ଚ ତତ୍ତ୍ୱରୂପ ବ୍ରହ୍ମ ଅନେକେ କହନ୍ତି ।

ଜାଣିବା ଉଚିତ ଯାହା ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରେ କହେ ।
ଈଶ୍ୱର ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପ ଜାଣ ନିଃସନ୍ଦେହେ ।

ପରମ ଚୈତନ୍ୟମୟ ରୂପ ନାହିଁ ତାଁର ।
ତେଜୋମୟବାସୀ ନର ନେତ୍ର ଅଗୋଚର ।

ଉପମା ରହିତ ଧ୍ରୁବ ସତ୍ୟ ନିରଞ୍ଜନ ।
ସଦାନନ୍ଦ ସ୍ୱୟଂଜୀବୀ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ।

ଚରାଚର କର୍ତ୍ତା ଏକ ମାତ୍ର ନିରାମୟେ ।
ଅଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଦ୍ୱୈତ କାର ଗମ୍ୟ ନାହି ହୋୟେ ।

ଅସୀମ ସର୍ବଜ୍ଞ ସେହି ନିତ୍ୟ ଭଗବନ୍ତ ।
ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ବିଶ୍ୱକର୍ତ୍ତା ଅନାଦି ଅନନ୍ତ ।

ଦେଖ ସର୍ବତ୍ର ସଚଳ ମନୁଷ୍ୟ ହୁଅଇ ।
ଅଚଳ ଈଶ୍ୱର ସଦା ସର୍ବାଶ୍ରୟ ସେହି ।

ସୁଖ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରେ ସୃଷ୍ଟ ବସ୍ତୁ ଯେତେ ।
ସେହି ମାତ୍ର ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ଦୁଃଖାଦି ରହିତେ ।

ତାହାଙ୍କ ଅଧୀନ ସବୁ ସେହି ନିରଧୀନ ।
ସର୍ବଦର୍ଶୀ ଅନୀଶ୍ୱର ମହତ ପ୍ରବୀଣ ।

ଯଦ୍ୟପି ସାମର୍ଥ ଅଛି ସର୍ବ ପ୍ରାଣିଙ୍କର ।
ତଥାପି ଅନନ୍ତ ବଳ କେବଳ ତାଙ୍କର ।

ସେହି ଯଥା ଶୁଦ୍ଧସତ୍ତ୍ୱ ତଥା ଜ୍ୟୋତିମାନ ।
ତେମନ୍ତ ତେଜସ୍ୱୀ ସତ୍ୟ ବିଶ୍ୱାସୀ ପ୍ରଧାନ ।

ତାହାଙ୍କ ଅମିତ ନାହିଁ ପୂର୍ଣମିତ ଗିର ।
ଅଟଳ ବଚନ ପ୍ରଭୁ ସଂସାରର ସାର ।

ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନେ ଯେତେ ଦେଖ ଦୟା ଧର୍ମଜ୍ଞାନ ।
ପ୍ରଭୁଠାରୁ ହେଲେ ତେତେ ପ୍ରଭୁର ଯେ ଦାନ ।

ଅନାଦି କାରଣ ସେହି ସର୍ବତ୍ର ବିଧାତା ।
ଦୟାମୟ ସିନ୍ଧୁ ପୁଣି ପ୍ରତିଫଳ ଦାତା ।

ସେହି ସଦାନିତ୍ୟସ୍ଥାୟୀ ସକଳାନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ।
ଯିହୁହା ନାମରେ ଖ୍ୟାତ ଜଗତର ସ୍ୱାମୀ ।

ଯଦ୍ୟପି ଈଶ୍ୱର ତତ୍ତ୍ୱ ସଦା ଏକ ମାନ ।
ତଥାପି ତ୍ରିବିଧରୂପ ଈଶ୍ୱରତ୍ୱ ଜାଣି ।

ଏକ ଭବେ ତିନି ଜଣ ଗୌରବ ସମାନ ।
ମନେ ଧ୍ୟାନ କରନ୍ତୁ ଗମ୍ଭୀର ବଚନ ।

ଏକର ବିଖ୍ୟାତ ନାମ ପିତା କୁହା ଯାନ୍ତି ।
ଦ୍ୱିତୀୟର ନାମ ପୁତ୍ର କି ବାକ୍ୟ କୁହନ୍ତି ।

ତୃତୀୟର ନାମ ପୁଣି ଧର୍ମାତ୍ମା ବିଖ୍ୟାତ ।
ସୃଷ୍ଟି ତ୍ରାଣ ଜ୍ଞାନ କର୍ତ୍ତା ଶାସ୍ତ୍ରେ କଥିତ ।

ତ୍ରିପଦୀ ।

ଈଶ୍ୱରର ଗୁଣ ମନ ଦେଇ ଶୁଣ ଆଉ ସ୍ୱଭାବ ତାଙ୍କର ।
ସୃଷ୍ଟିର ରଞ୍ଜନ କହୁ ବିବରଣ ଧର୍ମଗ୍ରନ୍ଥ ଅନୁସାର ।

ପୟାର ।

ଦେଖ ଆଦି ନାନା ଶାସ୍ତ୍ର ଅନେକ ପୁରାଣ ।
ନାନା ଗ୍ରନ୍ଥେ ବହୁ ଜ୍ଞାନ ବିସ୍ତାର ବଚନ ।

ନିଜବୁଦ୍ଧି ଅନୁସାରେ କରି ଅନୁମାନ ।
ନାନାମତ ପ୍ରକୃତିଲେ ଯାର ଯଥା ଜ୍ଞାନ ।

କେହି କେହି ଜଗତର ସୃଷ୍ଟି ନ ମାନନ୍ତି ।
ସୃଷ୍ଟିକୁ ଅସୃଷ୍ଟି ଅତି ଅଜ୍ଞାନେ ବୋଲନ୍ତି ।

ଯହିଂରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଅଛି ସୃଷ୍ଟିର ବିସ୍ତାର ।
ସେହି ଗୃହ ବେଦ ନାହିଁ ଏକଇ ପ୍ରକାର ।

ବହୁବିଧ କହିଛନ୍ତି ସୃଷ୍ଟିର ରଚନ ।
ସକଳ ସନ୍ଦେହ ଯୁକ୍ତ ତାହାର ବଚନ ।

ବିଚାର କଲେ କୁହଇ ଏହା ପ୍ରକାଶିତ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଯୋଗ୍ୟ ତହିଁ ନୁହଇ ରଚିତ ।

ଧର୍ମ ପୁସ୍ତକରେ ଲେଖା ଯେ ବିଧି ବଚନ ।
ତାହା ସାର କରି କହି ଶୁଣ ଦେଇ ମନ ।

ପ୍ରଥମେ ସୃଜିଲେ ବ୍ରହ୍ମ ସ୍ୱର୍ଗ ଆଉ କ୍ଷିତି ।
ଅନନ୍ତରେ ସୃଷ୍ଟି କଲେ ତେଜୋମୟ ଜ୍ୟୋତିଃ ।

ଜ୍ୟୋତିଠାରୁ ତମୋ ଭିନ୍ନ ହେଲେ ସେହିକ୍ଷଣି ।
ଜ୍ୟୋତିକୁ କହିଲେ ଦିନ ତମକୁ ରଜନୀ ।

ସନ୍ଧ୍ୟା ପୁଣି ପ୍ରାତଃକାଳ ତହିଁରେ ହୋଇଲେ ।
ପ୍ରଥମ ଦିବସ ଦେଖ ଏହି ଖ୍ୟାତି ହେଲେ ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ଦିନରେ ବ୍ରହ୍ମ ଆକାଶ ସୃଜିଲେ ।
ଦୁଇ ଭାଗ କରି ଅଧେ ଉପରେ ରଖିଲେ ।

ତୃତୀୟ ଦିନରେ ଦେଖ ସେହି ଆଜ୍ଞା କଲେ ।
ଏକତ୍ର ହୋଇଲେ ଜଳ ସିନ୍ଧୁ ତହିଁ ହେଲେ ।

ଅନନ୍ତରେ ହେଲା ଦେଖ ଶୁଷ୍କ ଭୂମି ସ୍ଥଳ ।
ତହିଁରେ ଜନ୍ମିଲେ ବୃକ୍ଷ ତୃଣାଦି ସକଳ ।

ଚତୁର୍ଥ ଦିନରେ ପ୍ରଭୁ ଆପଣା ଆଦେଶେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରସୂର୍ଯ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି କରି ରଖିଲେ ଆକାଶେ ।

ଦିନନାଥ ସୂର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ଚନ୍ଦ୍ର ନିଶାପତି ।
ତହିଁ ହେଲେ ଦିନ ମାସ ବରଷ ପ୍ରଭୃତି ।

ପଞ୍ଚମ ଦିନରେ ଦେଖ ପ୍ରଭୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ।
ଜଳଚର ଖେଚରାଦି ଜନମ ପାଇଲେ ।

ଷଷ୍ଠ ଦିନେ କ୍ଷିତି ତଳେ ତାଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ବଶେ ।
ସମସ୍ତ ଭୂଚର ଜନ୍ତୁ ଜନ୍ମିଲେ ବିଶେଷେ ।

ସୃଜିଲେ ଜଗଦୀଶ୍ୱର ମନୁଷ୍ୟ ତହିଁରେ ।
ପିତୁଳା ବନାଇ ଏକ କ୍ଷିତିର ଧୂଳିରେ ।

ତାର ନାକେ ଫୁଙ୍କ ଦେଇ ମହା ପ୍ରାଣୀ କଲେ ।
ଆଦମ ନାମରେ ଖ୍ୟାତ ଅମର ହୋଇଲେ ।

ସର୍ବପ୍ରାଣିଙ୍କର ରାଜା ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ଥାପିଲେ ।
ଶାସନ କାରକ ଭାର ତାର ହସ୍ତେ ଦେଲେ ।

ତାହାର ପାଞ୍ଜର ନେଇ ସୃଷ୍ଟି କଲେ ନାରୀ ।
ହୋଇଲେ ତାହାର ପତ୍ନୀ ହବା ଯେ ସୁନ୍ଦରୀ ।

ଏହିରୂପେ ପତିପତ୍ନୀ ସମ୍ବନ୍ଧ ଘଟିଲା ।
ନରଠାରୁ ମାତା ପିତା ଉପୁଜଇ ହେଲା ।

ସେହି ଦୁଇ ଜଣ ସଦା ଏକତ୍ର ବସନ୍ତ ।
ଏକ ଭାବ ଏକଚର୍ଯ୍ୟା ଏକପ୍ରୀତ ମାନ୍ତ ।

ହୋଇଲା ସକଳ ସୃଷ୍ଟି ଯଥା ମନସ୍କାମ ।
ସପ୍ତମ ଦିନରେ ପ୍ରଭୁ କଲେ ଯେ ବିଶ୍ରାମ ।

ଏନିମନ୍ତେ ସର୍ବଦେଶେ ଏହି ବ୍ୟବହାର ।
ଦେଖା ଯାଏ ସପ୍ତଦିନେ ସପ୍ତମାଏ ବାର ।

ଦିପଦୀ ।

ପାପରେ ବିନଷ୍ଟ ସୁସ୍ୱଭାବ ଭ୍ରଷ୍ଟ ଦେଖ ସର୍ବ ନର ଗଣ ।
ନିଷ୍ପାପ ନିର୍ମିତ କିରୂପେ ପତିତ କହି ସ୍ଥିର ରଖ ମନ ।

ପୟାର ।

ପାପର ବିଷୟେ ଅଛି ନାନାମତ ଜ୍ଞାନ ।
ଜଗତର ଲୋକେ କହି କରଇ ପ୍ରମାଣ ।

ଅନେକ ପଣ୍ଡିତ କହେ ବୁଝି କର ସ୍ଥିର ।
ପାପ ପୁଣ୍ୟର ମିଲଣେ ହୋଇଲେ ଶରୀର ।

ପୂର୍ବର ବୃତ୍ତାନ୍ତ କେହି କିଛି ନ ଜାଣନ୍ତି ।
ନାନା ଅପାର ପ୍ରକାର ବଣ୍ଡନ୍ତ ମାନନ୍ତି ।

ଈଶ୍ୱରର ଲୀଲା ସବୁ କହଇ ବିଗ୍ରହ ।
ନାନା ମାୟା କୃତ କହି ମନ ମଧ୍ୟେ ଧର ।

ଯାର ମନେ ଯେ ଭାବିଲେ ତାହା ସେ ରଚିଲେ ।
କେହି କିଛି ପ୍ରକୃତାର୍ଥ କହି ନ ପାରିଲେ ।

କୃଷ୍ଣ କହିଥିଲେ ଯାହା ଅର୍ଜୁନର ପ୍ରତି ।
ଗୀତା ନାମେ ଗ୍ରନ୍ଥେ ଦେଖ ସେହି ଧର୍ମ ନୀତି ।

ସଂସାରରେ ପାପ ପୁଣ୍ୟ କିଛି ନ ମାନିବ ।
ଯେ କିଛି ଦେଖ ହେ ପାର୍ଥ ଆମ୍ଭରେ ଜାଣିବ ।

ମୋର କୃତ ଏ ଜଗତ ମୋତେ ଅଛି ଭ୍ୟାଇ ।
ନଟ ପୁତୁଲୀର ତୁଲ୍ୟ ସମସ୍ତ ନଚାଇ ।

ଗୌରୀଙ୍କୁ କହିଲେ ଶିବ ଦେଖ ରାମାୟଣେ ।
ହେ ପାର୍ବତି ଶୁଣ କାଷ୍ଠ ପିତୁଲୀ ସମାନେ ।

ନଚାଉ ଅଛନ୍ତି ରାମ ସଂସାର ତାବତ ।
ବେଦ କହନ୍ତି ସେରୂପେ ନଟ କପଟବତ ।

ନଚାଉ ଅଛନ୍ତି ରାମ କୃଷ୍ଣ ଆଦି ସର୍ବେ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଯୋଗ୍ୟ ବାକ୍ୟ କିଛି ନାହିଁ କେବେ

ମୁଶଲମାନଠାରେ ଯେବେ ଅଳ୍ପ ଜ୍ଞାନ ଥାନ୍ତି ।
ତେବେହେଁ ପାପ ପୁଣ୍ୟରେ ସେମାନଙ୍କ ଭ୍ରାନ୍ତି ।

ନରବଂଶ ପାପଶୀଳ ହୋଇଲେ କେମନ୍ତି ।
କେଉଂଠାରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କିଛି ନ ଜାଣନ୍ତି ।

ଏକମନ୍ତେ ଦେଖ ସବୁ ଏହି କଥା ବୋଲେ ।
ପାପହୀନ ଜନ୍ମ ପାନ୍ତି ଶିଶୁ ଜନ୍ମ କାଳେ ।

ଏମନ୍ତ ଯେବେ ହୁଅନ୍ତେ ଜଗତ ସଂସାରେ ।
କେହି ଶିଶୁ ନ ମରନ୍ତା ତେବେ କପାଁ ମରେ ।

ଚତୁର ହୋଇଣ ଜେବେ ପାପ ନ କରନ୍ତେ ।
ପାପେ ମରେ ଦୁଃଖ ପାଏ ବଖ୍ୟାତ ଏମନ୍ତେ ।

ଉତ୍ତମ ବୃକ୍ଷରେ ମନ୍ଦ ଫଳ ନ ଫଳଇ ।
ମନ୍ଦ ବୃକ୍ଷେ ଭଲ ଫଳ କେବେ ନ ମିଳଇ ।

ଯେବେ ବାଳକରେ ପାପି ଭାବ ନାହିଁ ଥାନ୍ତା ।
ତେବେ ପାପ ଆଚରଣ କେବେ ନ କରନ୍ତା ।

ଏହିମତେ ବିଚାରିଲେ ଜଣା ଯାଏ ମନେ ।
ପ୍ରକୃତ ସନ୍ଧାନ କଛୁ ସେମାନେ ନ ଜାଣେ ।

ପୂର୍ବେ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁ ସୃଷ୍ଟି କଲେ ନର ।
କଲେ ନିଜ ସାଦୃଶ୍ୟରେ ପବିତ୍ର ଅନ୍ତର ।

ନାନା ଜୀବଜନ୍ତୁ ତାର ବଶରେ ରଖିଲେ ।
ଜଗତ ପ୍ରଧାନ କର ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ଥାପିଲେ ।

ଅନନ୍ତରେ ବନାଇଲେ ବଗିଞ୍ଚ ସୁନ୍ଦର ।
ଏଦନ ନାମରେ ଖ୍ୟାତ ଅତ ମନୋହର ।

ଆଦ ପୁରୁଷଙ୍କୁ ତହିଁ ଦେଲେ ସେ ବସତ ।
ସେଠାରେ ସ୍ତ୍ରୀ ପୁରୁଷ ଦୁଇ ଜଣ ସ୍ଥିତ ।

ସେମାନଙ୍କୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ଏମନ୍ତ ଈଶ୍ୱର ।
ସମସ୍ତ ବୃକ୍ଷର ଫଳ ଖାଅ କରନ୍ତର ।

ପୁଣି ମନା ବୃକ୍ଷ ଫଳ କେବେ ନ ଖାଇବ ।
ଯେବେ ଖାଇବ ସେ ଫଳ ନିଶ୍ଚୟେ ମରିବ ।

ଅନନ୍ତରେ ଶୟତାନ ସର୍ପରୂପ ଧର ।
ଆସି ବଗିଚ୍ଚରେ ଧୂର୍ତ୍ତ ନାନା ଛଳ କର ।

କପଟ ଭାଷାରେ କହେ କେତେ ମାୟା କର ।
ଶୁଣ କହୁ ହିତ କଥା ହବା ହେ ସୁନ୍ଦର ।

ଏ ବୃକ୍ଷର ଫଳମାନ ଯେଜନ ଖାଇବ ।
ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛୁଁ ସେହି କେବେ ନ ମରିବ ।

ପୁଣି ଭଲ ମନ୍ଦ କଥା ଜ୍ଞାନ ଲାଭ ହେବ ।
ଫିଟା ଯିବ ଜ୍ଞାନ ଚକ୍ଷୁ ସମସ୍ତ ବୁଝିବ ।

ମୋ କଥା ଶୁଣିଲେ ହେବ ଈଶ୍ୱର ସମାନ ।
ଏନିମନ୍ତେ ନବାରିଲେ ଜାଣିବ ପ୍ରମାଣ ।

ତାର କପଟ ବଚନେ ନାରୀ ଭୁଲି ଗଲା ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କଥା ମିଥ୍ୟା ତହିଁରେ ମାନିଲା ।

ଶୟତାନ ଦୁଷ୍ଟ ଫାନ୍ଦେ ପଡ଼ି ଏହିରୂପେ ।
ପତିକି ଖୁଆଇ ଫଳ ଖାଇଲାକ ଆପେ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ଲଙ୍ଘି ଉପୁଜିଲା ପାପ ।
ପ୍ରବେଶିଲା ଜଗତରେ ଅପାର ସନ୍ତାପ ।

ଆଦ ପିତା ମାତା ହେଲେ ମହାଶାପଗ୍ରସ୍ତ ।
ସେମାନଙ୍କ ବଂଶ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଲେ ସମସ୍ତ ।

ଏହିରୂପେ ଯେତେ ଦେଶ ସର୍ବ ନର ଗଣ ।
ସର୍ବୁଠାରେ ସର୍ବେ କରେ ମନ୍ଦ ଆଚରଣ ।

ବାଳକ ବୃଦ୍ଧ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ନର ନାରୀ ଯେତେ ।
ପାପେ ନରକାଧିକାରୀ ହୋଇଲେ ସମସ୍ତେ ।

ତ୍ରିପଦୀ ।

ଦେଖ ପାପେ ଭ୍ରଷ୍ଟ ନରବଂଶ ନଷ୍ଟ ଧର୍ମ ଅଙ୍କ ଲୋପ ହୋଯ୍ୟ ।
ଏଣୁ ଶାପଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଲେ ସମସ୍ତ କର ନାନାବିଧ ଉପାଯ୍ୟ ।

ପଯ୍ୟାର ।

ଯେଉଁ କାଳେ ନରବଂଶ ପୃଥ୍ୱୀରେ ବଢିଲେ ।
ସବୁଠାରେ ନର ନାରୀ ମନ୍ଦ ଆଚରିଲେ ।

ଆଦ୍ୟରେ ଈଶ୍ୱର ନର ନାରୀଙ୍କର ମନ ।
ଆପଣାର ସତ୍ୟ ଜ୍ଞାନ କରନ୍ତି ସ୍ଥାପନ ।

ଭଲ ମନ୍ଦ ଦୋଷାଦୋଷ ବିଷୟର ଜ୍ଞାନ ।
ସମସ୍ତଙ୍କ ମନ ମଧ୍ୟେ କଲେ ଅଧିଷ୍ଠାନ ।

ପୁଣି ଏହି ଅନ୍ତର୍ଜ୍ଞାନ ପାପରେ ମଳିଣ ।
ଦିନେ୨ ଧର୍ମ ବୁଦ୍ଧି କରନ୍ତି ହେଲଣ ।

ଏନିମନ୍ତେ ନାନା ନିନ୍ଦା ନୀଚ ଉପାସନା ।
ଭୂଲି ଭ୍ରାନ୍ତ ଲୋକେ ବୋଲି ବ୍ରହ୍ମ ଆରାଧନା ।

ଅପାର ପ୍ରକାର ମତେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ତେଜିଲେ ।
ଏହି ହେତୁ ଧର୍ମ ବିଧି ଆପେ ଜଣାଇଲେ ।

ଆମ୍ଭର ଗୋଚରେ ଅନ୍ୟ ଦେବତା ନୋହିବ
କୌଣସି ପ୍ରତିମା ମୂର୍ତ୍ତି ପୂଜା ନ କରିବ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମହା ନାମ ବିଅର୍ଥ ନ ଘେନ ।
ବିଶ୍ରାମ ଦିବସ ମାନ୍ୟ କରିବ ପାଳଣ ।

ଆପଣାର ମାତା ପିତା କର ସମାଦର ।
ଅକାରଣ ନରପ୍ରାଣ ବଧହିଁ ନ କର ।

କେବେ ନ କର କାହାର ସଙ୍ଗେ ପରଦାର ।
ଚୋରି ନ କର କିଛିଭ ପଦାର୍ଥି କାହାର ।

ମିଥ୍ୟା ସାକ୍ଷ୍ୟ ନ କହିବ କୌଣସି କାରଣେ ।
ଲୋଭ ନ କର କାହାର ନାରୀ ଅବା ଧନେ ।

ଏହି ଆଜ୍ଞା ଲଙ୍ଘନରେ ମନୁଷ୍ୟ ସମସ୍ତ ।
ବଡ ସାନ ଯେତେ ଜନ ଘୋର ଶାପ ଗ୍ରସ୍ତ ।

ଏଣୁ ମୁକ୍ତିର ବିଷୟ ଆଉ ନାନା ଗତି ।
କହିଛନ୍ତି ନାନାମତେ ଯାର ଯଥା ମତି ।

ସତ୍ୟବାକ୍ୟ ଲୋକଙ୍କର ନୋହେ କଦାଚିତ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଯୋଗ୍ୟ ନୋହେ ଯେତେକ କଳ୍ପିତ ।

ସଂସାରରେ ରଚିଲେ ଯେ କଥା ଦୁଇ ମତ ।
କେହି ମନ ମତ କହେ କର୍ମ ମୁକ୍ତି ପଥ ।

ଏହି ହେତୁ ତୀର୍ଥଯାତ୍ରା ପୂଜା ବ୍ରତ ଦାନ ।
ନରକ ନିସ୍ତାରୋପାୟ ଜପ ତପ ଧ୍ୟାନ ।

ଆଉ କେହି କହେ ଦେଖ ନାହିଁ ଧର୍ମାଧର୍ମ ।
ଈଶ୍ୱର ସର୍ବସ୍ୱ ଆପେ ନିରାକାର ବ୍ରହ୍ମ ।

ଏହି ଦୁଇ ଜ୍ଞାନ ମିଥ୍ୟା କଳ୍ପନା ରଚିଲେ ।
କେହି ସତ୍ୟ ତତ୍ତ୍ୱ ଜ୍ଞାନ କହି ନ ପାରିଲେ ।

ନାନା ବିଧି ସତ୍ୟ ଧର୍ମ କରି ନିଜ ଜ୍ଞାନେ ।
ତଥାପି ନିନ୍ଦିତ କର୍ମେ ବେଷ୍ଟିତ ସେମାନେ ।

ଯୋଗ ସମାଧି ପୂଜନ ତପ ଜପ ତୀର୍ଥ ।
କେହି ପାପ ନିବାରଣେ ନୁହନ୍ତି ସମର୍ଥ ।

ଅନେକ ସୁକ୍ରିୟା କରି ଖଣ୍ଡଣେ ଦୁଷ୍କୃତ ।
ପୁଣି କ୍ରମେ ବଢି ପାପ ଆଉ ବିପରୀତ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସତ୍ୟବାଣୀ କହନ୍ତି ଏରୂପେ ।
ତାଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ନ ପାଳିଲେ ପଡେ ତାଙ୍କ ଶାପେ ।

କର୍ମରେ ଲଗାଇ ମନ ସ୍ୱର୍ଗର ଲାଲସେ ।
ନରକ ଯୋଗ୍ୟ ହୁଅଇ ଆପଣା ବଶେଷେ ।
ଅମ୍ଭେ ପାପ ନାହିଁ ମାନ ଯେବେ କେହି କହେ ।
ତହିଁରେ କି ପାପ ଛୁଟେ କିବା ତାକୁ ସହେ ।
ଦେଖ ଜରା ମୃତ୍ୟୁ ଯାହା ଛଡାଇ ନ ହୋଏ ।
ନ ମାନଲେ ସେ ନ ଘଟେ ପାପେ କିବା ଭୟେ ।
ନାହିଁ ମଲେ ନାହିଁ ଭୟ ମୃତ୍ୟୁ ତାର ବଢ଼େ ।
ମୃତ୍ୟୁ ଯାର ପାପ ତାର ଛାଡଲେ ନ ଛୁଟେ ।
ଏନିମନ୍ତେ କହ ଶୁଣ ଈଶ୍ୱର ବଚନ ।
ମୁକ୍ତି ତତ୍ତ୍ୱ ପ୍ରକାଶିଲେ ପାପ ନସ୍ତାରଣ ।

ଦ୍ୱିପଦୀ ।

ସର୍ପ ନାଶ କାରୀ ଯୀଶୁ ଅବତାର ଦେଖ ଅନାଦ ଅନନ୍ତ ।
ନାରୀ ବଂଶଜାତ ହୋଇଲେ ଅଦ୍ଭୁତ ନରରୂପ ଭଗବନ୍ତ ।

ପୟାର ।

ମନୁଷ ହୋଇଲେ ଭ୍ରଷ୍ଟ ପୂର୍ବେ ଯେତେବେଳେ ।
ଦୀନ ଦୟାଳୁ ପ୍ରକଟ ପ୍ରଭୁ ତେତେବେଳେ ।
ସେହି କାଳେ ମୁକ୍ତି ପଥ ପ୍ରକାଶିଲେ ଜାଣ ।
ଏହି ମହାଗୂଢ଼ ବାକ୍ୟ ଭକ୍ତି ଭବେ ମାନ ।
ନରର ଉପରେ ଦଣ୍ଡ ଦେଲେ ଭଗବାନ ।
ବୋଇଲେ ବ୍ୟଥାରେ ନାରୀ ପ୍ରସବ ସନ୍ତାନ ।
ପୁନରପି ଧୂଳିରେ ଯାବତ୍ ନ ମିଶିବ ।
ତାବତ୍ ମୁଖର ଘର୍ମେ ଭକ୍ଷଣ ପାଇବ ।

ଭୂମିରେ ଉତ୍ପନ୍ନ କଣ୍ଟା ନାନା ତୃପ ବନ ।
ପଶୁ ମଧ୍ୟେ ଜନ୍ମହେବେ ନାନାଦ ଦୁର୍ଜନ ।

ଶୟୃତାନ ସର୍ପରୂପେ ନାରୀକୁ ଭଣ୍ଡିଲେ ।
ଏହି ହେତୁ ଧର୍ମରାଜା ତାହାକୁ ଦୁଷିଲେ ।

ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ କରି ଅଛୁ ଅରେ ତୁହି ଦୁଷ୍ଟ ।
ଏଣୁ ସବ୍ବ ପଶୁଠାରୁ ହୁଅ ଶାପଗ୍ରସ୍ତ ।

ପେଟ ଦେଇ ତୁହି ସଦା କରିବୁ ଗମନ ।
ଭକ୍ଷଣ କରିବୁ ଧୂଳି ଯାବତ୍ ଜୀବନ ।

ସଦା ତୋର ବଂଶେ ପୁଣି ନାରୀର ସନ୍ତତ ।
ହେଉ ଏକକୁଅରେକ ଘୋର ହିଂସା ମତ ।

ତୁହି ତାର ଗୋଇଠିରେ କରୁ ପାରୁ କ୍ଷତ ।
ତାର ବଂଶେ ତୋର ମୁଣ୍ଡେ କରିବେ ଅଘାତ ।

ଏହି କଠିମର ବାକ୍ୟ ଦୁଇ ଭବ ସାର ।
ଶ୍ରଦ୍ଧାଚିତ୍ତ ଦେଇ ଶୁଣ କହିବା ବିସ୍ତାର ।

ଯେସନେକ ସର୍ପାଘାତେ ନଷ୍ଟ ମହା ପ୍ରାଣ ।
ତେସନେକ ସର୍ପ ତୁଲ୍ୟ ଜାଣି ଶୟୃତାନ ।

ତାର ଦୁଷ୍ଟ ପ୍ରବଞ୍ଚନେ ମନିଷ ଦଂଶିତ ।
କାୟ ମନ ବାକ୍ୟ ହେଲା ଗରଲେ ପୂରିତ ।

ପଦାଘାତେ ସର୍ପ ମୁଣ୍ଡ ହେବାରେ ଚୂର୍ଣ୍ଣନ ।
ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ପରାକ୍ରମ ଏହି ନଦର୍ଶନ ।

ପୁରୁଷ ସଂସର୍ଗ ବିନା କୁମାରୀ ଗର୍ଭରେ ।
ହୋଇଲେ ଉଦ୍ଭବ ସେ ଧର୍ମାତ୍ମାର ବଳରେ ।

ନାରୀର ବଂଶରେ ଜାତ ସେହି ମହାଜନ ।
ସର୍ବ୍ବନାଶ କରାଇବେ ସର୍ପଶୟୃତାନ ।

ଏହିରୂପେ ଜଣାଇଲେ ପିତା ଭଗବାନ ।
ମୁକ୍ତି ଦାତାର କେମନ୍ତେ ହେବେ ଆଗମନ ।
ଖ୍ୟାତ ଅଭିଷେକୀ ପ୍ରଭୁ ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ଯୀଶୁ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର ପୁଣି ମନଷର ଶିଶୁ ।

ଏହି ବଚନର ତତ୍ତ୍ୱ କେମନ୍ତ ଅଦ୍ଭୁତ ।
ଦେଖ ବ୍ରହ୍ମ ପଠାଇଲେ ଆପଣାର ସୁତ ।
ଯାହାଙ୍କ ଶରୀର ଜାତ ଅନାଦି ଅନନ୍ତ ।
ଆବିର୍ଭୂତ ନରରୂପୀ ସେହି ଭଗବନ୍ତ ।
ଶଯ୍ତାନର ସ୍ଥାନରୁ ଛଡାଇ ନିଅନ୍ତି ।
ନରେ ମୁକ୍ତି ଦେଇ ପାପ ମାର୍ଜନା କରନ୍ତି ।

ତ୍ରିପଦୀ ।

ତାଙ୍କ ଜନ୍ମ ଶିକ୍ଷା କର୍ମ ଏହି ତାଙ୍କର ଯେ ଧର୍ମ
ମୃତ୍ୟୁ ଆଉ ପୁନଶ୍ଚ ଉତ୍ଥାନ
ନିଜ ରାଜ୍ୟେ ଶୁଭ ଯାତ୍ରା କ୍ରମେ ଏହି ସବୁବାର୍ତ୍ତା
ବିବରଣ କରିବା ବ୍ୟାଖ୍ୟାନ ।

ପୟାର ।

ତାଙ୍କ ଜନ୍ମ କାଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଲା ଯେତେବେଳେ ।
ପଠାଇଲେ ନିଜ ସୁତ ବ୍ରହ୍ମ ତେତେବେଳେ ।
ନାମେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଖ୍ୟାତ ପାପିର ଉଦ୍ଧାରେ ।
ଅଭିଷେକୀ ମୁକ୍ତିକର୍ତ୍ତା ବ୍ରହ୍ମ ଅବତାରେ ।
କୁମାରୀର ଗର୍ଭେ ଜନ୍ମ ହୋଇଲା ତାଙ୍କର ।
ପାପହୀନ ଦେହ ଥିଲା ପ୍ରଭୁ ନିରାକାର ।

ଯୌବନରେ ପ୍ରେମ ଜ୍ଞାନ ତାଙ୍କର ଅଦ୍ଭୁତ ।
ତେବେ ପିତା ମାତାଠାରେ ହେଲେ ବଶୀଭୂତ ।

ତିରିଶ ବରଷେ ପ୍ରଭୁ ଅଭିଷେକ ହେଲେ ।
ଶୁଣ ତାଙ୍କ ଦିବ୍ୟଗୁଣ ଯେଉଁନ୍ତେ ପ୍ରକାଶିଲେ ।

ନାନା ଗ୍ରାମେ ନଗରରେ ଦେଉଳେ ଦାଣ୍ଡରେ ।
ଘରେ ବାଟେ ସିନ୍ଧୁତଟେ ପର୍ବତେ ନାବରେ ।

ମଙ୍ଗଳ ସୁସମାଚ୍ଛର ଉପଦେଶ ଦେଇ ।
ଭ୍ରମିଲେ ସେ ବହୁ କ୍ଳେଶେ ଉପକାରୀ ହୋଇ ।

ଯେମନ୍ତେ କୌଣସି ପାପୀ ନରକେ ନ ଯାଏ ।
ବୋଇଲେ ହେ ମିଥ୍ୟା ଛାଡ ଧର ସଦାଶ୍ରୟେ ।

ନୂଆ ମନ ବନା ପୁଣି ନୂତନ ଅନ୍ତର ।
ସ୍ୱର୍ଗସ୍ଥାନେ କାର କେବେ ନାହିଁ ଅଧିକାର ।

ଯେତେ ଦିନ ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ହେଲେ ଜଗତରେ ।
କଲେ ଅପାର ସୁକର୍ମ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଶକ୍ତିରେ ।

ପଙ୍ଗୁକୁ ସେ ଦେଲେ ପାଦ ଅନ୍ଧକୁ ନୟନ ।
ନୁଲାକୁହିଁ ଦେଲେ ହସ୍ତ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଜୀବନ ।

ଭୂତଗ୍ରସ୍ତ ପକ୍ଷାଘାତି କୁଷ୍ଠୀ ନାନା ରୋଗୀ ।
ଅରୋଗୀ ହୋଇଲେ ଯେତେ ତାଙ୍କୁ ଅନୁରାଗୀ ।

ବିବିଧ ଅଦ୍ଭୁତ କ୍ରିୟା ସ୍ଥାନେ୨ କଲେ ।
ତଥାପି ସଂସାର ମୁଢେ ତାଙ୍କୁ ନ ଚିହ୍ନିଲେ

ହାତରେ ଯେକଣ ଗୋଟା ପାଞ୍ଚ ସାତ ରୁଟୀ ।
ଭାଙ୍ଗିକେତେ ସହସ୍ର ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଲେ ବାଣ୍ଟି ।

ଖାଇଣ ହୋଇଲେ ତୃପ୍ତ ଯେତେ ଭୋକ୍ତାମାନ ।
ସେରୂପେ ସମୁଦ୍ରେ ତାଙ୍କ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଗମନ ।

ଝଡ ତରଙ୍ଗର ଶାନ୍ତ ଅଉ ଚମତ୍କାର ।
ଶୁଣା ନାହିଁ କାର କର୍ମ ଯେମନ୍ତ ତାଙ୍କର ।

ତ୍ରିପଦୀ ।

ଯୀଶୁର ଚରିତ୍ର ଅତ୍ୟନ୍ତ ପବିତ୍ର ଗୁଣଶୀଲ ମନୋହର ।
ଶୁଣ ମନ ଦେଇ ତୃପ୍ତଚିତ୍ତ ଯାଇଁ ଜ୍ଞାନ ହୋଇବ ସୁନ୍ଦର ।

ପୟାର ।

ତାଙ୍କ ଜନ୍ମେ ଶୟତାନ ହୋଇ କମ୍ପମାନ ।
ଯୀଶୁକୁ ଘଟାଇଲା ଅନେକ ଦୁଃଖମାନ ।

ଚିରକାଳ ଧନହୀନ ହେଲେ ସର୍ବେଶ୍ୱର ।
ନିବାସର ଘର ଦ୍ୱାର ନାହିଁ ତାହାଙ୍କର ।

କହିଥିଲେ ନିଜ ମୁଖେ ନମ୍ରଭାବେ ଯୀଶୁ ।
ଖାଲେ କନ୍ଦରରେଁ ଥାୟେ ଯେତେ ବନ ପଶୁ ।

ଶୂନ୍ୟ ପକ୍ଷି ବସା ଅଛି ବାସ କରିବାର ।
ମୁଣ୍ଡ ପାତିବାର ସ୍ଥାନ ନୁହଇ ଆମ୍ଭର ।

ଦେଖହେ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ସର୍ବଉପରସ୍ଥ ।
ଦାସାକାର ଧରି ଦୁଃଖ ଶୋକ ପରିହିତ ।

ତାଙ୍କ ମୁଖେ ପାପିଗଣ ଛେପ ପକାଇଲେ ।
ନାନା ପୀଡା ନିନ୍ଦା ଖେଦ ସବୁ ସେ ସହିଲେ ।

ଦ୍ୱେଷ ପୂର୍ଣ୍ଣେ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକେ ବଧ କରିବାକୁ ।
ଜର ଘାଣ୍ଡି ଚୋର ତୁଲ୍ୟ ଧରିଲେ ତାହାଙ୍କୁ ।

କଣ୍ଟାର ମୁକୁଟ ତାଙ୍କ ମସ୍ତକରେ ଦେଲେ ।
ଗଷ୍ଠେପରେ ହସ୍ତ ପାଦ ଗୋଜରେ ବାନ୍ଧିଲେ ।

ଶୂଳ ମାଇ ପାର୍ଶ୍ୱ ଦେଶେ କଲ ଜର ଜର ।
ରକ୍ତଜଳ ସେହି ବାଟେ ହୋଇଲା ବାହାର ।
ଅପାରଯନ୍ତ୍ରଣା ଦେଇ କଲେ ସଂହାର ।
ତାହା ଦେଖି ଦିନମଣି ହେଲେ ଅନ୍ଧକାର ।
ପ୍ରହର ଦୁଇ ଉତ୍ତାରେ ସମର୍ପିଲେ ପ୍ରାଣ ।
ସେହି କାଳେ ଭୂଧରାଦ ଶୋକେ କମ୍ପମାନ ।
ଉଠିଲେ ସମାଧିଠାରୁ ବହୁ ସାଧୁଜନ ।
ଅନେକ ଲୋକ କଟରେ ଦେଲେ ସୁଦର୍ଶନ ।
ତୃତୀୟ ଦିନରେ ପ୍ରଭୁ ସଜୀବ ହୋଇଲେ ।
ପୁନର୍ବାର ଚମତ୍କାର ବିଜୟୀ ଉଠିଲେ ।
ଚାଳିଶ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ରହିଲେ ପ୍ରକାଶ ।
ତାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟଗଣ ପ୍ରତି କଲେ ଆଦେଶ ।
ସମସ୍ତ ଜଗତେ ଯାଅ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗୋଚରେ ।
ସୁମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ଘୋଷଣା ପ୍ରଚାରେ ।
ତାହା ଶୁଣିବାରେ ଯାର ବିଶ୍ୱାସ ଜନ୍ମିବ ।
ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ତାର କ୍ଷୟ ନ ହୋଇବ ।
ଏଥି ନୋହିବ ବିଶ୍ୱାସ ଯାର ତୁଚ୍ଛ ଜ୍ଞାନେ ।
ଅନନ୍ତ ଦଣ୍ଡିତ ହେବ ମହା ଘୋର ସ୍ଥାନେ ।
ଆଉ କହିଥିଲେ ପ୍ରଭୁ ନିଜ ଭକ୍ତଗଣେ ।
ଦୟାମୟ ଦୀନବନ୍ଧୁ ଗମ୍ଭୀର ବଚନେ ।
ଜଗତ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ଜାଣିବ ନିଶ୍ଚୟ ।
ଆମ୍ଭେ ରହି ତୁମ୍ଭ ସଙ୍ଗେ କରିବା ସହାୟ ।
ଆଉ ନାନା ଆଶୀର୍ବାଦ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଲେ ।
ସ୍ୱର୍ଗେ ଗଲେ ସ୍ୱର୍ଗ ନାଥ ମହା ତେଜ ବଳେ ।

ସ୍ୱର୍ଗ ରାଜଧାନୀ ମଧ୍ୟେ ଜ୍ୟୋତି ସିଂହାସନେ ।
ନର ହିତାର୍ଥେ କରନ୍ତି ନିତ୍ୟ ନିବେଦନେ ।
ମନୁଷ୍ୟ ତାହାଙ୍କଠାରେ ପିପୀଲିକା ପ୍ରାୟେ ।
ତଥାପି ଧଇଲେ ସେହି ନରରୂପ କାୟେ ।
ମନୁଷ୍ୟର ପାପ ଦେଖ ପର୍ବତ ସମାନ ।
ଯାର ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତେ ପ୍ରଭୁ ଦେଲେ ନିଜପ୍ରାଣ ।
ପାପର ଯନ୍ତ୍ରଣା ଯେତେ ଦେହରେ ଧଇଲେ ।
ଏନିମନ୍ତେ ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ସେହି ଖ୍ୟାତ ହେଲେ ।
ସେହି ସତ୍ୟ ମୁକ୍ତିଦାତା ଜଗତର ପତି ।
ଦୀନ ଅନାଥର ବନ୍ଧୁ ଅଗତିର ଗତି ।

ଦ୍ୱିପଦୀ ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ପାପ ଆଉ ପୁଣ୍ୟ କର୍ମ ।
ପରିତ୍ରାଣର ଉପାୟ ଯାହା ।
ମହା ବିଚାରର ଦିନ ସ୍ୱର୍ଗ ନରକେ ଗମନ
କହି ମନ ଦେଇ ଶୁଣ ତାହା ।

ପୟାର ।

କିକ ଧର୍ମ କିକ କର୍ମ କିକ ଆରାଧନ ।
ଏପ୍ରକାରେ ପ୍ରଶ୍ନ କରେ ବହୁ ବହୁ ଜନ ।
ମନାଷର ଭୁଲ ଭ୍ରାନ୍ତି ଖଣ୍ଡଣ ଯେସନେ ।
ବ୍ୟବସ୍ଥାର ସାର କରି କହିବା ଏସ୍ଥାନେ ।
ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିର୍ମଳ ।
ପର ଲୋକେ ସୁଖଦାୟ ଅକ୍ଷୟ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ।

ଏହି ଧର୍ମ ଆଚରଣ ସୁଗମ ସାଧନ ।
ଧନବ୍ୟୟେ ଉପବାସେ ନାହି ପ୍ରୟୋଜନ
ଲୌକିକ କର୍ମରେ ତୁଷ୍ଟ ନୁହନ୍ତ ଈଶ୍ୱର ।
ଶୁଦ୍ଧ ମନେ ପରମାର୍ଥି ସାଧନ ତାଙ୍କର ।
ସର୍ବ ଅଗ୍ରୁ ସର୍ବ ଶକ୍ତି ଦେଇ ସର୍ବ ମନ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ କର ପ୍ରେମ ଯାବତ୍ ଜୀବନ ।
ନିଜ ପ୍ରାଣ ସୁଖ ଚେଷ୍ଟା ଯେହ୍ନେ କର ନିତ୍ୟ ।
ପର ପ୍ରାଣ ହିତକାଂକ୍ଷୀ ହୁଅ ସେହି ମତେ ।
ପୁଣ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ଧର ଦୁଷ୍ଟ କ୍ରିୟା କର ତ୍ୟାଗ ।
କାମ କ୍ରୋଧ ହିଂସା ଲୋଭ ତେଜ ବେଗ ବେଗ ।
ପାପରେ କରିବ ଖେଦ ଛାଡ ମିଥ୍ୟା ଆଶା ।
ଯୀଶୁ ପ୍ରଭୁ ମୁକ୍ତି ଦାତା ଏଥିରେ ଭରସା ।
ପିତା ପୁତ୍ର ଧର୍ମାତ୍ମାର ନାମରେ ଆଶ୍ରିତ ।
ସ୍ଥିର ମନ ରଖି ଜଳେ ହୋଇବ ଡୁବିତ ।
ଧରିଲେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଧର୍ମ ପବିତ୍ର ଲକ୍ଷଣ ।
ମରଣ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ କର ନିୟମ ପାଳଣ ।
ମରଣ ଉତ୍ତାରେ ଜାଣ ବିଗ୍ୱରର ଦିନେ ।
ସମସ୍ତେ ହୋଇବେ ଉଭା ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଅଧୀନେ ।
ତେବେ ତାଙ୍କ ଦୂତଗଣ ତୂରୀ ବଜାଇଲେ ।
କବରେ ପୋତିଲେ ଅବା କେହୁ ଜଳ ସ୍ଥଳେ ।
ଯାର ଯେତେ ମୃତ ଦେହ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନେ ଥିବେ ।
ସେହି ଦେହ ଧରି ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ଉଠିବେ ।
କି ଧନୀ କି ଧନହୀନ ଜ୍ଞାନୀ କି ଅଜ୍ଞାନ ।
ଧର୍ମାଧର୍ମ ପ୍ରତିଫଳ ପାଇବେ ପ୍ରମାଣ ।

ବିଶ୍ୱାସେ ପାଇବେ ସ୍ୱର୍ଗ ସବୁ ଭକ୍ତ ଗଣ ।
ଅବିଶ୍ୱାସିଙ୍କର ହେବ ନରକେ ଗମନ ।

ପପିଙ୍କର ସେହି ଦିନେ ଭୟଙ୍କର ଯେତେ ।
ଅକଥ୍ୟ ଆହ୍ଲାଦ ହେବ ଧାର୍ମିଙ୍କର ତେତେ ।

ଆହେ ପ୍ରିୟ ବନ୍ଧୁ ସବୁ କିରୂପେ ଛଇବ ।
କି ଉତ୍ତର ଦେବ ତେବେ କିଗତି ପାଇବ

ଏବେହେଁ ବିଶ୍ୱାସ କର ଛାଡ ପାପମତି ।
ବିଶ୍ୱାସେ ପାଇବ ତ୍ରାଣ ତ୍ରାଣରେ ସୁଗତି ।

ତହିଁରେ ପାପର କ୍ଷମା ହୋଇବ ହେ ଭାଇ ।
ପାପ ଶାପ ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁ ଆଉ ଦଣ୍ଡ ନାହି ।

ପ୍ରଭୁର ଦର୍ଶନ ପାଇ ପରିତୁଷ୍ଟ ହେବ ।
ସ୍ୱର୍ଗିଗଣ ସଙ୍ଗେ ନିତ୍ୟ ଆନନ୍ଦେ ରହିବ ।

କରଯୋଡି କହୁଂ ଆମ୍ଭେ ବିନୟ ବଚନ ।
ଧର ସବୁ ମୋର ସତ୍ୟ ମଙ୍ଗଳ ଆଖ୍ୟାନ ।

ଶୁଣ ବନ୍ଧୁଜନ ମନେ କରିବ ପ୍ରତ୍ୟୟ ।
ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଭଜିଲେ ମୁକ୍ତି ପାଇବ ନିଶ୍ଚୟ ।

ସମସ୍ତ ନରକ ଭୟ ଆଉ ନ ରହିବ ।
ସଦାସ୍ୱର୍ଗେ ମହାନନ୍ଦେ ବସତି କରିବ ।

ଇତି ଶ୍ରୀଧର୍ମପୁସ୍ତକର ସାର ସଦୁପଦେଶ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ।

AN

EPITOME OF THE TRUE RELIGION.

ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ପ୍ରକାଶ ।

ଆଭାଷ ।

ଶୁଣ ଶୁଣ ହେ ବନ୍ଧୁଗଣ । ଏକାନ୍ତେ କର ଦୃଢ ମନ ।
ସତ୍ୟ ଧର୍ମରେ ହେଲେ ମତ । ଖଣ୍ଡେ ପାପ ଭୋଗ ଦୁର୍ଗତ ।
ଜାତ ହୁଅନ୍ତେ ବହୁ ଲୋକେ । ମରି ଅଛନ୍ତି ଏକେ ଏକେ ।
ଶଏ ବଂଶତ ପରମାଣ । ଜୀବର ପରମାୟୁ ଜାଣ ।
ହେଲେ ଆୟୁଷ ବଡ ଦୀର୍ଘ । ଏଥୁ ଅଧିକ ନୋହେ ଭୋଗ ।
ଅଦ୍ୟ କିଅବା ଦିନାନ୍ତରେ । କିଅବା ଆବର ବର୍ଷରେ ।
ଅବଶ୍ୟ ମରଣ ହୋଇବ । ସକଳେ ମନେ ଜାଣି ଥିବ ।
ଇହ ଲୋକରେ ଅଳ୍ପକାଳ । ରହନ୍ତି ମନୁଷ୍ୟ ସକଳ ।
ଅପାର ସ୍ଥିତ ପରକାଳେ । ନ ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁ ଆଉ ବେଳେ ।
ସ୍ୱର୍ଗେ ଅନନ୍ତ କାଳସ୍ଥିତ । ଅଥବା ନରକେ ବସତ ।
ନଷ୍ଟେ ହୁଅଇ ପ୍ରାଣିଙ୍କର । ନ ଜନ୍ମ ମରଣ ଅବର ।
ଦେଖ ଏ ପାପ ଭୋଗ ଘୋର । ନାହିଂ ଏହାର ପାରାବାର ।
ତହିଁରେ ମଜ୍ଜିଲେଟି ଭାଇ । କେବେ ନିସ୍ତାର ଆଉ ନାହିଂ ।
ଘୋର ନରକ ଦୁଃଖ ସିନ୍ଧୁ । ତହିଂରେ ନାହିଂ ଭାଇ ବନ୍ଧୁ ।
ଦହଇ ପାପ ଅଗ୍ନି ଘୋରେ । ଧୂମ୍ର ଉଠଇ ଅନ୍ଧକାରେ ।
ଏହେତୁ ଦେଖ ବୁଝି ମନେ । ସକଳେ ବିଚାର ସୁଜନେ ।
କେହ୍ନେ ପାଇବ ପରିତ୍ରାଣ । ସେଠା ବିଚାରେ ବନ୍ଧୁଗଣ ।
ପାପସ୍ୱରୂପ ଘୋର ପଙ୍କେ । ନ ବୁଝି ମଜ୍ଜୁଛନ୍ତି ଲୋକେ ।

ଅସ୍ଥିର ହୋଇ ସବୁଜୀବେ । ବିଷୟ କାମ କ୍ରୋଧ ଭାବେ ।
ଦେଖ କେ ଅବା ସୃଷ୍ଟି କରେ । କେ ଅବା ପାଳେ କେ ସଂହରେ ।
ଭାବି ନ ଦେଖି ଏହା ଜୀବେ । ଅଜ୍ଞ ବଞ୍ଚକ ହୋନ୍ତି ସର୍ବେ ।
ଏହେତୁ ଉଦ୍ଧାର କାରଣ । କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଯାହା ତାହା ଶୁଣ ।
ଯେ ପ୍ରଭୁ ତ୍ରାତା ଜଗତର । ଉଦ୍ଧାରେ ତାଙ୍କୁ ଆଶ୍ରେ କର ।
ଶୁଦ୍ଧ ମନରେ ଭକ୍ତି ତତ୍ତ୍ୱେ । ତାଙ୍କୁ ଭଜିବ ନିତ୍ୟେ ନିତ୍ୟେ ।
ତେବେ ହୋଇବ ନିସ୍ତେ ପାର । ପାପରୁ ହୋଇବ ଉଦ୍ଧାର ।

ଶରୀରର ଅସ୍ଥିର ବିଷୟ ।

ହେତୁ କରଣ ଶୁଣ ମୋହୋର ବାକ୍ୟ ।
ମନେ ବିବେଚି ତୁମ୍ଭେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଦେଖ ହେ ।
କି ଅବା ବସ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେ କେ ତୁମ୍ଭ ଦେହ ।
ଯହିଂରେ କର ଏତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ସ୍ନେହ ହେ । ୧ ।
କିରୂପେ ହୋଇଲା ଏ ରୂପ ନିର୍ମାଣ ।
ଯାହା ସୁଶୋଭିତ ବୁଦ୍ଧି ଅଗମ୍ୟ ହେ ।
ଅଙ୍ଗ ଥିବାରୁଂ ତହିଂ ଅଧିକ ଶୋଭା ।
ଚମତ୍କାର କେଶ କିଶୋର ଆଭା ହେ । ୨ ।
ପିଣ୍ଡରେ ପ୍ରାଣ ତେସନେକ ଅସ୍ଥିର ।
ନଳିଣୀ ଦଳେ ଥାଏ୍ୟ ଯେସନେ ନୀର ହେ ।
ସୁସ୍ଥିର ପ୍ରାଏ୍ୟ ହୋଇଅଛୁ ତହିଂରେ ।
ଅଜର ପ୍ରାଏ୍ୟ ମଣୁଅଛୁ ଅନ୍ତରେ ହେ । ୩ ।
ଯହିଂରୁ ଅଙ୍ଗୁ ଗଲେ ମଡା କହିବେ ।
କାଷ୍ଠ ପଥର ପ୍ରାଏ୍ୟ କରି ତେଜିବେ ହେ ।
ତହିଂରେ ଏତେ ଅଭିମାନ କିପାଇଁ ।
ଏଥାରେ ସାର ଜ୍ଞାନ ସାର ନୁହଇ ହେ । ୪

ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଏ ଲେଖନ । ଏହ ବଷୟେ କହୁଁ ଶୁଣ ।
ଅଗ୍ଣୁଠୀ ଅଜର ଅକ୍ଷୟେ । ଅମର ପୁଣ ନତ୍ୟମୟେ ।
ନର୍ମଳ ସ୍ୱଭବେ ଅବର । ଅଗ୍ଣକୁ ସୃଜଲେ ଈଶ୍ୱର ।
ଜ୍ଞାନ ଗମ୍ୟରେ ଯାହା ହୋୟେ । ଅଗ୍ଣୁଠୀ ସର୍ବଦା ଅଜୟେ ।
ପ୍ରଥମେ ଶୁଦ୍ଧ ଅଗ୍ଣ ଗୁଣେ । ଥିଲେ ଆଦମ ନାମେ ଜଣେ ।
ଅଦ ପୁରୁଷ ମନୁଷ୍ୟର । ଈଶ୍ୱର ଭକ୍ତି ତା ଅପାର ।
ସର୍ବାନ୍ତଃକରଣରେ ଜ୍ଞାନେ । ଈଶ୍ୱରେ ପ୍ରେମ ପ୍ରତ ଦନେ ।
ପୁଣିହିଂ କେତେ କାଲ ଅନ୍ତେ । ଈଶ୍ୱର ଆଜ୍ଞା ନ ପାଲନ୍ତେ ।
ଅଦମ ତାହାର ସନ୍ତତ । ଘୋର ନରକେ ହେଲା ଗତ ।
ଈଶ୍ୱରେ ନର୍ଦୋଷ ନୁହନ୍ତ । ପାପର ଘଟଣାରେ ଥାନ୍ତ ।
ପଡ଼ୁଅଛନ୍ତ ତମ ଘୋରେ । ପାପ କୁମ୍ଭିର ଗ୍ରାସ କରେ ।
ଏହ ନମନ୍ତେ ନରଗଣେ । ମନ ବକାର ପାନ୍ତ ଏଣେ ।
ସର୍ବେ ପାଷାଣ୍ଡ ହୋଇଛନ୍ତ । କଛହିଂ ବୁଝି ନ ପାରନ୍ତ ।
ମାନବ ଜନ୍ମର ଏଫଳ । ଈଶ୍ୱରେ ଭଜନା ଅଟଲ ।
ସେ କଥା ଦୂରେ ତେଜ ପୁଣ । କେହ ନ କରନ୍ତ ସ୍ମରଣ ।
ପରକାଳର ଚେଷ୍ଟା ମାନ । କଛହିଂ ନ କରନ୍ତ ଜନ ।
ଦଣ୍ଡେହେଂ ମନେ କେ ନ ଭଲେ । କସ ଘଟିବ ପରକାଳେ ।
ନରକ ଘୋର ଭୟଙ୍କର । କାହାର ତାକୁ ନାହିଂ ଡର ।
ହାହା କ ହେଲା ଭବ ଦେଖ । ହେ ଭାଇ ହୋଇଲ ନରେଖ ।
କେବଣ ଠାବେ ଅଛୁ ଏବେ । ଆବର ଯିବ କେଉଁ ଠାବେ ।
ସେଠାରେ କେ ଅବା ରଖିବ । କା ସଙ୍ଗେ ଅଛୁ ସଖ୍ୟ ଭବ ।
ଘୋର ଯାତନା ପାପ ଭୋଗ । ନଶ୍ଚୟେ ତହିଂ ହେବ ଯୋଗ ।
ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଦୃଢ଼ ଚିତେ । ଈଶ୍ୱର ଆରାଧନା ଅର୍ଥେ ।
ଅଗ୍ଣ ଆବର ଦେହ ପାଁଇ । ତାଙ୍କ ଭଜନା କଲ ନାହିଁ ।
ମନରେ ଏହ ବବେଚନା । କର ସମସ୍ତେ ଏକ ମନା ।
ଶେଷର ଦବସେ ବଚାର । ଘଟିବ ସର୍ବ ଲୋକଙ୍କର ।

କାଯ୍ୟେ ମନରେ ବାକ୍ୟେ ଜୀବ । ଯେ କର୍ମ ଯେବା କରି ଥିବ ।
ସୂକ୍ଷ୍ମ ବର୍ଣ୍ଣି ଯେ ତାହାର । ଦେବ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଛାମୁର ।
ସେ ସ୍ଥାନେ ଯାହାର କଲ୍ମଷ । ନିଶ୍ଚୟେ ହୋଇବ ପ୍ରକାଶ
ଶୟ୍ତାନ ନାମ ଯାହାର । ତାହାର ଯେଅବା କିଙ୍କର ।
ଅନନ୍ତ ନରକେ ସେମାନେ । ପଡିବେ ନିଶ୍ଚେ ଦୁଷ୍ଟଗଣେ ।
ଯେମନ୍ତ କର୍ମ ତଥା ଫଳ । ଭୁଞ୍ଜିବେ ଯାତନା ସକଳ ।
ଆବର ସୁକର୍ମି ଯେଜନ । ନିଶ୍ଚୟେ ଦେଇ ଥାନ୍ତି ମନ ।
ତାର ଅନନ୍ତ ସ୍ୱର୍ଗ ବାସ । ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୃପାରେ ଅଶେଷ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଷୟ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଷୟ ଶୁଣ ସୁଜନେ ।
ଏକାନ୍ତ ଚିତ୍ତ ହୋଇ ବିବେଚ ମନେ ହେ ।
ଶାସ୍ତ୍ରରେ ବିଖାଣନ୍ତି ଯାର ଚରିତ୍ର ।
ଅତି ନିର୍ମଳ ସେ ଅପୂର୍ବ ପବିତ୍ର ହେ । ୧ ।
ସ୍ଥାବର ଜଙ୍ଗମାଦି ଅନନ୍ତ ଜୀବ ।
ଇଚ୍ଛା ମାତ୍ରକେ ପ୍ରଭୁ ସୃଜିଲେ ସବୁ ହେ ।
ଯାହାର ଯେତେ ଶକ୍ତି ଦୃଷ୍ଟି ହେଉଛି ।
ତାହା ସଦୃଶ ଗୁଣ ତାଙ୍କରେ ଅଛି ହେ ୨ ।
ଅଖଣ୍ଡ ଜ୍ଞାନ ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ସ୍ୱରୂପୀ ।
ଅନାଦି ଅନନ୍ତ ସେ ସକଳ ବ୍ୟାପୀ ହେ ।
ମହା ବଳିଷ୍ଠ ପରାକ୍ରମ ଈଶ୍ୱର ।
ଶାସ୍ତ୍ରେ କହନ୍ତି ରୂପ ନାହିଁ ଯାହାର ହେ । ୩ ।
ବିଜ୍ଞାନେ ମହିମାରେ ପ୍ରତାପେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ।
ଅବିରଚ୍ଛନ୍ନ ତହିଁ ସମସ୍ତ ଗୁଣ ହେ ।

ଏହା ଜାଣନ୍ତୁ ସ୍ୱର୍ଗଲୋକେ ତାଙ୍କର ।
ତେଜ ନୁହଇ ଦେଖ ଦୃଷ୍ଟି ଗୋଚର ହେ । ୪ ।

ଖଗୋଲ ଆଦି ଜାତ କେତେ । ଦୃଶ୍ୟ ଅଦୃଶ୍ୟ ବସ୍ତୁ ଯେତେ ।
ଈଶ୍ୱରଠାରୁ ଜାତ ସର୍ବ । ଏକଥା ନିଶ୍ଚୟେ ଜାଣିବ ।
ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱେ ଆକାଶ ସୃଷ୍ଟି କଲେ । ତହିଂରେ ସକଳ ରଖିଲେ ।
ସେ ପୁଣି ନିରାଧାରେ ଅଛି । ସମସ୍ତ ପୃଥ୍ୱୀକି ଘୋଟିଛି ।
ଏଥି ସକଳେ ବୁଝି ଦେଖ । ଈଶ୍ୱର କେମନ୍ତ ବିବେକ ।
କେମନ୍ତ ଈଶ୍ୱର ଭିଆଣ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଶକ୍ତି ପୁଣି ଗୁଣ ।
ଦେଖ କେମନ୍ତ ଚମତ୍କାର । ଜଗତ ମଣ୍ଡଳ ବିସ୍ତାର ।
ତଥି ମଧ୍ୟରେ ରଖିଛନ୍ତି । ସୂର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରକାଶେ ମହାଜ୍ୟୋତି ।
ରାତ୍ରି ନିମନ୍ତେ ନିଶାକର । ରଖିଲେ ନକ୍ଷତ୍ର ସଙ୍ଗର ।
ତହିଂରେ ହୋଇ ଜୋତ୍ସ୍ନା ଆଭା । ଦେଖ ପାଉଛ କେତେ ଶୋଭା ।
ଆବର ଦେଖ ଏହି ମତେ । ଈଶ୍ୱର ଦୟା ଗୁଣ କେତେ ।
ଯହିଂରେ ଯେ ତୋଷ ହୁଅନ୍ତି । ବିଷୟ ବୁଝି ତାକୁ ଦିଅନ୍ତି ।
ଉଚିତ ଯେ ସ୍ଥାନ ଯାହାର । ତାକୁ ତା ଦିଅନ୍ତି ଈଶ୍ୱର ।
ଗୃହ ପର୍ବତ ବୃକ୍ଷ ବନ । ଜଳ ଆକାଶ ଆଦି ସ୍ଥାନ ।
ତୃଣ ଶସ୍ୟାଦି ସାକ ଫଳ । ଆହାର ଅର୍ଥେ ଦିଅନ୍ତି ଫଳ ।
ମନୁଷ୍ୟ ଆଦି ଜନ୍ତୁ ଯେତେ । ଭୋଗ କରନ୍ତି ନାନାମତେ ।
ଦେବାକୁ ସର୍ବସ୍ଥାନେ ଜଳ । ସୃଜିଲେ ପ୍ରଭୁ ମେଘମାଳ ।
ସେ ପୁଣି ଯଥାକାଳେ ବୃଷ୍ଟି । କରି ରଖଇ ସର୍ବସୃଷ୍ଟି ।
ଏହେତୁ ନିତ ସ୍ତୁତି କର । ସେବା ଧନ୍ୟବାଦ ଆବର ।
ତାହାଙ୍କ ଆଜ୍ଞାର ପାଳଣ । କର ଆହ୍ଲାଦିତ ହୋଇଣ ।
ତାଙ୍କର ପ୍ରଶଂସା ଅପାର । ଜାଣ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସମସ୍ତର ।
ତାହାଙ୍କ ଯେତେ ଦୟା ଗୁଣ । ଶୁଣ କହିବି ତା ପ୍ରମାଣ ।
ମାନବ ସବୁ ପାପେ ନଷ୍ଟ । ଅତ୍ୟନ୍ତ ପତିତ ପାପିଷ୍ଟ ।

ତେବେ ଦେବାକୁ ପରିତ୍ରାଣ । ଯେତେ ଅଛନ୍ତି ପାପି ଗଣ ।
ଏକରି ତାଙ୍କ ଅଙ୍ଗୀକାର । ତାହାଙ୍କୁ ସେଣିଲେ ଗୁରର ।
ସେ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ତ୍ରାଣକାରୀ । ସଂସାରେ ଅଇଲେ ଉଦ୍ଧାର ।
ଯେମନ୍ତ ପ୍ରଭୁ ଦୟାଯୁକ୍ତ । ତେସନ ତାହାଙ୍କର ସୁତ ।
ଏମନ୍ତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନୟନେ । ନ ଦେଖି ଶୁଣି ନାହୁଁ କର୍ଣେ ।
ଦୃଢ଼ ବିଶ୍ୱାସ ତାଙ୍କ ପ୍ରତ । ଏକାନ୍ତେ ଯେ ପ୍ରାଣି କରନ୍ତ ।
ସ୍ୱର୍ଗର ସୁଖ ସେହି ଜନ । ଭୁଞ୍ଜିବେ ଏହି ତାଙ୍କ ମନ ।
ଏକାନ୍ତେ ଭାବ ଦେଖ ଚିତ୍ତେ । ଏଥିରେ ଅନୁଗ୍ରହ କେତେ ।
ତାହାଙ୍କ ଉଚିତ ଯେ ସ୍ତବ । କରି ସମର୍ଥ କେବା ହେବ ।
ତଥାପି ସାଧ୍ୟ ଅନୁସାରେ । ଯାବନ୍ତ ପ୍ରାଣ ଏ ଶରୀରେ ।
କର ତାହାଙ୍କ ଆରାଧନ । ଅବର ଆଜ୍ଞାର ପାଳଣ ।
ଶୁଦ୍ଧ ଭକ୍ତିରେ ଧନ୍ୟବାଦେ । ସଦା ଚେଷ୍ଟିତ ଅପ୍ରମାଦେ ।
ଶୁଣ ଏ ହିତ ବାକ୍ୟ ସାର । ଭୋ ଭ୍ରାତ ସ୍ୱର୍ଗ ପଥ ଧର ।
କେବେ ହେଁ ତୁମ୍ଭେ ତାହାଙ୍କର । ଚିନ୍ତା ନ କଲ ଏକ ବାର ।
ତେବେ କାହିଁରେ ତ୍ରାଣ ହେବ । ଏ ବୃଥା ସଂସାର ଜାଣିବ ।
ଈଶ୍ୱରେ ତେଜ୍ୟା କଲେ ପୁଣ । ହୁଅଇ ତାଙ୍କ ଅପମାନ ।
ତହିଁରେ କେବେ ରକ୍ଷା ନୋହେ । ଏ କଥା ଜାଣିବ ନିଶ୍ଚୟେ ।
ତାହାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ ତେବେ ଆର । କପାଁ ଦେବତା ପୂଜା କର ।
କେମନ୍ତେ ଲଜ୍ଜା କର୍ମମାନ । କରୁଛ ଦେବତା ଭଜନ ।
ଦେବତା ପୂଜିଲେ ଅଶେଷ । ନ ଜାଣ ଘଟଇ କଲ୍ମଷ ।
ହାହା କୁକର୍ମ ଏ ତୁମ୍ଭର । ନିଶ୍ଚୟେ ଛାଡ଼ିଲ ଈଶ୍ୱର ।
ଏତେକ ଭ୍ରାନ୍ତ ହେ ତୁମ୍ଭର । ହାହା କି ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ଏଘୋର ।
ପରଶ ମଣି ଥୋଇ ତଳେ । ସୀସା ଘେନିଲ ତା ବଦଳେ ।
ଆପଣା ଭଲ ଯେବେ ଲୋଡ଼ । ଏମନ୍ତ କର୍ମ ଶୀଘ୍ର ଛାଡ଼ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କର କ୍ରୋଧ ଘୋର । ଜଳୁଛି ଅତି ଖର ତର ।
ତହିଂ ପଡ଼ିବେ ତେତେ ଲୋକ । ଯେତେକ ଦେବତା ପୂଜକ

ଏବେ ଉପାୟ ତାର ଶୁଣ । ସେ ସବ ତେଜ ଏହିକ୍ଷଣ ।
ସୁପ୍ରାମର୍ଶ ବାକ୍ୟ ଘେନ । କର ସତ୍ୟେଶ୍ୱର ଭଜନ ।
ତାଙ୍କର ଆରାଧନା କର । ଭୂତକୁ ନ ପୂଜ ଆବର ।
ତେବେ ହୋ ଦେଖ ଭଲ ଗତ । ହେବ ତୁମ୍ଭର ଶୀଘ୍ର ଅନ୍ତ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ବିଷୟ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଶୁଣ ହୋ ବିଷୟ ସାର
ମନୋଯୋଗ କରିସ ବିଶେଷ ।
ଛାଡ ସବ ଅଭିମାନ ଶୁଣିଲେ ଜନ୍ମିବ ଜ୍ଞାନ
ମନ୍ଦ ବୁଦ୍ଧି ହରିବ ଅଶେଷ ।

ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ମନୁଷ୍ୟକୁ ବିବେଚନା ଦେଇ ।
ନ ସୃଜିଲେ ବ୍ୟବସ୍ଥା କି ନ ଦେଲେ ବୁଝାଇ ।
ଯହିଂରେ ଭଜନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ କରି ସ୍ତୋତ୍ର ଆଦି ।
ଅବଶ୍ୟହି ଦେଲେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ପୁସ୍ତକାଦି ।
ଯହିଂରେ ପାପିଙ୍କ ଅଛି ନାଶର କଥନ ।
ନାନା ଉପଦେଶ ଅଛି ଦେଖ ବିଦ୍ୟମାନ ।
ବିଧି ନିଷେଧର ଅଛି ତହିଁରେ ବିସ୍ତାର ।
କେବେହେଂ କି ବିବେଚନା ନ କଲ ତାହାର ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କିରୂପେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଆରାଧନ ।
କିରୂପେ କରି ହୁଅଇ ଧର୍ମ ଆଚରଣ ।
ଏନିମନ୍ତେ ଦଶ ଆଜ୍ଞା ସେହୁ ପ୍ରକାଶିଲେ ।
ଏକେ ଏକେ କହୁଁ ଯାହା ଈଶ୍ୱର ବୋଇଲେ ।
ମୋର ବିନୁ ନ ମାନିବ ଈଶ୍ୱର ବୋଲିଣ ।
ନ ପୂଜିବ ଦେବତାଙ୍କୁ ପ୍ରତିମା କରିଣ ।

ନିରର୍ଥକ ଈଶ୍ୱରର ନାମ ନ ଘେନିବ ।
ପୁଣ୍ୟ ଜ୍ଞାନେ ରବିବାରେ ଅବଶ୍ୟ ମାନିବ ।
ପିତୃର ମାତାଙ୍କୁ ସଦା କର ସମାଦର ।
ନର ପ୍ରାଣ ହିଂସା ଭାବେ ସଂହାର ନ କର ।

ନ କରିବ ପରଦାର ଚୋର ନ କରିବ ।
କାହାର ନିମନ୍ତେ ମିଥ୍ୟା ସାକ୍ଷ୍ୟହିଂ ନ ଦେବ ।
କାହାର ଦ୍ରବ୍ୟରେ କିଛି ଲୋଭହିଂ ନ କର ।
ଜାଣ ଏହି ଆଜ୍ଞା ଦଶ ସବୁ ଧର୍ମ ସାର ।

ବାହ୍ୟ ଦୋଷ ମାତ୍ର ଏଥି ନିଷେଧ ନୁହଇ ।
ପୁଣି ମନେ ଯେତେ ମନ୍ଦ ଭାବନା ଉଠଇ ।
ଧର୍ମି ଆଜ୍ଞା ପାଳି ଥିବ ମାନ୍ୟ ସଭିଙ୍କର ।
ତାହାକୁ ଲଙ୍ଘିଂଲେ ପାପ ହୁଅଇ ଅପାର ।

ଦୁଇ ଅତେ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଧାର ଖଣ୍ଡାର ସମାନ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ହୋଇ୍ୟ ଏଥି ନାହିଂ ଆନ ।
ଅଭିପ୍ରାୟ କୁଚେଷ୍ଟାଦି ମନ ଯେ ଯାହାର ।
ବୁଝିଣ ଯେ ସତ୍ୟ ବାକ୍ୟ କରନ୍ତି ବିଗ୍ଭର ।

କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଯେ କର୍ମ ହୋଇ୍ୟ ନିଷେଧ ଯେ ଅବା ।
କରନ୍ତି ଯେ କର୍ମ ତାଙ୍କ ବିପରୀତ ସେବା ।
ସେ ପାପୀ ଅବଶ୍ୟ ସତ୍ୟ ମାନିବାକୁ ହୋଇ୍ୟ ।
ରୋଗକୁ ଜାଣିଲେ କେବା ଔଷଧ ନ ନୀଇ୍ୟ ।

ପାପ ଜ୍ଞାନ ହେଲା ମାତ୍ରେ ଉପାୟ ତ୍ରାଣର ।
ଅବଶ୍ୟ କରିଲେ ପାପୁଁ ତେବେ ହୋଇ୍ୟ ପାର ।
ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ଆପଣାର ମାନ ସେହି ପାପ ।
ତ୍ରାଣର ଉପାୟ ଚେଷ୍ଟା ନ ଥିବ ସନ୍ତାପ ।

ଦୋଷାଦୋଷ ଜ୍ଞାନ ବିଷୟେ

ବିବେକ ନାମରେ ଜ୍ଞାନ ଅନ୍ତରେ ଯାହାର ସ୍ଥାନ
ଦୋଷାଦୋଷ ଯହିଁ ଜଣା ଯାଏ ।
ଅଛି ତାହା ସମସ୍ତର ବିବେଚନା କର ତାର
ସାର ଭାଗ ଯହିଁରେ ବୁଝାଏ ।
ଯାହାର ବିବେକ ନାହିଂ ପଶୁ ସମ ସେ ଅଟଇ
ଭଲ ମନ୍ଦ ବୁଝି ନ ପାରଇ ।
ସୁବିବେକ ହୋଏ ସୁଖୀ ଅବିବେକୀ ସଦା ଦୁଃଖୀ।
ପରଲୋକେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଘଟଇ ।

ସେହି ଜ୍ଞାନ ଯାହା ଯାହା ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଜଣାଉଂ ।
ଶୁଣିଲେ ଜାଣିଲେ ଶୁଭ ପାଇବଟି ତଞ୍ଚୁଂ ।
ନ ଶୁଣି ନ ମାନିଲେ ଏମନ୍ତ ହେବ କାଲ ।
ଅବଶ୍ୟ ମାନବ ପଛେ ଘଟିବ ଜଞ୍ଜାଲ ।
ଧର୍ମାଧର୍ମ ଯେବେ ତୁମ୍ଭ ନାହି ବିବେଚନା ।
ତେବେ ସେ ତୁମ୍ଭର ଦୋଷ ବ୍ୟକ୍ତ କରେ ସିନା ।
ଯଦି କେହି ତୁମ୍ଭ ଦୋଷ ଜାଣି ନ ପାରୁଛି ।
ତୁମ୍ଭେ ଜାଣି ଲଜ୍ଜା ଭରେ ଡର କି ନୋହୁଛି ।
ସ୍ୱକର୍ମାଦି ଗୁଣ ଦୋଷ ଜାଣିଣ ମନରେ ।
ବିବେକ ଥାଅନ୍ତେ କମ୍ପାଁ ନ ଭଜ ଈଶ୍ୱରେ ।
ହାହା ଦେଖ ଦେଖି ତୁମ୍ଭ କେତେ ବଡ଼ମ୍ଭଣ ।
ଈଶ୍ୱର ବିଷୟେ କିଛି ନ କର ସ୍ମରଣ ।
ତାଙ୍କ ଅଜ୍ଞା ଲଙ୍ଘନରେ କେବେ ନାହିଁ ସୁଖ ।
କେବଳ ନରକେ ମୃତ୍ୟୁ ଅତି ଘୋର ଦୁଃଖ ।

ପରଦାର ମିଥ୍ୟା ଗଣ ବେଶ୍ୟାରେ ରମଣ ।
କ୍ରୋଧ ଚୈର ବଞ୍ଚନ ଠକାଇ ଦୁଷ୍ଟପଣ ।
ଇତ୍ୟାଦ ଦୁଷ୍କୃତ କର୍ମେ କେ ଭୟ ନ କରେ ।
ତୁମ୍ଭେ କ ମନକୁ ବାନ୍ଧିଅଛ ପାଷାଣରେ ।
ଦେଖ ସମସ୍ତଙ୍କ ଅଛୁ ଅପଣାକୁ ଦୟା ।
ତୁମ୍ଭର ନାହିଁ କପାଁଇ କ କଠିଣ ହୃୟା ।
ଅପଣାକୁ ବଞ୍ଚିଲ ହୋ ସ୍ୱର୍ଗ ବିଷୟରେ ।
ହାହା କ ହୋଇବ ଦଶା ମୃତ୍ୟୁ ସମୟରେ ।
ଜାଣି ନାହଂ କ ହୋ ପାପ ଦୋଷ ଦବ୍ୟ ଜ୍ଞାନେ ।
ତେମନ୍ତ କ ଜ୍ଞାନ ନାହଂ ତୁମ୍ଭ ମନେ ମନେ ।
ତାହା ହେଲେ ପଶୁଠାରୁ ତୁମ୍ଭେ ବୁଦ୍ଧିହୀନ ।
ପଶୁ ନିଜ ଭଲ ଲୋଡେ ତୁମ୍ଭେ ତା ନ ଘେନ ।
ସମସ୍ତଙ୍କ ଈଶ୍ୱର ଶାସନ କର୍ତ୍ତା ଛନ୍ତି ।
ପାପ କଲେ ତୁହି ସବୁ ପ୍ରତଫଳ ଦ୍ୟନ୍ତି ।
ବିରକ୍ତ ଭାବରେ ଘୃଣା ପାପକୁ ଯେ କରେ ।
ଅବଶ୍ୟ ଅଛଇ ଧର୍ମେ ମିଳଇ ଈଶ୍ୱରେ ।
ସେହି ଦବ୍ୟଜ୍ଞାନେ କପାଁ ନ ପାଅ ଚେତନ ।
ଦେହେ ଅତ୍ମା ଅଛୁ ପକ୍ଷୀ ପିଞ୍ଜରେ ଯେସନ ।
ସୁକର୍ମ କୁକର୍ମ ଫଳ ଘଟିବ ତହିଂରେ ।
କଲେ ଭୁଞ୍ଜିବାକୁ ହୋଏ ନୋହେ ଛାଡବାରେ ।
ଦେଖ ମୃତ୍ୟୁ ଅସୁ ଅଛୁ ନିକଟେ ଘନାଇ ।
କେ ଅମର ଅଛୁ ଜନ୍ମ ଘେନି ନ ମରଇ ।
ଇହକାଳେ କ କରିଲ କ ତୁମ୍ଭ ଉପାୟେ ।
ତୁମ୍ଭର ଯେ ପରକାଳେ ହୋଇବ ସହାୟେ ।

ପ୍ରତିକ୍ଷଣେ କାଲ ବହି ଗଲା ଦେଖ ଏବେ ।
ସାଧିବ ତ୍ରାଣ ଉପାୟ କାଲ ଗଲେ କେବେ ।
ଏବେ କହୁଁ ଶୁଣ କଥା କର ତ୍ରାଣୋପାୟେ ।
ନରକରେ ନିଜ ପାପ ଯେହ୍ନେ ନ ବୁଡାୟେ ।
ସୁବିବେକ ଏହି କଥା ବୁଝ ହୋ ସତ୍ୱର ।
ଛାଡଣ ଦୁଷ୍କର୍ମ ମାନ ଭଜ ହୋ ଈଶ୍ୱର ।
କାହା ଭରସାରେ ସ୍ଥିର ଅଛି ତୁମ୍ଭ ମନ ।
ଖେଦଯୁକ୍ତ ହୋଇ କର ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସ୍ମରଣ ।
ତାଙ୍କ ବିନୁ ଏସଂସାରେ ନାହିଂ ପରିତ୍ରାଣ ।
ଦେଖ ଆଉ କେହି ନାହିଂ ଦେବାକୁ ଶରଣ ।

ଜଗତର ବିଷୟ ।

ଏହିତ ସଂସାର ଦେଖହୋ ଅପାର ମନରେ କରିଭାବନା ।
ଭଲ କି ସେ ମନ୍ଦ ଭାଗି ଏହି ଧନ ନୋହିଲେ ଘଟେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ।

ଦେଖ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅଜ୍ଞା ଲଘିଂଲେ ସକଲେ ।
ଶାପେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଲା ଜଗତ ସର୍ବକାଲେ ।
ପାପ କର୍ମ ଭଲ ପାନ୍ତି ପାପେ ସର୍ବେ ରତ ।
କରିଛନ୍ତି ପାପ ଦିବା ରାତ୍ରିରେ ଅଭୂତ ।
ଧର୍ମି ପ୍ରତି ନାହିଂ ମନ ନ ଡରେ ଈଶ୍ୱରେ ।
ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ନ ଇଚ୍ଛଇ ମରନ୍ତି ପାପରେ ।
ଅଧର୍ମ ବିରାଜୁ ଅଛି ପାପିଙ୍କର ଚିତେ ।
ଯାତନା ମରଣ କ୍ଲେଶ ଭୁଞ୍ଜୁଛନ୍ତି ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ।
କେଅବା ଦରିଦ୍ର କେହୁ ପୀଡାରେ ବ୍ୟାକୁଳ ।
କେଅବା ଅନ୍ୟାୟେଗ୍ରସ୍ତ ଖେଦରେ ଆକୁଳ ।

ଦେଖ ପାନ୍ତ୍ର ଅପମାନ କେ ଭୟେ କମ୍ପିତ ।
ଏହଉପେ ବହୁ ଲୋକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃଖିତ ।

ମରଣ ଅନଳ ଦହୁଅଛୁ ବଶେଷେଣ ।
ତୃଣକୁ ଦହଇ ଅଗ୍ନି ଯେହ୍ନେ ନିଃଶେଷେଣ ।

ଏହି ହେତୁ ବୁଝି ଭାଇ ଅନତ୍ୟ ସଂସାରେ ।
ପ୍ରେମ ନ ବଢାଅ ଆଉ ଅପାର ଦୁଃଖରେ ।

ଦେଖି ଶୁଣି କପାଁ ଏତେ ପାପ ପଥେ ଚଲ ।
ପାପ କର କେହୁ ସୁଖି କାହିଂ ଅଛୁ ବୋଲ ।

ଛାଡ ଛାଡ ଦୁଷ୍ଟ କର୍ମ ଧର ସତ୍ୟ ପଥ ।
ଈଶ୍ୱରେ ଭଜିଲେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ ମନୋରଥ ।

ଅନନ୍ତ ପରମ ସୁଖ ସ୍ୱର୍ଗର କାରଣେ ।
ବଲମ୍ବ ନ କର ଚେଷ୍ଟା କର ଅନୁକ୍ଷଣେ ।

ଅମର ଆତ୍ମାକୁ ଅଳ୍ପ ଦନ ସୁଖ ପାଇଁ ।
ବକ୍ରୟ କରଛ ଶୟତାନ ହସ୍ତେ ନେଇ ।

ପାପିଙ୍କ ସଙ୍ଗତେ ସେ ଆତ୍ମାକୁ ଘେନ ଯିବ ।
ତୁମ୍ଭକୁ ବୁଡାଇ ପଛେ ଆପଣେ ବୁଡବ ।

ସୁଖ ଲେଶ ନାହିଂ ତହିଂ ଦୁଃଖର ସାଗର ।
ସେ ସକଳ ନାଶ ମୂଳ ଦୁରାତ୍ମା ପାମର ।

ଯେ ତାହା ମତେ ଚଳଇ ସେ ନରକେ ଯାୟେ ।
ନ ପାନ୍ତ୍ର କୌଣସି କାଳେ ନିସ୍ତାର ଉପାୟେ ।

ଏନିମନ୍ତେ ବୁଝାଇଣ ଆପଣା ମନକୁ ।
ଛଡାଅ କୁକ୍ଷିତ ପଥ ରଖ ଆପଣାକୁ ।

ସ୍ୱର୍ଗେ ନତ୍ୟ ସୁଖ ଭୋଗେ ରହିବା ନମନ୍ତେ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅରାଧନା କର ହେ ଏକାନ୍ତେ ,

ଧର୍ମପୁସ୍ତକ ବିଷୟ ।

ଏବେତ ସୁଧୀର ଧର୍ମପୁସ୍ତକର କର ବିଷୟ ବିଚାର ।
ଯହିଂରେ ଈଶ୍ୱର ଗୁଣ କ୍ରିୟା ଆର ତ୍ରାଣ ପ୍ରାପ୍ତି ଲେଖାସ୍ଥିର ।

ଧର୍ମାଧର୍ମ ଜାଣିବାକୁ ଦୟାଳୁ ଈଶ୍ୱର ।
ନରଠାରେ ଦେଲେ ଯେ ମଙ୍ଗଲ ସମାଚାର ।

ନୂଆ ମନ ପବିତ୍ର ଆଚାର ପାପକ୍ଷୟ ।
ତହିଂରେ ପ୍ରକାଶ ପରିତ୍ରାଣର ଉପାୟ ।

ଆହୁର ଯାଉଛୁ ଜଣା ଯେତେ ସାଧୁଗଣ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ତହିଂ କରିଲେ ମିଳଣ ।

ସୃଷ୍ଟି ଭ୍ରଷ୍ଟ ଧର୍ମ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପୂର୍ବ ବ୍ୟବହାର ।
ଇତ୍ୟାଦି ଲେଖା ଅଛୁ ଯେତେକ ଜ୍ଞାନସାର ।

ଭବିଷ୍ୟତ କାଲ କଥା ଯାହା ଅଛୁ ଲେଖା ।
ଅଦ୍ୟାବଧି ଫଳୁଅଛୁ ଯାଉ ଅଛୁ ଦେଖା ।

ସେହି ଲେଖା ଅନୁସାରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଅବତାର ।
ମୃତ୍ୟୁ ହେଲା ବଲିରୂପେ ଦୁଃଖ ଭୋଗ ତାଁର ।

ଯିହୁଦୀ ଲୋକ ଭ୍ରମନ୍ତି ତେଣୁ ନାନା ଦେଶେ ।
ଭୁଞ୍ଜୁଛନ୍ତି ନାନା ଶାସ୍ତି ଅଶେଷ ବିଶେଷେ ।

ସେହିରୂପେ ହୋଇଲା ମଙ୍ଗଲ ସମାଚାର ।
ଲେଖା ଅନୁସାରେ ସବୁ ଦେଶରେ ପ୍ରଚାର ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ୍ ନ ଥିଲେ ପୂର୍ବେ ଏତେକ ଦେଶରେ ।
କ୍ରମଶେ ହୋଇଲା ବୃଦ୍ଧି ତାହାର ପ୍ରଚାରେ ।

ଏବେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ତିରିଶ କୋଟି ହୋଇ ।
ସର୍ବ ଦେଶେ ବ୍ୟାପିଛନ୍ତି କାହି ଛଡା ନାହିଁ ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନଙ୍କର ପୁର୍ବପୁରୁଷ ଯେ ଥାନ୍ତେ ।
ପ୍ରତିମା କରଣ ସର୍ବେ ଦେବତା ପୂଜନ୍ତେ ।
ନାନା ମନ୍ଦ ବ୍ୟବହାର ମାନ କରୁ ଥିଲେ ।
ଶୁଣନ୍ତେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ନାମ ସମସ୍ତ ତେଜିଲେ
ସେ ବିଷୟେ ଲେଖିଥିଲେ ଯେତେ ଦେଶେ ରାଜା ।
ଭଜିବେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଆଉ ଯେତେ ପ୍ରଜା ।
ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରବକ୍ତା ଯେତେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଦେଶେ ।
ନାନା ସ୍ଥାନେ ନାନା କାଳେ ଜନ୍ମିଲେ ବିଶେଷେ ।
ଛଉଶ ମନୁଷ୍ୟ ଥିଲେ ଧର୍ମ ପରାୟଣ ।
ଏକଇ ପ୍ରକାରେ ତାଙ୍କ ବାକ୍ୟର ମିଳଣ ।
ତ୍ରାଣର ଉପାୟ ପାପ ଦଣ୍ଡ ଆରାଧନା ।
ଆଜ୍ଞା ଉପଦେଶ ଭୁଲି ନ ଲେଖନ୍ତି ଭିନ୍ନ ।
ନ ସମ୍ଭବେ ଏହୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ନର ରଚନାରେ ।
ଅବଶ୍ୟ ଥାଆନ୍ତା ଦୋଷ ମନ କଳ୍ପଣାରେ ।
ନିତାନ୍ତ ଈଶ୍ୱର ଏହା କରିଲେ ପ୍ରକାଶ ।
ନ ମାନିଲେ ତାଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଘଟେ ସର୍ବ ନାଶ ।
ନରର ରଚନା ହେଲେ ନ ଫଳନ୍ତା କାଳେ ।
ଏନିମନ୍ତେ ସେ ପ୍ରମାଣ ବୁଝ ହେ ସକଳେ ।
ଆଉ ଧର୍ମଗ୍ରନ୍ଥେ ଲେଖା ଏକଇ ଈଶ୍ୱର ।
ଅତି ମନୋହର ନାନା ଗୁଣ ତାହାଙ୍କର ।
ଅନ୍ୟ ଶାସ୍ତ୍ରେ ନାନା ମନ୍ଦ ବିଷୟ କୀର୍ତ୍ତନ ।
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିଷୟେ ଅଛି ବିରୁଦ୍ଧ ଲେଖନ ।
ଏହି ହେତୁ ସେହି ଶାସ୍ତ୍ର ମନୁଷ୍ୟ କଳ୍ପିତ ।
ନୁହଇ ଈଶ୍ୱର ଦତ୍ତ ଜାଣିବ ନିଶ୍ଚିତ ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନଙ୍କର ଗ୍ରନ୍ଥ ଅଛି ସୁନିର୍ମଳ ।
ତହିଂ ତାଙ୍କ ପୁଣ୍ୟ ଗୁଣ ମାହାତ୍ମ୍ୟ କେବଳ ।

ସକଳ ଲେଖନ ଅଛି ଉପଯୁକ୍ତମତେ ।
ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ଜାଣିବାର ଅବଶ୍ୟକ ଯେତେ ।

ସକଳ ଲୋକଙ୍କ ପିତା ଈଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି ।
ସକଳ ଲୋକଙ୍କ ହିତେ ଏକ ଶାସ୍ତ୍ର ଦ୍ୟନ୍ତି ।

ଏହି ହେତୁ ସେହି ଶାସ୍ତ୍ର ସର୍ବଦା ବହିତ ।
ସର୍ବ ଲୋକଙ୍କ ପାଳଣ କରିବା ଉଚିତ ।

ଏହା ଯେବା ନ ମାନନ୍ତି କେବଳ ଭ୍ରାନ୍ତିରେ ।
ମଣିହରା ସର୍ପ ପ୍ରାୟେ ମରନ୍ତି ଶେଷରେ ।

ନାହିଂ ତାର ପରିତ୍ରାଣ ଆଉ ଅନ୍ୟଗତି ।
ଅନ୍ୟ ଶାସ୍ତ୍ରେ ଭ୍ରାନ୍ତ ହୋଇ ଭୁଞ୍ଜାଇ ଦୁର୍ଗତି ।

ଏହି ପରାମର୍ଶେ ଚଳ ନ କର ଲଙ୍ଘନ ।
ତ୍ରାଣୋପାୟେ ଚେଷ୍ଟା କର ଛାଡ଼ି ପାପ ମନ ।

ତାଙ୍କୁ ହେଳା କରି ତାଙ୍କ ବାକ୍ୟ ନ ମାନିଲ ।
ତେବେ ତାଙ୍କ ସହ୍ୟ ଦେଖ ଅଦ୍ୟାପି ବଞ୍ଚିଲ ।

ହରାଇଲେ ଜୀବାତ୍ମାକୁ ଆଉ ନ ପାଇବ ।
ଆତ୍ମା ପ୍ରତି ଦୟା କର ନୋହିଲେ ବୁଡ଼ିବ ।

କେ ଜାଣଇ ତାଙ୍କ କ୍ରୋଧ ଯଦି ଶୀଘ୍ର ହୋୟେ ।
ସର୍ବନାଶ ହେବ ବେଗେ କର ହେ ଉପାୟେ ।

ଧର୍ମ ଗ୍ରନ୍ଥ ଦେଖ ତାଙ୍କ ନିଜ ଉପଦେଶ ।
ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସେବକ ହୁଅ ତରିବ ଅବଶ୍ୟ ।

ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ବିଷୟ ।

ଛାଡ ଛାଡ ଦୁଷ୍ଟ ପଣ ବିବେଚି ମନେ ମନେଣ
ଶୁଣ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ବିଷୟ ।
ଯହିଁରେ କରିଣ ଭକ୍ତି ପାପିଗଣେ ପାନ୍ତି ମୁକ୍ତି
ଯାହାଙ୍କ କରୁଣା ଅତିଶୟ ।

ଜଗତକୁ ପ୍ରେମ କଲେ ଈଶ୍ୱର ଏମନ୍ତେ ।
ନିଜ ପୁତ୍ର ସମର୍ପିଲେ ଉଦ୍ଧାର ନିମନ୍ତେ ।

ପାପିଙ୍କର ପ୍ରତି ଏତେ ସ୍ନେହ ପ୍ରକାଶିଲେ ।
ତାଙ୍କୁ ବୋଦା ରୂପ କରି ଏଥିକି ପେଶିଲେ ।

ସେହି ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ଯେ ବିଶ୍ୱାସ କରଇ ।
ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ପାଏ ନଷ୍ଟ ନ ହୁଅଇ ।

ଦେଖ ତୁମ୍ଭେ ଅପରାଧୀ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଲଙ୍ଘିଣ ।
ଏହା ତ ଜଣାଏ ତୁମ୍ଭ ଅନ୍ତରସ୍ଥ ଗୁଣ ।

ଯହୁଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ଆଦମ ଲଙ୍ଘିଲା ।
ତହୁଁ ଏ ସଂସାରେ ନାନା ପାପ ପ୍ରବେଶିଲା ।

ଦେହରେ ଆତ୍ମରେ ମୃତ୍ୟୁ ତହିଁର ପ୍ରକାଶେ ।
ବଳିଷ୍ଠ ହୋଇଣ ମୃତ୍ୟୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଗ୍ରାସେ ।

ତହୁଁ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଆଜ୍ଞା ପାଳଣରେ ।
ବହୁତ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ହେବ ବିଶ୍ୱାସ ଫଳରେ ।

ଆଦମଙ୍କ ଆଦି ପାପୁଁ ପାପୀ ସର୍ବ ନର ।
ଜନ୍ମୁଛନ୍ତି ମରୁଛନ୍ତି ନୁହନ୍ତି ଅମର ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସୁତଙ୍କୁ ଯେମନ୍ତ ଭକ୍ତି କଲେ ।
ପାପୁ ମୁକ୍ତ ନିଶ୍ଚେ ହେବ ବିଶ୍ୱାସର ଫଳେ ।

ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ନିଷ୍ପାପୀ କରିବାର ପାଁଇ ।
ନିଷ୍ପାପ ଶରୀରେ ପ୍ରଭୁ ପାପ ନେଲେ ସେହି ।
ପାପିଙ୍କର ପାପ ସଜା ଆପେଁ କଲେ ଭୋଗ ।
ଏତେ ଦୟାଳୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କରେ କର ମନୋଯୋଗ ।

ତାହାଙ୍କ ଆଶ୍ରୟ ଧରି କରି ପାପେ ଘୃଣା ।
ତ୍ରାଣ ପାଇ ଶାନ୍ତ ହେବ ତୁଟିବ ଯନ୍ତ୍ରଣା ।

ଆହେ ଦେଖ ତାହାଙ୍କର କେତେ ଦୟା ପଣ ।
ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛନ୍ତି ଉଦ୍ଧାରଣେ ପାପିଗଣ ।

ଦେଖ ଅଙ୍ଗୀକାର କରି କହିଲେ ଲୋକଙ୍କୁ ।
ଯେ ଆସିବ ମୋ ନିକଟେ ନ ତେଜିବା ତାକୁ ।

ଯିବାକୁ ତାଙ୍କ ନିକଟେ ନ କରିବ ଭୟେ ।
ତାଙ୍କ ଯହିଂ ପ୍ରେମ ତାର ସଦା ଶୁଭ ହୋୟେ ।

ଶୀଘ୍ର ତାଙ୍କୁ ଭକ୍ତି କର କେବେ ନ ପାଶୋରି ।
ସତ୍ୟ ଭକ୍ତି ପ୍ରିୟ ସେହୁ ପ୍ରଭୁ ବଂଶୀଧାରି ।

ଆହେ ଭାଇ ଶୁଣ ମଙ୍ଗଳ ବୃତ୍ତାନ୍ତ ଏଥ ।
ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସ୍ମରଣେ କର ପୂର୍ଣ୍ଣ ମନୋରଥ ।

ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ତହୁଁ ତତ୍‌କ୍ଷଣେ ପାଇବ ।
ଆହା କରି ସୁଖାର୍ଣ୍ଣବେ ସୁଖରେ ଭାସିବ ।

ଦୁରନ୍ତ ପାପର ଜ୍ୱାଳା ଯିବ ଏକା ବେଳେ ।
ଯେହ୍ନେ ବିଷ ଉଡ଼ି ଯାୟେ ମହୌଷଧି ବେଳେ ।

ଅନୁଗ୍ରହ କରି ସେହୁ ଭକ୍ତେ ତ୍ରାଣ ଦିଅନ୍ତି ।
ହୋଇଲେ ଶରଣାଗତ କୋଳ କରି ନିଅନ୍ତି ।

ଆଉ କେଉଂ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତେ ଅବା ଧନ ଦାନେ ।
ପରିତ୍ରାଣ ନ ପାଇବ ସୁକ୍ରିୟା ବିଧାନେ ।

ସେତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦାନ କାହା ସାଧ୍ୟ ନାହିଁ ।
ଆପଣା ଗାରିମା କେବା କରି ପାରେ ତହିଁ ।

ଅନୁଗ୍ରହଠାରୁ ହୋଏ ବିଶ୍ୱାସରେ ମୁକ୍ତି ।
ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର କିଛି ନାହିଂ ତହିଂ ଶକ୍ତି ।

କଳ୍ପିତ ଆଶ୍ରୟ ସବୁ ତେଜ ନେଇ ଦୂରେ ।
ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ହସ୍ତେ ମୁକ୍ତି ନୟ ବିଶ୍ୱାସ ଅନ୍ତରେ ।

ସେହୁଠୀ ମନୁଷ୍ୟ ଭବେ ଈଶ୍ୱରାବତାର ।
ନ କରିବ ନରଙ୍କାନ ତେବେଠୀ ନିସ୍ତାର ।

ମନୁଷ୍ୟ କି ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ତରାଇ ପାରଇ ।
ପ୍ରସ୍ତରରେ ପ୍ରସ୍ତର କି ପାରି କରି ହୋଇ ।

ଆପେଁ ଯେ ପାପେ କାତର ନ ପାଏ ଭରସା ।
ସେ କି ପରେ ଦେଇ ପାରେ ପରିତ୍ରାଣ ଆଶା ।

ଦୁଷ୍ଟ ଦ୍ରବ୍ୟେ ଯାର ହୋଏ କ୍ଷଣେ କ୍ଷଣେ ଭ୍ରାନ୍ତ ।
ସେ ଅନ୍ଧ ଅନ୍ଧକୁ ପଥ ଦେଖାଏ କେମନ୍ତ ।

ସେହି ଯଦି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର ନ ହୁଅନ୍ତେ ।
ପାପିଙ୍କର ତ୍ରାଣ ଅର୍ଥେ ପ୍ରାଣ କିପାଁ ଦିଅନ୍ତେ ।

ତେଣୁ ଈଶ୍ୱର ନିତାନ୍ତ ଜଣା ଯାଉ ଅଛି ।
କେ ପର ନିମନ୍ତେ ମରେ କାହିଁ ଶୁଣା ଅଛି ।

ଲୋକ ବ୍ୟବହାରେ ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ରେ ଦେଖ ଆଉ ।
ତ୍ରାଣ କର୍ତ୍ତା ନାମ ତାଙ୍କୁ ନ ଦିଅନ୍ତେ କେହୁ ।

ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ରେ ଯାହା ଲେଖାଅଛି ତାହା ଶୁଣ ।
ଏକେ ଏକେ କହୁଅଛି ସେ ସବୁ ପ୍ରମାଣ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ତୁଲ୍ୟ ଲେଖେ ଗୁଣ କ୍ରିୟା ଜ୍ଞାନ ।
ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ସର୍ବ ଜ୍ଞାମୀ ସର୍ବ ଶକ୍ତିମାନ ।

ଅନାଦି ଅନନ୍ତ ପ୍ରଭୁ ନିତ୍ୟ ପ୍ରେମ ମୟ ।
ଇତ୍ୟାଦି ଶାସ୍ତ୍ର ଲେଖଇ ତାଙ୍କର ବିଷୟ ।
ଆଉ ତାଙ୍କୁ ଶକ୍ତିବନ୍ତ ଈଶ୍ୱର ବୋଲଣ ।
ତେଜସ୍ୱୀ ଈଶ୍ୱର ଲେଖେ ଈଶ୍ୱର ଜାଣିଣ ।
ରାଜାଙ୍କର ରାଜା ଲେଖେ ସତ୍ୟେଶ୍ୱର ବିଭୁ ।
ତ୍ରାଣ କର୍ତ୍ତା ବୋଲି ଲେଖେ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ପ୍ରଭୁ ।
ଈଶ୍ୱର କହିଲେ ପୂର୍ବେ ଆକାଶ ବାଣିରେ ।
ଯୀଶୁ ପ୍ରିୟ ପୁତ୍ର ଅମ୍ଭ ସନ୍ତୋଷ ତହିଁରେ ।
ଆପଣା କଥାରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆଉ ପ୍ରକାଶିଲେ ।
ଆପେ ସେହି ଆପଣାକୁ ଈଶ୍ୱର ବୋଇଲେ ।
ଅମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭକୁ କହୁଛୁଁ ଇତ୍ୟାଦି ଆଦେଶ ।
ପ୍ରଭୁ କଲେ ନିଜ ନାମେ ଦିବ୍ୟ ଉପଦେଶ ।
ତାଙ୍କ ଶ୍ରୀମୁଖର ଶିକ୍ଷା ଏସନ ନିର୍ମଳ ।
ଉତ୍ତମ ଜ୍ଞାନେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛି କର୍ଣ୍ଣ ଶୀତଳ ।
ଶତ୍ରୁ ଲୋକେ ଉପଦେଶ ଶୁଣିଣ ବୋଇଲେ ।
କେବେ ନର ଏହା ସମ ଶିକ୍ଷା ନାହିଂ ଦେଲେ ।
ତାଙ୍କର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କ୍ରିୟା ଅତି ବିଚକ୍ଷଣ ।
ତେବେ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ହିତ ହେଲା ଯହିଁରେଣ ।
ପାଦେ ଚଳି ଗଲେ ପ୍ରଭୁ ସମୁଦ୍ର ଜଳରେ ।
ଝଞ୍ଜାବାତ ସ୍ଥିର ହେଲା ତାହାଙ୍କ ଆଜ୍ଞାରେ ।
ପଞ୍ଚ ରୁଟି ନେଇ ସେହୁ ଖାଇବାକୁ ଦେଲେ ।
ପଞ୍ଚ ସହସ୍ର ମନୁଷ୍ୟ ତୃପ୍ତ ତହିଁ ହେଲେ ।
ନାନା ରୋଗୀ ସୁସ୍ଥ ହେଲେ ତାଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ।
ଜନ୍ମାନ୍ଧ ପାଇଲା ନେତ୍ର ପଙ୍ଗୁ ପାଦ ପୁଣି ।

ଘୋଡ଼ାଘରେ କହିଲେ କଥା ବଶ୍ୱର ଶୁଣିଲେ ।
ଶ୍ୱର ଦବସର ମତା ବଞ୍ଚିଣ ଉଠିଲେ ।

ପୂର୍ବାପରେ କେହୁ କର ନାହିଂ ଏତେ କର୍ମ ।
କେ ପାପ ଖଣ୍ଡି ପାରଇ ଦେଇ ନଛ ନାମ ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଉପାଖ୍ୟାନ ଶୁଣ ବନ୍ଧୁଗଣ ।
ଏସବୁ କ୍ରିୟାରେ ନଜେ ଦେଲେ ସେ ପ୍ରମାଣ ।

ପେଶିଲେ ଆମ୍ଭକୁ ଆମ୍ଭ ପିତା ଭଗବାନ ।
ମୋରକୃତ କ୍ରିୟା ସବୁ ଆମ୍ଭରେ ପ୍ରମାଣ ।

ସେତାଙ୍କ ବଷୟେ ଗ୍ରନ୍ଥ ଯେତେ ଲେଖା ଥିଲା ।
ସେ ସବୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରୂପେ ଯୀଶୁରେ ଫଳିଲା ।

ତାଙ୍କ ଜନ୍ମବାର କୁଳ ଜନନୀ ଜନକ ।
ଶିକ୍ଷା କ୍ରିୟା ଦୁଃଖ ଭୋଗ କୃଶରେ ନଧାନ ।

ପୁଣି ତାଙ୍କ ଉଠିବାରେ ଯେତେ ଲେଖା ଥିଲା ।
ସେ ସବୁ ବଷୟ ତହିଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଘଟିଲା ।

ମଙ୍ଗଳ ସମ୍ବାଦେ ତାହା ଅନୁରୂପେ ଲେଖେ ।
ଏନମନ୍ତେ ପୂର୍ବେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ କହିଲେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ।

ଧର୍ମ ଗ୍ରନ୍ଥ ଅଲୋଚନେ କର ସୁବଗ୍ଭର ।
ପ୍ରମାଣ ଦେଉଛି ସେତ ବଷୟେ ଆମ୍ଭର ।

ପୂର୍ବେ କହିଛନ୍ତି ଯୀଶୁ ଯେ ଭବିଷ୍ୟ ବାଣୀ ।
ସେ ସବୁ ଘଟିଲା ଶୁଣ ପୂବର କାହାଣୀ ।

ସର୍ବ ଜଗତ୍ର ମଙ୍ଗଳ ସମାଗ୍ଭର କଥା ।
ପ୍ରକାଶ ହୋଇଣ ଏହା ଜାଣିବ ସର୍ବଥା ।

ବଗ୍ଭର ଦନର କଥା ବସ୍ତାର କହିଲେ ।
ଜଗତର ଅନ୍ତ କଥା ପ୍ରଭୁ ପ୍ରଗ୍ଭରିଲେ ।

ସ୍ୱର୍ଗ ନରକର କଥା କହଲେ ବସ୍ତାର ।
ହେଉ ଅଛୁ କେଉ କେଉଂ ବଷୟ ତାହାର ।
ସକଲ ଅବଶ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇବ ତାହାର ।
ଏଥିରେ କହଲେ ପ୍ରଭୁ କରଣ ବସ୍ତର ।
ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ କହୁଛୁଁ ଏସକଲ କଥା ।
ଘଟିଲେ ଜାଣିବ ସତ୍ୟ ମୁହିଁ ତ୍ରାଣ ଦାତା ।
ଆଉ ଦେଖ ତାଙ୍କ ପ୍ରେମ ଦୟା ଧର୍ମୀଙ୍କରେ ।
ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରମାଣ ହୋଯେ ଈଶ୍ୱରବତାରେ ।
ଅପେ ସେ ଅମ୍ଭମାନଙ୍କ ହୋଇ ପ୍ରତନଧି ।
ପାଳିଲେ ଦୟା କରଣ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବଧି ।
ଦେଲା ନଜ ଉପଦେଶ ପ୍ରମାଣ ତହିଁଂକୁ ।
ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ହେଲା ଧର୍ମାଚରବାକୁ ।
ଶାସ୍ତ୍ରେ ଲେଖେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ୱଭାବ ତାଙ୍କର ।
ଦେଖ ସେହୁ ନ କରଲେ ହିଂସାଦ୍ କାହାର ।
ବହୁ ତହିଂ ଗାଳି ଖାଇ ଗାଳିହିଂ ନ ଦେଲେ ।
ଶତ୍ରୁର ନମନ୍ତେ କ୍ଷମା ପ୍ରାର୍ଥନାହିଂ କଲେ ।
ଦୋଷିଙ୍କର ଉପକାର କଲେ ବଶେଷରେ ।
ତାରବାକୁ ପାପିଙ୍କି ପ୍ରାଣ ଦେଲେ ଶେଷରେ ।
ପ୍ରକାଶି କହଲେ ସର୍ବେ ତାଙ୍କ ଶତ୍ରୁଗଣ ।
ଯୀଶୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରମାଣ ।
ଏହ ହେତୁ ବୁଝ ତୁମ୍ଭେ ଏସର୍ବ ବଚନ ।
ନରକ ତାରଣ ଅର୍ଥେ ଅଇଲେ ଆପଣ ।
ସେହ ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆଉ କେ ନୁହନ୍ତ ।
ସକଲ ଲୋକଙ୍କ ତ୍ରାତା ତାହାଙ୍କୁ କହନ୍ତ ।

ମନଫେରାଇବାର ବିଷୟ ।

ଯେମନ୍ତ ଫେରଇ ଚିତ୍ତ କହୁଁ ଶୁଣ ତାର ତତ୍ତ୍ୱ ।
ସୂକ୍ଷ୍ମ ବିବେଚନା କର ତାର ।
ତହୁଁ ହେବ ପୁନର୍ଜ୍ଜନ୍ମ ଆଉ ହେବ ସତ୍ତ୍ୱ ଗୁଣ
ନିଶ୍ଚେ ହେବ ଧର୍ମେ ଅଧିକାର ।

ଶୁଣି ଅଛ ଶବ୍ଦ ମାତ୍ର ଏହି ଦୁହିଙ୍କର ।
ଅର୍ଥ କହୁଁ ଶୁଣ ଆଗେ ମନ ଫେରିବାର ।

ଜାଣିଣ ଆପଣା ପାପ ମନ ସନ୍ତାପରେ ।
ବିମୁଖ ହୋଇଣ ମନ ବଚନ ଅଙ୍ଗରେ ।

ଈଶ୍ୱର ଭଜନରେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତ ହୋଇବାର ।
ମନ ଫେରାଇବାର ଏ ନରକ ଖଣ୍ଡଣର ।

ଆଉ ଧର୍ମାତ୍ମଙ୍କ ଦେଇ ମନୁଷ୍ୟର ମନ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କଠାରୁ ହେଲା ନିର୍ମଳ ତତ୍କ୍ଷଣ ।

ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ଗ୍ରହଣରେ ଛାଡ଼ ପାପ ଯୁହାଁ ।
ହୋଏ ଉତ୍ତମ ସ୍ୱଭାବ ପୁନର୍ଜ୍ଜନ୍ମ ଏହା ।

ଜନ୍ମହୁଂ ପାପିଷ୍ଠ ଭାବେ ନରେଛନ୍ତି ରହି ।
ତାହା ଗଲେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ଭାବ ତାର ହୋଇ ।

ଏହି ହେତୁ ଅହେ ଭାଇ ପଚାରୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ।
ଏବେହେଁ ତୁମ୍ଭର ମନ ଅଛି ସଂସାରକୁ ।

ତାହାର ବଦଳେ ମନ ନୋହିଲେ ନୂତନ ।
ନ ପାରିବ ନେଇ କେବେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଶରଣ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆରାଧନା ନ ପାରିବ କରି ।
ଏମନ୍ତ କି ତୁମ୍ଭ ବୋଧ ନୋହେ ଚିନ୍ତା କରି ।

ଏଥିପାଇ ବୁଝି ଦେଖ କୁଅଭିଳାଷେଣ ।
ଦୁଷ୍ଟ କର୍ମେ ମତ୍ତ ସର୍ବେ କାହୁଁ ହେବ ତ୍ରାଣ ।

ଉତ୍ତମ ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇବାକୁ ଯେବେ ମନେ ।
ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ବିଶ୍ୱାସ ତେବେ କର ଦୃଢ ଜ୍ଞାନେ ।

ଧର୍ମାତ୍ମ ତୁମ୍ଭ ମନକୁ କଲେ ପରିଷ୍କାର ।
ତେବେତ ଚଳି ପାରିବ ଆଜ୍ଞାରେ ତାଙ୍କର ।

ଈଶ୍ୱର କହିଲେ ପୂର୍ବେ ମୁହିଁ ପୁଣ୍ୟ ମୟ ।
ଏହି ହେତୁ ପୁଣ୍ୟ ହେଉ ତୁମ୍ଭର ନିଶ୍ଚୟ ।

ଅତି ପୁଣ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଗପୁର ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ଥାନ ।
ତହିଁ ବସତି କରନ୍ତି ଯେତେ ପୁଣ୍ୟବାନ ।

ପୁଣ୍ୟାତ୍ମ ନୋହିବ ଯେବେ ତେବେତ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ।
ନ ପାରିବ କେବେ ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରବେଶ ହେବାକୁ ।

ନରକର ମଧ୍ୟେ ତୁମ୍ଭ ହୋଇବ ବସତି ।
ଧର୍ମ ଗ୍ରନ୍ଥେ ଏହା ଲେଖୁଅଛି ସତ୍ୟ ଖ୍ୟାତି ।

କୁକୁର ବଞ୍ଚକ ଆଉ ବିଗ୍ରହପୂଜକ ।
ମିଥ୍ୟା ପ୍ରିୟ ବେଶ୍ୟାଗାମୀ ମାୟାବି ଘାତକ ।

ଏମାନେ ସକଳେ ଥାନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗର ବାହାର ।
ଏନିମନ୍ତେ ଅହେ ଭାଇ କର ପୁଣ୍ୟାଚାର ।

ଉତ୍ତମ ସ୍ୱଭାବ କର ଗୁଣ ବୁଦ୍ଧି ଦୟା ।
ଶୀଘ୍ର ଛାଡ ପ୍ରବଞ୍ଚନା ଚୌର୍ଯ୍ୟାଦି କୁକ୍ରିୟା ।

ମିଥ୍ୟା କଥା ଛାଡ ଆଉ ପରସ୍ତ୍ରୀ ହରଣ ।
ଆଉ ମିଥ୍ୟାଶ୍ରୟ ଛାଡ ଦେବତା ପୂଜନ ।

ଜପ ଯଜ୍ଞ ତୀର୍ଥ ଯାତ୍ରା ତପ ବଳିଦାନ ।
ସହମରଣାଦି କର୍ମ ଶ୍ରାଦ୍ଧ ଗଙ୍ଗା ସ୍ନାନ ।

କରିବାକୁ ଯୋହ୍ନ ଏହା ଜାଣିବ ଅନ୍ତରେ ।
ଛାଡ ହିଂସା ରାଗ ଲୋଭ ଦ୍ୱେଷ ଈର୍ଷାପରେ ।

ଗର୍ବ ଅହଙ୍କାର ଛାଡ ସର୍ବଠାରେ ପ୍ରୀତ ।
କର ସର୍ବ କର୍ମେ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ସୁଶୀଲ ସୁମତ ।

ଦୟା ଶାନ୍ତ ସତ୍ୟତାରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଣ ।
ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ପଥ ଧର ମନ ଫେରାଇଣ ।

ଆଉ ଦେଖ ତୁମ୍ଭେ ଅବା ଅନ୍ୟ କେହି ହୋଏ ।
କୁପଥ ଛାଡିଣ ଯେବେ ସୁପଥରେ ଯାଏ ।

ପାପେ ମନସ୍ତାପ କରି ଏକାନ୍ତ ମନରେ ।
ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନିକଟେ ଆସଇ ଶରଣ ନେବାରେ ।

ମନ ଫେରାଇବ ସେହୁ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ଦେବେ ।
ଜାଣିବ ସେ ସିଦ୍ଧ ହୋଇ ସ୍ୱର୍ଗଟି ପାଇବେ ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଧର୍ମ ବିଷୟ ।

ଏବେ ଶୁଣ ସାର ମର୍ମ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନଙ୍କର ଧର୍ମ
ଯାହା ଅର୍ପେ ସ୍ଥାପିଲେ ଈଶ୍ୱର ।
ସତ୍ୟ ଧର୍ମରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ମିଥ୍ୟା ଧର୍ମ ସଦା ରୁଷ୍ଟ
ଜାଣ ଏହି ଅଟଳ ବିଚାର ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନଙ୍କର ଧର୍ମ ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିର୍ମଳ ।
ଇହକାଳେ ହେବ ଭାଇ ଅପାର ମଙ୍ଗଳ ।

ମୃତ୍ୟୁକାଳେ ତରିବାରେ ଭରସା ରହିବ ।
ପରଲୋକେ ପରିତ୍ରାଣ ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇବ ।

ଏ ଧର୍ମ ଆଚରିବାକୁ ସୁଗମ ସାଧନ ।
ଧନ ବ୍ୟୟେ ଉପବାସେ ନାହିଂ ପ୍ରୟୋଜନ ।
ଲୌକିକ କ୍ରିୟାରେ ନାହିଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ତୋଷ ।
ମନୁଷ୍ୟ କଳ୍ପିତ ଏଣୁ ଯେହୁଁ ବହୁ ଦୋଷ ।
ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଧର୍ମ ଏହି ଶୁଣ ଦେଇ ମନ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କଠାରେ କରେ ଚିତ୍ତ ସମର୍ପଣ ।
ଦୁଷ୍କର୍ମ ତେଜିଲେ ଦେଖ ପୁଣ୍ୟ ହୋୟେ ବୃଦ୍ଧି ।
ଏ ସବୁ ବିଷୟ ଧର୍ମ ଗ୍ରନ୍ଥରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧି ।
ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଭକ୍ତ ହେବେ ଯେ ସେମାନେ ଲୋଭ ଦ୍ୱେଷ ।
କାମ କ୍ରୋଧ ହିଂସା ଆଦି ତେଜିବେ ବିଶେଷ ।
ଏମନ୍ତ ନୋହିଲେ କେବେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ନୋହେ ।
ଚଳିଲେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପଥେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ କହେ ।
ଆପଣା ପାପ ଦେଖିଲେ ଯେବେ କେହି ଜନ ।
ସେହି ସବୁ ପାପୁଁ ମନ ଫେରାୟେ ବହନ ।
ଆଉ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଆଶ୍ରୟେ କରଇ ବିଶ୍ୱାସ ।
ମାତ୍ର ତାଙ୍କ ପ୍ରେମ ନାମେ ରଖଇ ଅଭ୍ୟାସ ।
ତେବେ ପିତାପୁତ୍ର ଆଉ ଧର୍ମାତ୍ମଙ୍କ ନାମେ ।
ଡୁବିତ ହୁଅଇ ଯେହ୍ନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ନିୟମେ ।
ତହୁଁ ଧର୍ମ ମଣ୍ଡଳିରେ ହେବ ସମ୍ପ୍ରଦାୟୀ ।
ମରଣ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ହୋୟେ ଧର୍ମ ଅନୁଷ୍ଠାୟୀ ।
ମାସେ ମାସେ ସବୁ ଭାଇ ଭଉଣୀ ମିଳଣେ ।
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭୋଜନ କରେ ଅତି ପ୍ରେମି ମନେ ।
ନିତନିତ ଜ୍ଞାନେ ପ୍ରେମେ ପୁଣ୍ୟରେ ବଢ଼ଇ ।
ଯଥାସାଧ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମହିମା ଯେ ଲୋଡଇ ।

ବାଳକ ହୋଇଲେ ସେହୁ ପାଠଶାଳେ ଯାଯ଼େ ।
ସୁଶାସ୍ତ୍ର ପଢଣ ସତ୍ୟ ଜ୍ଞାଣ ପଥ ପାଯ଼େ ।
ଜୀବିକା ନିମନ୍ତେ ଚେଷ୍ଟା ଛଦନ କରନ୍ତି ।
ରବିବାରେ ଗୃହ କର୍ମେ ଉଦାସୀ ହୁଅନ୍ତି ।
ମଣ୍ଡଳୀରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତବର ଗାଯ଼ନ ।
କରି ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ଜ୍ଞାନ ।
ଧର୍ମ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣଇ ଆଦର କାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଂ ।
ତାଙ୍କର ବିବାହ ବାର୍ତ୍ତା ଶୁଣ ଅହେ ଭାଇ ।
ତାଙ୍କ ବିବାହରେ ନାହିଂ କନ୍ୟା ବିକା କିଣା ।
ନ ବୁଲନ୍ତି ବାଟେ୨ ନ ବାଜେ ବାଜଣା ।
ପ୍ରେମ ଭରେ କନ୍ୟା ସଙ୍ଗେ ଧର୍ମ ନିଯ଼ମରେ ।
ବିବାହ କରନ୍ତି ଧର୍ମ ଶିକ୍ଷକ ଠାବରେ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ ପ୍ରାର୍ଥନା ହୋଇଲେ ।
ବିବାହ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଯ଼େ ଜାଣିବ ସକଳେ ।
ଏହିରୂପେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଯ଼ାନଙ୍କର ବ୍ୟବସାରେ ।
ଏକାଳ କାଟନ୍ତି ଶାସ୍ତ୍ରାଳାପ ଶିଷ୍ଟାଗ୍ରେରେ ।
ନ ଯାନ୍ତି କେବଣ ତୀର୍ଥେ ସେହୁ ମୃତ୍ୟୁ କାଳେ ।
ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଭରସା ରଖେ ବିଶ୍ୱାସର ବଳେ ।
ଷ୍ଟଭବ ସକଳ ବୋଲି ମନେ ନାହିଂ ଭଯ଼ ।
ଅନନ୍ତ ଜୀବନାଶଯ଼େ ଆହ୍ଲାଦ ହୃଦଯ଼ ।
ଆଉ ତାହାଙ୍କର ଦେହ ପୋଡା ନାହିଂ ଯାଯ଼େ ।
କବରରେ ଥାନ୍ତି ପୁଣ ଉଠିବା ଆଶଯ଼େ ।
ମଲେ ତାଙ୍କ ନାହିଂ ଶ୍ରାଦ୍ଧ କୁଟୁମ୍ବାର୍ଥେ ବ୍ୟଯ଼େ ।
ମଲା ଲୋକ ହେତୁ କ୍ରିଯ଼ା ଉପକାର ନୋହେ ।

ପାପୁଁ ମୁକ୍ତି ଯେବେ ହୋ ମିଳନ୍ତା ଧନ ଦେଲେ ।
ତେବେ ମୃତ୍ୟୁ କାଳେ ମୁକ୍ତି କିଣନ୍ତେ ସକଳେ ।

ଆପଣାକୁ ନ ବଞ୍ଚିଣ ନମ୍ର ଚିତ୍ତ ଧର ।
ଈଶ୍ୱରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କର ତାଙ୍କୁ ଅନ୍ୱେଷ କର ।

ତେବେ ଧର୍ମୀଗୁ ହୋଇବ ସୁଶିକ୍ଷା ପାଇବ ।
ଧନା ମନୋଭ୍ରାନ୍ତ ଦୁଃଖ ଶୀଘ୍ର ଦୂରେ ଯିବ ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ହେଲେ ଜାତ ଯିବ ନ ବୋଲିବ ।
ଜାତ ସେତ କଥାମାଏ ପରମାର୍ଥ ଭିବ ।

ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଜାତ ନ ଅଛୁ ବିଶେଷେ ।
ପୃଥିବୀରେ ଦୁଇ ଜାତ ଅଛୁ ସର୍ବଦେଶେ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜାତ ଯେହୁ ତାଙ୍କ ପକ୍ଷେ ରହେ ।
ଶୟତାନ ପକ୍ଷ ଜାତ ତାର ଜାତ ହୋଏ ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟାଶ୍ରିତ ସତ୍ୟଭକ୍ତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜାତ ।
ତାହାଙ୍କ ରକ୍ଷକ ଯୀଶୁ ତ୍ରାଣ ଦାତା ଗତ ।

ଦୁରାଚାର ପାପୀ ଶୟତାନକୁ ଭଜନ୍ତି ।
ତାଙ୍କ ଜାତ ତାର ସଙ୍ଗେ ନରକରେ ଥାନ୍ତି ।

ଦୁରନ୍ତ ନରକ ଭୁଞ୍ଜେ ନାହି ଯହିଁ ତ୍ରାଣ ।
ଅନନ୍ତ ନରକାନଳେ କେତେ ଅପମାନ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜାତ ହେଲେ ହୋଏ ସ୍ୱର୍ଗୀଗଣ ।
ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶୋଭିତ ହୋଏ ପାଏ ପରିତ୍ରାଣ ।

ଏବେହେଁ ସମୟ ଅଛୁ ଆସ ଶୀଘ୍ର କର ।
ନିଜାତ୍ମକୁ ଦୟାକର ନ କର ଚାତୁର ।

ଇହ କାଳେ ନ ଭଜିଲ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଚରଣ ।
ଘଟାଇଲ ନିଜାତ୍ମର ନରକେ ମରଣ ।

ମୃତ୍ୟୁର ବିଷୟ ।

ଜନ୍ମିଲେ ମରଣ ହୋଏ ମୃତ୍ୟୁ ପଛେ ପଛେ ଥାଏ
ନୋହେ ଚିରଜୀବୀ କେହି ନର ।
ସମାନ ସକଳମଧ୍ୟେ ସମୟ ବିଶେଷେ ହୋଏ
ଏବେ ଚିନ୍ତ ଉପାୟ ତାହାର ।

ଶରୀରରୁ ଆତ୍ମା ଯେବେ ବିଚ୍ଛେଦ ହୁଅନ୍ତି ।
ସକଳ ପଣ୍ଡିତେ ତାକୁ ମରଣ କହନ୍ତି ।

କାଲ ଯାଉ ଅଛି ମୃତ୍ୟୁ ଆସୁଛି ଧନାଇଂ ।
ବୁଝି ଦେଖ ଏହି ଦେହ ଯିବ ମାଟି ହୋଇ ।

ପଚେ ଅବା ଭସ୍ମ ହୋଏ ଅବା କୃମି ହୋଏ ।
ଏମନ୍ତ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ଦେହ କେବେହେଁ ନିତ୍ୟ ନୋହେ ।

କାଷ୍ଠ ତୁଲ୍ୟ ଅସ୍ଥି ନାଡ ଦଉଡ ବନ୍ଧନ ।
ମାଟି ତୁଲ୍ୟ ମାଂସ ତହିଂ ଚର୍ମ୍ମର ଲେପନ ।

ନବଦ୍ୱାର ବସା ଘର ଜୀବର ଆଶ୍ରୟେ ।
ପଞ୍ଚରେ ନିର୍ମ୍ମିତ ଶେଷେ ପଞ୍ଚେ ମିଶି ଯାଏ ।

ଥାଉ ଦେଖ ଶରୀରରେ ନ ଅଛି ଚେତନ ।
ଆତ୍ମାରେ ଜୀବିତ ପ୍ରାୟେ କରୁଛି ଶ୍ରବଣ ।

ଦେହ ରଥ ଆତ୍ମା ରଥୀ ତାଇଚ୍ଛା ସାରଥୀ ।
ଚଳାଇଲେ ଚଳେ ବୋଲେ ସ୍ୱଇଚ୍ଛରେ ଗତି ।

ସୁଖ ଦୁଃଖ ଦୁଇଚକ୍ର ଫେରେ ନିରନ୍ତର ।
ଚିନ୍ତା ଘୋଡା ଆଶା କୋଡା ନ ଅଛି ନିସ୍ତାର ।

କୁମାର ଯୌବନ ବୃଦ୍ଧ ତିନ ରଙ୍ଗ ତହିଁ ।
କାଲବଶେ ଏକଗଲେ ଅରେକ ଆସଇ ।

ଦେହ ଜୀର୍ଣ ଶୀର୍ଣ ହେଲେ ନାନା ରୋଗ ହୋଏ ।
ପୂର୍ବେ ନ ଜାଣଇ କାହିଁ କାହା ମୃତ୍ୟୁ ହୋଏ ।
ଏମନ୍ତ ଦେହକୁ କେଭେଁ ନ କର ଗୌରବ ।
ଏଥୁଁ ଆଗୁ ଗଲେ ନାହିଁ କେହି ପଗ୍ଭରବ ।
ସୁକର୍ମ କୁକର୍ମ ଦୁଇ ପାରେ କଢ଼ବାକୁ ।
ଯହିଁ ଚିର ତାହା କର ବୁଝାଅ ମନକୁ ।
ପରଲୋକେ ଚିରକାଲ ଅଳ୍ପ ଇହଲୋକେ ।
ରହେ ମଲେ ସ୍ୱର୍ଗ ଯାଏ କଅବା ନରକେ ।
ଅତ୍ୟଳ୍ପ କାଳ ନିମନ୍ତେ ଅଛି ଭ୍ରାନ୍ତ ନର ।
ଏଥି କପାଁ ଅଳ୍ପ ସୁଖ ଅର୍ଥେ ପାପ କର ।
ହସ୍ତଉଚ୍ଚ ତହିଁରେ ଅନନ୍ତ ସ୍ୱର୍ଗ ସୁଖ ।
ପଚ୍ଛେ ହାହା କରି ଥିବ ନଷ୍ଟେ ତୁମ୍ଭେ ମୂର୍ଖ ।
ମଲେ କି ଦଶା ହୋଇବ ନ ଭାଲ ମନରେ ।
କାହିଁ ଯିବ କି ଖାଇବା କେ ରଖେ ସେଠାରେ ।
ଧର୍ମାଧର୍ମ ଫଲଟି ଭୁଞ୍ଜାଇବେ ଈଶ୍ୱର ।
ଜାଣି ଶୁଣି ତାଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ମନେ ନାହିଁ ଧର ।
ଶୁଣ ଭାଇ ହିତ କହି ପାପେ କର ଭୟ ।
ସବୁ ଭ୍ରାନ୍ତ ଛାଡ଼ି କର ସତ୍ୟ ଧର୍ମାଶ୍ରୟ ।
ପାପରୋଗେ ପଥ୍ୟ ହେଲେ ଜୀବନ ପାଇବ ।
ନୋହିଲେ ମରିବ ପାପେ କେ ରକ୍ଷା କରିବ ।
ପଥ ହୁଡ଼ି ଅନ୍ଧ ଯେହ୍ନେ ଖାଲରେ ପଡ଼ଇ ।
ଜ୍ଞାନ ହରା ଭ୍ରାନ୍ତ ହେଲେ ନରକେ ବୁଡ଼ଇ ।
ଉଠିବା ନିମନ୍ତେ ସିଡ଼ୀ କି ଅଛି ଦଉଡ଼ି ।
ନରପାଏ ଥାନ୍ତୁ ପାପ ଯାତନାରେ ପଡ଼ି ।

ଇହକାଳେ ପ୍ରଭୁ ଠାରୁ ଜୀବନ ପାଇଲ ।
ସତ୍ୟ କର୍ମ ସାଧନାର୍ଥେ ତାହା ନ ସାଧିଲ ।

ନାଗର ରସିକପଣ ଭ୍ରାନ୍ତଙ୍କର ତୁଣ୍ଡେ ।
ଘଟିଲେ ମରଣ ଆଉ ନ ରହଇ ଦଣ୍ଡେ ।

ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ବଳ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ମତ୍ତତା ।
କାହିଂରହେ ଲମ୍ପଟତା ଆଉ ଚତୁରତା ।

ସେ ସବୁ ଦୁଷ୍କର୍ମ ତାଙ୍କୁ ନରକେ ପକାଏ ।
ଦେଖ ଧନ ଦ୍ରବ୍ୟ କାହା ସଙ୍ଗତେ ନ ଯାଏ ।

ଆସିବା ବେଳେ ଉଲଗ୍ନ ଯିବାରେ ଉଲଙ୍ଗ ।
ଆସିବା ଯିବାରେ କେହି ନ ହୁଅନ୍ତି ସଙ୍ଗ ।

ଅନ୍ୟଙ୍କ କହିବା ଦେଖ ଦେହ ଆପଣାର ।
କେଉଂଠାବେ ଛାଡ଼ି ଯାଏ ନକରେ ବିଚାର ।

ଏଥିରେ ପଥ ହରାଇ ଭ୍ରାନ୍ତ କେବେ ନୁହ ।
ପାପ ଛାଡ଼ି ତାଙ୍କୁ ଭଜ ଧର୍ମ ସଙ୍ଗ ନୟ ।

ମୃତ୍ୟୁ କାଳେ ଚିନ୍ତା ହେବ ବଞ୍ଚିଲେ ଏ ଥର ।
ପାପ ନ କରିବା ଆଉ ଭଜିବା ଈଶ୍ୱର ।

ଏଜୀବନା ବୃଥା ହେବ ନୋହିବ ସମୟ ।
ଏକାଳ ବୃଥା ଯାଉଛୁ ବୁଝିହେ ନିଶ୍ଚୟ ।

ବନ୍ଧ୍ୟା ବୃକ୍ଷ କାଟି ଯେହ୍ନେ ଅଗ୍ନିରେ ପୋଡାଏ ।
ଧର୍ମ ନ କରିଲେ ତେହ୍ନେ ନରକେ ବୁଡାଏ ।

କେମନ୍ତ କଠୋର କ୍ଲେଶ ଯାତନା ସେ କାଳେ ।
ତୁମ୍ଭର ହୋଇବ ମନେ ବୁଝ ଏତେ ବେଳେ ।

ସେ କାଳେ ଉପାୟ ଆଉ କିଛି ନ ପାଇବ ।
ଛାଡ଼ି ପାପ ମନ ନିତ୍ୟ ସୁଖରେ ରହିବ ।

ବିଚାର ଦିନର ବିଷୟ ।

ଜଗତର ଅନ୍ତେ ବିଚାର ନିମନ୍ତେ ହେବ ଦେଖ ଏକ ଦିନ ।
ଧର୍ମାଧର୍ମ ଫଳ ଫଳିବ ସକଳ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଅଧୀନ ।

ତୁମ୍ଭେ କି ନ ଜାଣ ଭାଇ ବିଚାର ଦିନରେ ।
ଯିବାକୁ ହେବ ସବୁଙ୍କି ବିଚାର ସ୍ଥାନରେ ।

କି ଧନୀ କି ଧନ ହୀନ ଆଉ ଯେବା ହୋଏ ।
ସବୁଙ୍କ ବିଚାର ହେବ ଏଡ଼ିବାକୁ ନୋହେ ।

ବିଶ୍ୱାସେ ପାଇବେ ସ୍ୱର୍ଗ ଯେତ୍କ ଭକ୍ତ ଜନ ।
ପାପି ମାନଙ୍କର ହେବ ନରକେ ଗମନ ।

ପାପିଙ୍କର ସେହି ଦିନ ଭୟଙ୍କର ଯେତେ ।
ଅପାର ଆନନ୍ଦ ହେବ ଭକ୍ତଙ୍କର ତେତେ ।

ଏଠାରେ ଯେ ଉପହାସ୍ୟ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କରନ୍ତି ।
ତାଙ୍କୁ ତୁଚ୍ଛ କରି ତାଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ନ ମାନନ୍ତି ।

ମେଘର ଉପରେ ଏକା ତାଙ୍କୁ ପରାକ୍ରମେ ।
ଯେତେ ବେଳେ ଆସୁଥିବେ ଦେଖିବେ ଗଗଣେ ।

ତେତେବେଳେ କେତେ ଭୟ ସେହୁ ମନେ ପାନ୍ତି ।
ବିଚାରେ ମରିବା ଆଜ୍ଞା ନିଶ୍ଚୟ ବୁଝନ୍ତି ।

ସେତ ବିଚାରର କର୍ତ୍ତା କର୍ମୋଚିତ ଫଳ ।
ସବୁଙ୍କି ଦେବେ ନ୍ୟାୟରେ ହୋଇଣ ପ୍ରବଳ ।

ନ ଅଛି ଉପାୟ ତାଙ୍କ ହସ୍ତଂ ଏଡ଼ିବାରେ ।
ସବୁଙ୍କି ଯିବାକୁ ହେବ ତାହାଙ୍କ ସଭାରେ ।

ତେବେ ତାଙ୍କ ଦୂତଗଣେ ତୂରୀ ବଜାଇଲେ ।
କବରେ ପଡ଼ିତେ ଅବା ଜୀଉଂ ଜଳେ ସ୍ଥଳେ ।

ଯେଉଁଠାରେ ଯାହାର ଯେତେ ମୃତ୍ୟୁ ଦେହ ଥିବ ।
ସେହି ଦେହ ଧରି ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ଉଠିବ ।

ସେହିକ୍ଷଣି ପ୍ରବେଶିବେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସଭାରେ ।
ପାପୀ ଅବା ପୁଣ୍ୟବନ୍ତ ଯେ ଅଛି ଯେଉଁଠାରେ ।

ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ପଚାରୁଅଛି ତୁମ୍ଭେ ତାଙ୍କ ପାଖେ ।
ଛିଡା ହେବ ସଭା ମଧ୍ୟେ କି ଭରସା ରଖେ ।

କି ଉତ୍ତର ଦେବ ତୁମ୍ଭେ କି ଗତି ପାଇବ ।
କି ଆଶାରେ ସ୍ଥିର ଅଛ କଉପେ ତରିବ ।

ଗୁପ୍ତରେ ଅବା ପ୍ରକାଶେ ଯେ କର୍ମ କରିବ ।
ଧର୍ମ ବା ଅଧର୍ମ ଲେଖା ଦେବାକୁ ହୋଇବ ।

ଦୋଷାଦୋଷ ବ୍ୟକ୍ତ ହେବ ବିଚାରେ ତତକ୍ଷଣେ ।
ତାର ପ୍ରତିଫଳ ଭୋଗ ହେବ ସର୍ବକ୍ଷଣେ ।

ଏବେ ହେଂ ବୁଝିଣ ଚଳ ଛାଡ ମନ୍ଦ ଆଶା ।
ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ନିକଟେ କର ତ୍ରାଣର ଭରସା ।

ତାଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ମାନ୍ୟ କର କରିଣ ବିଶ୍ୱାସ ।
ଶାସ୍ତି ଲଜ୍ଜା ନ ପାଇବ ନ ରହିବ ତ୍ରାସ ।

ନରକର ବିଷୟ ।

ପାପରେ ନରକେ ଯାଇ ଅନନ୍ତ ଯାତନା ପାଇ
ସେ ଦୁଃଖରେ ମରେ ସର୍ବକାଳ ।
ତହିଂରୁ ନିସ୍ତାର ନାହିଂ ବିବେଚନା କର ତହିଂ
ପାପ କର୍ମ ନରକର ମୂଳ ।

କରୁଅଛ ଏବେ ପାପ ପଛେ ହେବ ମନସ୍ତାପ
ବୁଝି ନାହିଂ ଯାତନା ଘଟିବ ।

କୁକର୍ମର ତହିଁ ମନ   ନ ଫେରାଏ ଯେବା ଜନ
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୋପେ ସେ ପଡ଼ିବ ।

ନ ମାନଇ ଉପରୋଧ   ପ୍ରଚଣ୍ଡ ତାହାଙ୍କ କ୍ରୋଧ
ନରକ ଯାତନା ଘଟେ ଯହିଂ ।
ନରକ ଯାତନା ସ୍ଥାନ   ବହୁ ଯହିଂ ଅପମାନ
ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ଅଛି ତହିଂ ।

ବୁଝ ତୁମ୍ଭେ ମନେ ମନେ   ତେମନ୍ତ ଦାରୁଣ ସ୍ଥାନେ
ସେ ଯାତନା କେମନ୍ତେ ଭୁଞ୍ଜିବ ।
ତୀକ୍ଷ୍ଣ ମୁଖ କୃମିଗଣ   କାମୁଡ଼ିବେ ଅନୁକ୍ଷଣ
ଦୁଃଖ ଧୂମ ସର୍ବଦା ଉଠିବ ।

ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଜ୍ୱଳନ୍ତାନଳ   ତହିଂ ଗନ୍ଧକ ପ୍ରବଳ
ନ ନିଭଇ ନ ହୁଅଇ କ୍ଷୀଣ ।
କ୍ରନ୍ଦନ କଲ୍ଲୋଳ ଯହିଁ   ଦନ୍ତ କିଡ଼ ମିଡ଼ ତହିଁ
ଆହା ମର କି ଦାରୁଣ ସ୍ଥାନ ।

ବାରେକ ପଡ଼ିଲେ ଅର   ନ ବିଶ୍ରାମ ନ ନିସ୍ତାର
ନ ଆଶ୍ୱାସ ନ ବନ୍ଧୁ ତହିଂରେ ।
ନ ଅଛି ଭୋଜନ ପାନ   ନ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଅବା ଦାନ
କେବଳ ଯାତନା ଭୋଗ କରେ ।

ଏଥି କରେ ମହା ପାପ   ଘଟେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଶାପ
ତହିଂ ହୋଏ ନରକ ଯନ୍ତ୍ରଣା ।
ଯଥା କର୍ମ ତଥା ଫଳ   ଦୁରନ୍ତ ଜ୍ୱଳନ୍ତାନଳ
ସଦା ଦହେ ନ କରଇ ଘୃଣା ।

ମାୟାବୀ କଦର୍ଯ୍ୟାଚାରୀ   ଅବିଶ୍ୱାସୀ ମିଥ୍ୟାଚାରୀ
ପାରଦାରିକ ଦେବଦୂଷକ ।

ଏମାନେ ପାପର ଦଣ୍ଡେ ଜ୍ୱଳନ୍ତ ନରକ କୁଣ୍ଡେ
ପଡବେ ଅବର ଯେ ଘାତକ ।

ଯେବେ ତୁମ୍ଭେ ପାପୀ ହେବ ସେହି ନରକକୁ ଯିବ
ମନେ ମନେ ଦେଖ ହେ ବୁଝିଣ ।
ଏବେ ହେଁ ଅଛୁ ସମୟ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କର ଆଶ୍ରୟ
ପାପ କର୍ମ ଦୁଷ୍କୃତ୍ୟ ଛାଡଣ ।

ମୋର ଉପଦେଶ ଧର ଯୀଶୁ ସାକ୍ଷାତ ଈଶ୍ୱର
ତହିଁରେ ନ ହୁଅ ଅବିଶ୍ୱାସୀ ।
ଯହିଁ ନାହିଁ କିଛି ଦୁଃଖ କେବଳ ଅନନ୍ତ ସୁଖ
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହେବ ସହବାସୀ ।

ସ୍ୱର୍ଗର ବିଷୟ ।

ସ୍ୱର୍ଗର ବିଧାନ ଶୁଣ ଅବଧାନ ସୁଚିତ୍ତେ ବିବେଚ ତହିଁ ।
ସର୍ବସ୍ଥାନ ପୁଣ୍ୟ ଯେ ପାନ୍ତି ସେ ଧନ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଗିଗଣ ଥାନ୍ତି ଯହିଁ ।

ସ୍ୱର୍ଗ ଅଟଇ ତେଜୋମୟ ସୁପବିତ୍ର ସ୍ଥାନ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର ପ୍ରାୟେ ଭୁଞ୍ଜେ ପୁଣ୍ୟଜନ ।
କେବଳ ସୁଖର ଭୋଗ ସଦା ସେହିଠାରେ ।
ଦୁଃଖ ଲେଶ ନାହିଁ ବାଞ୍ଛା ଫଳଭୋଗ କରେ ।
ବାଦ ବିସମ୍ବାଦ ଯେତେ ଶୋକ ପୀଡା ପାପ ।
କଦାଚିତ ନାହିଁ ତହିଁ କିଛି ଦୁଃଖ ତାପ ।
ଅମଙ୍ଗଳ କିଛି ନାହିଁ ମଙ୍ଗଳର ଘର ।
ସେଠାବର ରାଜା ସଦା ସର୍ବଦା ଈଶ୍ୱର ।
ଧାର୍ମିକେ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରଜା ଅହ୍ଲାଦ ମନେଣ ।
କରନ୍ତି ସବଙ୍କ ହିତ ଚେଷ୍ଟା ଦୂତଗଣ ।

ସ୍ୱର୍ଗ ପ୍ରବେଶର ନାମ ହେଲା ପରିତ୍ରାଣ ।
ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଦ୍ୱାର ପଶେ ପୁଣ୍ୟବନ୍ତଗଣ ।
କହୁଁ ପ୍ରିୟ ଭାଇମାନେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଉଚିତ ।
ଏଥିରେ ବୁଝିଣ ଦେଖ ଯେ କର୍ମ ବହୁତ ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଶରଣ ନିଅ ତେବେ ସ୍ୱର୍ଗେ ଯିବ ।
ନୋହିଲେ ଜ୍ୱଳନ୍ତାନଳେ ନରକେ ପଡ଼ିବ ।

ସେହିତ ସ୍ୱର୍ଗର ଦ୍ୱାର ଦ୍ୱାର ତାର ସେହି ।
କହିଁ କାଠି ତାଙ୍କ ହସ୍ତେ ପଥ ଆଉ ନାହିଁ ।

ତାଙ୍କ ଭକ୍ତଗଣ ପାଁଇ ଫିଟିଅଛି ଦ୍ୱାର ।
ତାଙ୍କ ଅଜ୍ଞା ବଶେ ଚଳ ତେବେ ହେବ ପାର ।

ତାଙ୍କ ଆରାଧନା କର କର ଧନ୍ୟବାଦ ।
ଧର୍ମ ପଥେ ସଦା ରହ ପୂରିବ ହେ ସାଦ ।

ତାହାଙ୍କ ବଳିରେ ତେବେ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇବ ।
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଖେ ବସତି ପାଇବ ।

ପରମ ଅହ୍ଲାଦେ ତହିଁ ଯୀଶୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତେ ।
ରହିବ ସ୍ୱର୍ଗରେ ମଧ୍ୟେ ମନର ଉତ୍ସବେ ।

ଆଉ ତୁମ୍ଭେ ତାଙ୍କ ପାଖେ ଭିକ୍ଷା ମାଗ ଏହୁ ।
ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଗୌରବ ଗୁଣ ଯେହ୍ନେ ସଦା ଗାଉଁ ।

ଅନ୍ତକାଳେ ସେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଯେହ୍ନେ କୋଳେ ନିଅନ୍ତି ।
ତୁମ୍ଭ ଶିରେ ଗୌରବେ ରାଜ ମୁକୁଟ ଦିଅନ୍ତି ।

ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ର ଅନୁସାରେ ଏହି ଉପଦେଶ ।
ଦେଲୁଁ ଏହା ବୁଝିଲେ ହୋ ଫଳିବ ବିଶେଷ ।

କହିଲୁଁ ଏତେକ ଚିନ୍ତା କର ତୁମ୍ଭ ହିତ ।
ଭାବି ବୁଝିଲେ ତୁମ୍ଭର ହେବ ମନୋନୀତ ।

ସବୁରି କରିବ ହିତ ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ରେ କହେ ।
ଲୋକଙ୍କ କରିଲେ ହିତ ଆପଣାର ହୋଏ ।
ସେ ହିତ ହୋ ଆପଣାର ଜାଣିବ ନିଶ୍ଚୟ ।
କେବେ ନ ପାସୋରି ଭଇ ଏ ଗାଣର ବିଷୟ ।
ଶୁଣନ୍ତି ଅନେକ ଲୋକେ ଧର୍ମ ଉପଦେଶ ।
କେହୁ ଧନ୍ୟ ବୁଝି ଗ୍ରାହ୍ୟ କରନ୍ତି ବିଶେଷ ।
ପ୍ରେମ ଭାବେ କହୁଁ ପୁଣି ବିନୟ ବଚନ ।
ହେଳାରେ ହରାଅ କିପାଁ ମୁକ୍ତି ଏତେ ଧନ ।
ଶେଷ ଦିନେ ତୁମ୍ଭ ସଙ୍ଗେ ଯେବେ ଦେଖା ହୋଏ ।
ତେବେ ଜାଣିବା ତୁମ୍ଭର କେମନ୍ତ ହୃଦୟେ ।
ଅହୁରି ବିନୟ ମୋର କରି ଯୋଡ କର ।
ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମରଣ ପ୍ରେମ ଧ୍ୟାଅ ନିରନ୍ତର ।
ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର ସର୍ବଦାଇ ଜ୍ଞାନ ଶିକ୍ଷା ଦେଉ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସର୍ବରାଜ୍ୟ ବେଗଗାମୀ ହେଉ ।
ଅହେ ପ୍ରଭୁ ହିନ୍ଦୁଦେଶେ କର ଅଧିକାର ।
ସର୍ବ ଧାମେ ତୁମ୍ଭ ନାମେ ହେଉ ଜୟକାର ।
ତୁମ୍ଭେ ଧର୍ମିରାଜା ଧ୍ୱଂସ କରି ଦେବପୂଜା ।
ନ କରଇ ବ୍ୟଭିଚାର ଯେହ୍ନେ କେହୁ ପ୍ରଜା ।
ଧର୍ମି ଦୀପ୍ତି ଦେଇ ନାଶ ମନ ଅନ୍ଧକାର ।
ପାପର ଜଞ୍ଜିର କାଟି କର ହେ ଉଦ୍ଧାର ।
କର ସ୍ଥିର ଏହି ଦେଶେ ତୁମ୍ଭ ସିଂହାସନ ।
କରନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ ପ୍ରେମାନନ୍ଦେ ତୁମ୍ଭ ଗାନ । ଇତି ।

THE LIFE OF CHRIST.

ଖ୍ରୀଷ୍ଟଚରିତ୍ରୋଦୟ ।

ପ୍ରଥମ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ନମଇ ଜଗତ ଈଶ୍ୱର । ସମସ୍ତ ଗୁଣର ଆଧାର ।୧।
ଉତ୍ପତ୍ତି ସ୍ଥିତ ସଂହାରଣ । ଯେ କର୍ତ୍ତା ଅନାଦି କାରଣ ।୨।
ପୃଥିବି ଗଗଣ ମଣ୍ଡଳ । ସୃଜିଲେ ଯାଙ୍କ ଆଜ୍ଞାବଳ ।୩।
ଗମ୍ଭୀର ଜଳରେ ଅନ୍ଧାର । ପୃଥିବି ଶୂନ୍ୟ ଅଣାକାର ।୪।
ପରମ ଆତ୍ମା ତେତେବେଳେ । ଜଳର ଉପରେ ଦୋଳିଲେ ।୫।
ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଜ୍ଞାରେ । ଦୀପ୍ତି ପ୍ରକାଶିଲା ସଂସାରେ ।୬।
ଆଲୁଅ ଅନ୍ଧାରହିଁ ପୁଣି । ବିଭାଗେ ଦିବାରାତ୍ରି ଭଣି ।୭।
ପୃଥ୍ୱୀ ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଆକାଶ । ସ୍ଥାବର ଜଙ୍ଗମ ବିଶେଷ ।୮।
ମତ୍ସ୍ୟ ମକ୍ଷିକା ପଶୁ ନାନା । କୀଟ ପତଙ୍ଗ ଅଗଣନା ।୯।
ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ତୁଳି ଆକାର । ଧୂଳିରୁ ସୃଜିଲେ ଈଶ୍ୱର ।୧୦।
ଆତ୍ମାରୁ ଜୀବନ ନିଶ୍ୱାସ । ତହିଁ କରାଇଲେ ପ୍ରବେଶ ।୧୧।
ଏଣୁକେ ଅମର ଜୀବନ । କଲେ ଯିହୁହା ଭଗବାନ ।୧୨।
ଜଗତ ସୃଜନର କାଳେ । ପାପ ପୁଣ୍ୟହିଁ ଜଣାଇଲେ ।୧୩।
ପୁଣ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ପାଳି । ପାପ ତା ଭଙ୍ଗି ଅବା ହେଳି ।୧୪।
ଘୋର ନରକ ପାପ ଭୋଗ । ପୁଣ୍ୟେ ଅନନ୍ତ କାଳ ସ୍ୱର୍ଗ ।୧୫।
ଆଦମ ନାମେ ଆଦି ନର । ହବା ନାମରେ ନାରୀ ତାର ।୧୬।
ତାଙ୍କ ସନ୍ତତି ହେଲେ ଯେତେ । ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଲେ ଏ ଜଗତେ ।୧୭।
ଏକ ଦମ୍ପତିରୁ ଜନ୍ମିଲେ । ତେଣୁ ସେ ଏକ ଜାତି ହେଲେ ।୧୮।
ଈଶ୍ୱର ଆଜ୍ଞା ଭଙ୍ଗକରି । ସେ ଦୁଇ ଜଣ ମନ୍ଦକାରୀ ।୧୯।
ଆବର ଯେତେ ତାଙ୍କ ସୁତେ । ଆଜ୍ଞା ଭଙ୍ଗିଲେ ନାନାମତେ ।୨୦।

ତାହାଙ୍କ ଉପୁଜିଲା ପାପ । ସମସ୍ତ ଜଗତ ସନ୍ତାପ ।୨୧।
ତେଣୁ ପାଇଲେ ଅଧୋଗତି । ହବା ଆଦମ ତା ସନ୍ତତି ।୨୨।
ତା ଦେଖି ଅନାଦି ଈଶ୍ୱର । ମନରେ କଲେ ସେ ବିଚାର ।୨୩।
ପାପ ଆଚରି ସର୍ବଜନ । ନରକେ ହୋଇଲେ ପତନ ।୨୪।
ଯହିଁରେ ଦୁଃଖ ଅଗଣନା । ଦାରୁଣ ନରକ ଯନ୍ତ୍ରଣା ।୨୫।
ଅନନ୍ତ କାଳର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ । ତାହା ସହିବେ ଏକେମନ୍ତେ ।୨୬।
ଏତେ ବିଚାରି ଦୟାମୟ । ସୃଜିଲେ ତ୍ରାଣର ଉପାୟ ।୨୭।
ବୋଲନ୍ତି ଶୁଣ ନରନାରି । ଆମ୍ଭର ଆଜ୍ଞା ଭଙ୍ଗ କରି ।୨୮।
ପାପ ଆଚରି ଦୁଷ୍ଟ ପଣୁ । ଘୋର ନରକେ ଗଲ ତେଣୁ ।୨୯।
ଘୋର ଯାତନା ଦୁଃଖଯୋଗ । ଅନନ୍ତ କାଳ ତାର ଭୋଗ ।୩୦।
ଯଦି ଏଥିରୁ ପରିତ୍ରାଣ । ପ୍ରାପ୍ତି ନିମନ୍ତେ ତୁମ୍ଭ ମନ ।୩୧।
ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଜ୍ଞା ଯେ ଆମ୍ଭର । ତେବେ ତା ଦୃଢ଼ ମନେ ଧର ।୩୨।
ଯେ ପାପ କ୍ଷୟାର୍ଥେ ଉଚିତ । ଅଛଇ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ।୩୩।
ସେ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ଶୁଦ୍ଧଚିତ୍ତେ । କର ଏକାନ୍ତେ ଦୃଢମତେ ।୩୪।
ଅସଂଖ୍ୟ ଭୂମି ନାନା ଧନ । ଯେବେ କରିବ ତୁମ୍ଭେ ଦାନ ।୩୫।
ପାପର ସମାନ ନୋହିବ । ବ୍ୟର୍ଥରେ ତାହା ଆଚରିବ ।୩୬।
ଈଶ୍ୱର ମହାଦ୍ରବ୍ୟ ତୁଲ୍ୟ । କାହିଁ ପାଇବ ମହାମୂଲ୍ୟ ।୩୭।
କେମନ୍ତେ ତାର ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ । ହେବ କହିଲୁଁ ଏହା ସତ୍ୟ ।୩୮।
ଯହିଁରେ ପାଇବ ନିଷ୍କୃତି । କହିବା ଶୁଣ ଦେଇମତି ।୩୯।
ଯେ ପ୍ରଭୁ ଦୟାର ସାଗର । ହୋଇଲେ ନର ଅବତାର ।୪୦।
ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତାର ବାକ୍ୟରେ । ଜନ୍ମିଲେ ସେହି ଅନୁସାରେ ।୪୧।
ସେମାନେ କହିଥିଲେ ପୂର୍ବେ । କନ୍ୟା ଉଦରେ ଜାତ ହେବେ ।୪୨।
ସେ ସର୍ବ ତାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟଗଣ । ପୁସ୍ତକେ କଲେ ବିବରଣ ।୪୩।
ମାଥିଉ ମାର୍କ ଲୂକ ପୁଣ । ଯୋହନ ଆଦି ବାରଜଣ ।୪୪।
ମହାତ୍ମା ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସଙ୍ଗେ ଥାନ୍ତି । ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ ସେ ଅଟନ୍ତି ।୪୫।

ତାମଧ୍ୟେ ଆଦ ଶୃର ଜଣ । ରଚିଲେ ମଙ୍ଗଳ ଅଖ୍ୟାନ । ୪୬ ।
ଅଦ୍ଭୁତ କର୍ମମାନ ଯେତେ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟ କରିଲେ ଏଜଗତେ । ୪୭ ।
ଦେଖିଲେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସଙ୍ଗେ ଥାଇ । ପୁସ୍ତକେ ରଚିଲେ ତାକେଇ । ୪୮ ।
ଜନ୍ମ କର୍ମ ମୃତ୍ୟୁ ଉଥାନ । ଏଅଦ ତାଙ୍କ କର୍ମମାନ । ୪୯ ।
ପୁଣି ଗମନ ସ୍ୱର୍ଗପୁରୀ । ଲେଖିଲେ ବିସ୍ତାରିତ କରି । ୫୦ ।
ଈଶ୍ୱର ପୁତ୍ର ଅବନୀରେ । ଜନ୍ମିଲେ କନ୍ୟାର ଗର୍ଭରେ । ୫୧ ।
ନାମ ବହିଲେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ । ପାପି ନିମନ୍ତେ ତାଙ୍କ କଷ୍ଟ । ୫୨ ।
ନୟନେ ପାପିଙ୍କ ଜନ୍ତ୍ରଣା । ଦେଖି ପ୍ରକାଶିଲେ କରୁଣା । ୫୩ ।
ସର୍ବଙ୍କ ପାପ ଦେହେ ବହି । ନାନା ଯନ୍ତ୍ରଣା ମାନ ସହି । ୫୪ ।
ପାପିଙ୍କି କଲେ ସ୍ୱର୍ଗଭାଗୀ । ତାଙ୍କ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଅପେଭୋଗି । ୫୫ ।
ତହିଁରେ ତେଜି କଲେବର । ରହିଲେ କବର ଭିତର । ୫୬ ।
ଏମନ୍ତ ନର ଦେହ ଧରି । ପାପିଙ୍କ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ କରି । ୫୭ ।
ପୁଣି ତିନଦିନ ଉତ୍ତାରୁ । ଉଠିଲେ କବର ଭିତରୁ । ୫୮ ।
ଦୃଢ଼ ବିଶ୍ୱାସ ତାଙ୍କଠାରେ । ଯେକରେ ନୂତନ ମନରେ । ୫୯ ।
ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ସେହି । ନରଙ୍କ ଉଦ୍ଧାରଣ ତହିଁ । ୬୦ ।
ନୋହିଲେ ନୋହିବ ନିସ୍ତାର । ନାହିଁ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ ଅବର । ୬୧ ।
ଯେବେ ନିସ୍ତାରେ ଅଛି ମନ । ବିଶ୍ୱାସ ଏଥି କର ଯତ୍ନ । ୬୨ ।
ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମଙ୍ଗଳ ଚରିତ୍ର । ଭାଷାରେ ହୋଇଲା ରଚିତ । ୬୩ ।
ଗ୍ରୀକାଦ ଭାଷାରେ ସମସ୍ତ । ଯେ ସବୁ ଥିଲା ନାନା ଗ୍ରନ୍ଥ । ୬୪ ।
ତହିଁରୁ ଇଂରାଜି ଭାଷାରେ । ତହିଁରୁ ଓଡିଶା ବାକ୍ୟରେ । ୬୫ ।
ଏମନ୍ତ ପାପିଙ୍କ ଉପାୟ । ନାମେ ତ୍ରାଣଚରିତ୍ରୋଦୟ । ୬୬ ।
ଏଣେ ସୁଜନେ ଦିଅ ମନ । ବୁଝିବ ତ୍ରାଣର ଅଖ୍ୟାନ । ୬୭ ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଯୀଶୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୁମର । ଅଟନ୍ତି ଜଗତେ ପ୍ରଚାର । ୧ ।
କେବଳ ଅଂଶେ ଦୁହିଙ୍କର । ନାହି ପ୍ରଭେଦ ନିରନ୍ତର । ୨ ।
ଅଟେ ଈଶ୍ୱରୀ ଶକ୍ତିଧର । କ୍ଷୁଦ୍ର କର୍ମକୁ ଅଙ୍ଗୀକାର । ୩ ।
ସାମାନ୍ୟ ନର ପ୍ରାୟେ ସେହି । ସଂସାରେ ଅବତାର ହୋଇ । ୪ ।
ମନୁଷ୍ୟ ଭାବ ଈଶ୍ୱରତା । ବହିଲେ ଜଗତର କର୍ତ୍ତା । ୫ ।
ତାହାଙ୍କ ଜନ୍ମର ବୃତାନ୍ତ । ବିସ୍ତାର ଗ୍ରନ୍ଥ ଲୂକକୃତ । ୬ ।
ନାମ ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର । ପ୍ରଥମ ପର୍ବ ଯେ ତାହାର । ୭ ।
ବିଶେଷେ ଲେଖା ଯା ଅଛଇ । ଶୁଣ ସମସ୍ତେ ମନ ଦେଇ । ୮ ।
ଯୁସଫ ନାମେ ଏକ ନର । ଦାଉଦବଂଶେ ଜନ୍ମ ତାର । ୯ ।
ଗାଲିଲୀ ଦେଶ ନାଜରେତ । ନଗରେ କନ୍ୟାର ସଂଗତ । ୧୦ ।
ବିବାହ ନିମନ୍ତେ ବାଗ୍ଦତ୍ତ । ମାରିଆ ନାମରେ ବିଖ୍ୟାତା । ୧୧ ।
ଏମନ୍ତେ ଷଷ୍ଠ ମାସଗତ । ତା ପାଖେ ଦୂତ ଉପସ୍ଥିତ । ୧୨ ।
ଈଶ୍ୱରଠାରୁ ସେ ପ୍ରେଷିତ । ଗାବ୍ରିଏଲ ନାମରେ ଖ୍ୟାତ । ୧୩ ।
କହେ ମାରିଆଙ୍କୁ ଏକାନ୍ତେ । ଶୁଣ ଈଶ୍ୱରାନୁଗୃହିତେ । ୧୪ ।
ହେଉ ସୁମଙ୍ଗଳ ତୁମ୍ଭର । ଯେ ପ୍ରଭୁ ଯିହୁଦା ଈଶ୍ୱର । ୧୫ ।
ସେହି ତୋ ସଙ୍ଗେ ଛନ୍ତିରହି । ନାରୀଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ଧନ୍ୟା ତୁହି । ୧୬ ।
ସେ ତାକୁ ଦେଖି ତାର କଥା । ଶୁଣି ପାଇଲା ମନେ ବ୍ୟଥା । ୧୭ ।
ଚିନ୍ତଇ ହୋଇ ସେ କାତର । ଏକେଉଂ ଶୁଭ ସମାଚାର । ୧୮ ।
ସେ ଦୂତ କହେ ଗୋ ମାରିୟେ । ମନେ ନକର ତୁମ୍ଭେ ଭୟେ । ୧୯ ।
ହୋଇ ଈଶ୍ୱରାନୁଗୃହୀତୀ । ତୁମ୍ଭେ ହୋଇବ ଗର୍ଭବତୀ । ୨୦ ।
ଅପୂର୍ବ ପୁତ୍ର ପ୍ରସବିବ । ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନାମ ରଖିବ । ୨୧ ।

ହୋଇବେ ସେ ମହାତ୍ମା ଯୁତ । ଈଶ୍ୱର ପୁତ୍ର ହେବେ ଖ୍ୟାତ । ୨୨ ।
ଯେ ପ୍ରଭୁ ସିହୁହା ଈଶ୍ୱର । ପିତା ଅଟନ୍ତି ତାହାଙ୍କର । ୨୩ ।
ଦେବେ ଦାଉଦ ସିଂହାସନ । ଯାକୁବ ବଂଶ ଉପରେଣ । ୨୪ ।
ସଦାନୁଗ୍ରହ ତାହାଙ୍କର । ଶେଷ ନୋହିବ ରାଜତ୍ୱର । ୨୫ ।
ମାରୟା ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଣ । ଦୂତକୁ କହଇ ବଚନ । ୨୬ ।
ଆମ୍ଭେତ ପୁରୁଷ ନ ଜାଣି । କେମନ୍ତେ ସଂମ୍ଭବେ ଏହାପୁଣି । ୨୭ ।
ତା ଶୁଣି କହଇ ସେ ଦୂତ । ଶୁଣଗୋ ତାହାର ବୃତ୍ତାନ୍ତ । ୨୮ ।
ଧର୍ମ ଆତ୍ମା ତୁମ୍ଭରେ ଆସି । ଅନନ୍ତ ପରାକ୍ରମ ରାଶି । ୨୯ ।
କରବେ ତୁମ୍ଭପରେ ଛାୟା । ଏହି ନିମନ୍ତେ ଗୋ ମାରଆ । ୩୦ ।
ଧର୍ମ ପଦାର୍ଥ ତୁମ୍ଭଗର୍ଭେ । ଈଶ୍ୱର ପୁତ୍ର ଜାତ ହେବେ । ୩୧ ।
ବେଥଲିହିମ ନଗରରେ । ଯୀଶୁ ଜନ୍ମିବେ ଅନନ୍ତରେ । ୩୨ ।
ଈଶ୍ୱର ଆଦେଶେ ଏକଥା । ପୂର୍ବକାଳେଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତା । ୩୩ ।
ସେମାନେ ଥିଲେ ଯାହା ଭସି । ଏବେ ଘଟିଲା ତାହା ଆସି । ୩୪ ।
ଯେ ହେତୁ ସେହି ସମୟରେ । ବେଥଲିହିମ ନଗରରେ । ୩୫ ।
ଯୁସଫ ମାରଆ ନ ଥିଲା । ସେଠାରେ ଯିବାକୁ ହୋଇଲା । ୩୬
ତାହାର ବିଶେଷ ବୃତ୍ତାନ୍ତ । ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ଗ୍ରନ୍ଥ । ୩୭ ।
ତହିଂରେ ଲେଖା ଅଛି ଯାହା । ଏଥିରେ କହୁଂ ଅଛି ତାହା । ୩୮ ।
ସେହି ସମୟେ ସର୍ବଦେଶ । ଜନ ସଂଖ୍ୟ ପତ୍ର ଅଦେଶ । ୩୯ ।
ଦେଲା ଆଗଷ୍ଟ କାଇସର । ପ୍ରଥମ ତାଙ୍କ ଏବେଭାର । ୪୦ ।
ସେହି କାଲରେ ସର୍ବଜନରେ । ଆପଣା ଆପଣା ନଗରେ । ୪୧ ।
ଗଲେ ନାମ ଲେଖି ଦେବାରେ । ନିଜର କୁଳ ଅନୁସାରେ । ୪୨ ।
ଗାଲିଲୀ ନଗର ପ୍ରଦେଶି । ଯୁସଫ ହୋଇଲା ପ୍ରବାସି । ୪୩ ।
ଏଣୁ ଦାଉଦର ନଗରେ । ବେଥଲିହିମ ନାମ ଧରେ । ୪୪ ।
ଆପଣା ନାମ ଲେଖା ପାଇ । ସେଠାକୁ କେତେଦୂର ଯାଇ । ୪୫ ।
ବାଗଡ଼ା ଭାର୍ଯ୍ୟା ତା ସଙ୍ଗତି । ପୂର୍ଣ୍ଣ ସେ ନାରୀ ଗର୍ଭବତୀ । ୪୬ ।

ଯେଣୁ ଦାଉଦ ବଂଶଜାତ । ଥିଲା ପରଜନ ନୟୃତ । ୪୭ ।
ତହିଂ ସେମାନେ ଥାନ୍ତେ ପୁଣ । ସମୟ ହୋଇଲା ସମ୍ପୂର୍ଣ । ୪୮ ।
ଉଦର ବେଦନା ସହିତ । ପ୍ରସବ କାଲ ଉପସ୍ଥିତ । ୪୯ ।
ତହୁଂ ସେ ପୁତ୍ର ପ୍ରସବିଲା । ତାହାକୁ ବସ୍ତ୍ରେ ଗୁଡାଇଲା । ୫୦ ।
ଜାତ ଅପୂର୍ବ ପୁତ୍ର ତାର । ଥୋଇଲା ଡଙ୍ଗାର ଭିତର । ୫୧ ।
ଯେଣୁ ବାସ ସେମାନଙ୍କର । ନ ଥିଲା ସରାଇ ଗୃହର । ୫୨ ।
ସେହି ପ୍ରଦେଶର ପଦାରେ । ଥୋକେ ରଖୁଆଲ ସେଠାରେ । ୫୩
ଯେ ଯାହା ପଶୁ ପାଳ ମାନେ । ଜଗିଯେ ଥିଲେ ସାବଧାନେ । ୫୪ ।
ସେ ସ୍ଥାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦୂତ । ଆସି ହୋଇଲା ଉପସ୍ଥିତ । ୫୫ ।
ସେମାନଙ୍କର ଚୌପାଶ । ଈଶ୍ୱର ତେଜରେ ପ୍ରକାଶ । ୫୬ ।
ଦେଖି ସେ ହେଲେ ଭୟଯୁତ । ତା ଦେଖି କହଇ ସେ ଦୂତ । ୫୭ ।
ମନରେ ଭୟ ନ କରଣ । ମଙ୍ଗଳସମାଚାର ଶୁଣ । ୫୮ ।
ଯେ ମହା ଆନନ୍ଦଦାୟକ । ଯହିଂ ତରିବେ ସର୍ବଲୋକ । ୫୯ ।
ଲୋକଙ୍କ ସୁମଙ୍ଗଳ ପୁଣ । ଯହିଂରୁ ହେବ ତାହା ଶୁଣ । ୬୦ ।
ଆଜ ଦାଉଦ ବଂଶେ ଦେଖ । ଜନ୍ମିଲେ ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ଏକ । ୬୧ ।
ସେ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟନାମ । ଶୁଣ ହେ ତାହାଙ୍କର ଚିହ୍ନ । ୬୨ ।
ବସ୍ତ୍ରରେ ଜଡିତ ଶରୀର । ଶୟନ ଡଙ୍ଗାର ଭିତର । ୬୩ ।
ସେହି ବାଳକ ତୁମ୍ଭେମାନେ । ଦେଖିବ ଶୁଣ ସାବଧାନେ । ୬୪ ।
ଏମନ୍ତ ସମୟେ ସେ ସ୍ଥାନେ । ମିଳିଲେ ସ୍ତବକାରମାନେ । ୬୫ ।
ସ୍ୱର୍ଗର ବାହିନୀ ପ୍ରକାଶ । ସେ ଦୂତ କଡରେ ପ୍ରବେଶ । ୬୬ ।
ହେଉ ଗୌରବ ଈଶ୍ୱରର । ସଦା ସୁଶାନ୍ତ ପୃଥିବୀର । ୬୭ ।
ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରତି ସୁମଙ୍ଗଳ । ଉଚ୍ଚେ କହନ୍ତି ସେ ସକଳ । ୬୮ ।
ଏହେ ମିଳିଲେ ଅକସ୍ମାତ । ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖି ସେହି ଦୂତ । ୬୯ ।
ସ୍ୱର୍ଗକୁ ବେଗେ ଚଳିଗଲେ । ଏଥୁ ଅନନ୍ତେ ରଖୁଆଲେ । ୭୦ ।
କହନ୍ତି ଏକକୁ ଅରେକ । ଆସହୋ ଆମ୍ଭେ ସର୍ବଲୋକ । ୭୧ ।

ଜଣାଇଛନ୍ତି ପୂର୍ବେ ଯେବା । ଈଶ୍ୱର କୃତ କର୍ମ ଯେବା ।୭୨।
ବେଥଲିହିମ ନଗରକୁ । ଯାଇ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ତାହା ଦେଖୁଁ ।୭୩।
ଏମନ୍ତେ ପ୍ରବେଶି ସେଠାରେ । ଦେଖିଲେ ଉଗାର ଭିତରେ ।୭୪
ଅଙ୍ଗେ ବେଷ୍ଟିତ ବସ୍ତ୍ର ହୋଇ । ଏକ ବାଲକ ଅଛି ଶୋଇ । ୭୫।
ଯୁସଫଂ ମରିୟା ସେଠାରେ । ପୁଣି ଦେଖିଲେ ରହିଅଛନ୍ତି । ୭୬।
ପୂର୍ବେ ବାଳକର ବୃତାନ୍ତ । ସେ ଦୂତ କହିଲେ ଯେମନ୍ତ । ୭୭।
ତାହା ସେ ସମସ୍ତେ ଆନନ୍ଦେ । ପ୍ରକାଶ କଲେ ଲୋକ ବୃନ୍ଦେ ।୭୮।
ଶୁଣି ସେ ସମସ୍ତ ବୃତ୍ତାନ୍ତ । ସକଳେ ହୋଇଲେ ଚକିତ । ୭୯।
ମରିୟା ମନେ ମନେ ଗୁଣି । କି ଭବ ଏହାର ନ ଜାଣି । ୮୦।
ସମସ୍ତ ବୃତ୍ତାନ୍ତ ଯେମନ୍ତେ । ମନେ ରଖିଲା ଦୃଢ ମତେ । ୮୧।
ପୂର୍ବେ ଈଶ୍ୱର ଦୂତ ବାଣୀ । କର୍ଣ୍ଣରେ ଥିଲେ ଯାହା ଶୁଣି ।୮୨।
ତେମନ୍ତେ ଦେଖି ବେନତୋଳେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଅଛନ୍ତି । ୮୩।
ଈଶ୍ୱର ଧନ୍ୟବାଦ ଶୁଣି । ପ୍ରଶଂସା ସ୍ତବ ମନେ ଗୁଣି । ୮୪।
ସମସ୍ତେ ଆନନ୍ଦିତ ମନେ । ବାହୁଡି ଗଲେ ଯେ ଯା ସ୍ଥାନେ ।୮୫

୩ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଶୁଣ ଯୀଶୁର ଏବେ ତତ୍ତ୍ୱ । ଭବିଷ୍ୟତ ବାକ୍ୟର ମହତ୍ତ୍ୱ ୧ ।
ଲୋକ ଦୃଷ୍ଟିରେ ପୁଣି ସାନ । ହେଉଛି ପ୍ରକାଶ ଏସନ । ୨ ।
ଯେଣୁ ଦୀନ ହୀନଙ୍କପର । ଗୁହାରେ ହେଲେ ଅବତାର । ୩ ।
ଜନ୍ମିବା ମାତ୍ରେ ଦେଖ ପୁଣି । ତାହାଙ୍କ ଜନ୍ମ କଥା ଶୁଣି । ୪ ।
ଦର୍ଶନ କମନ୍ତେ ଆଇଲେ । ପ୍ରଥମ ପଶୁ ରହିଅଛନ୍ତି । ୫ ।
ପୁଣି ତାହାର ଅନ୍ତେ ଦେଖ । ଥୋକାଏ ପୂର୍ବ ଦେଶଲୋକ । ୬।
ମାନ୍ୟସେ ଜ୍ୟୋତିଷ ପଣ୍ଡିତ । ନୂଆ ଅସମ୍ଭବ ନକ୍ଷତ୍ର । ୭ ।
ଗୋଟିଏ ଦେଖିଣ ଜାଣିଲେ । ନିଶ୍ଚୟେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଜନ୍ମ ହେଲେ । ୮ ।

ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନର ଆଶେ । ଅସି ମିଳିଲେ ତାଙ୍କ ପାଶେ ।୯।
ଏଥୁ ଅନନ୍ତେ ସ୍ୱର୍ଗ ଦୂତେ । ଈଶ୍ୱର ସେବକ ସମସ୍ତେ ।୧୦।
ପରମ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ । ଈଶ୍ୱର ଧନ୍ୟବାଦ ଗାଇ ।୧୧।
ମନୁଷ୍ୟ ଅସିର୍ବାଦ ବାଣୀ । କଲେଟସେ ଜୟ ଜୟ ଧ୍ୱନି ।୧୨।
ଯିହୁଦା ଦେଶେ ଯୀଶୁ ଜାତ । ଯିହୁଦୀ ଲୋକେ ନାମଖ୍ୟାତ ।୧୩।
ଯେହେତୁ ଯିହୁଦୀ ଲୋକଙ୍କ ବିଧି । ଈଶ୍ୱର ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରସିଦ୍ଧ ।୧୪।
ତେମନ୍ତ ତାଙ୍କ ଆଠଦିନୁ । ସୁନ୍ନତକ୍ରିୟା କଲେ ତେଣୁ ।୧୫।
ଦୂତ ବରଗି ଭଗବାନ । ଆଦେଶ କଲେ ଯେଉଁନାମ ।୧୬।
ତାହା ହେଲା ନାମକରଣ । ଏଥୁ ଉତ୍ତାରୁ କଥା ଶୁଣ ।୧୭।
ଚାଳିଶ ଦିନର ଉତ୍ତାରେ । ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କ ରୀତରେ ।୧୮।
ତାହାଙ୍କ ମାତା ତାଙ୍କୁ ଘେନ । ଈଶ୍ୱର ପୂଜା ଅର୍ଥେ ପୁଣି ।୧୯।
ପ୍ରବେଶ ଦେଉଳ ଭିତରେ । ଏମନ୍ତ ସମୟେ ସେଠାରେ ।୨୦।
ପ୍ରବେଶ ଏକ ବୃଦ୍ଧଜନ । ନାମ ତାହାର ଶିମିୟୋନ ।୨୧।
ଧାର୍ମିକ ସତ୍ୟବାଦୀ ସେହି । ତାକୁ ଈଶ୍ୱର ଥିଲେ କହି ।୨୨।
ଦେଖିବ ଦେହତ୍ୟାଗ ପୂର୍ବେ । ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତାକୁ ନିଶ୍ଚେ ତୁମ୍ଭେ ।୨୩।
ତେଣୁ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କୋଳେ ନେଇ । ଈଶ୍ୱର ଉଦ୍ଦେଶେ କହଇ ।୨୪।
ଆପଣା ବାକ୍ୟାଅନୁସାର । ଏବେ ତୁମ୍ଭେ ଆହେ ଈଶ୍ୱର ।୨୫।
ମେଲାଣି କରନ୍ତୁ ସନ୍ତୋଷ । ସ୍ୱର୍ଗରେ ଘେନ ନିଜ ଦାସ ।୨୬।
ଯେଣୁ ଭିନ୍ନ ଦେଶ ଲୋକର । ଦୀପ୍ତିମନ୍ତ ହେ କରିବାର ।୨୭।
ଜ୍ୟୋତିର ନିମନ୍ତେ ତୁମ୍ଭର । ଇସ୍ରାଏଲ ଦେଶ ଲୋକର ।୨୮।
ଗୌରବ ହେବାର ନିମନ୍ତେ । ତୁମ୍ଭେ ସର୍ବଲୋକ ଅଗ୍ରତେ ।୨୯।
ପ୍ରସ୍ତୁତ କରନ୍ତୁ ଯେ ତ୍ରାଣ । ଦେଖିଛୁ ଆମ୍ଭର ନୟନ ।୩୦।
ଏମନ୍ତ ବୋଲି ଈଶ୍ୱରର । ସ୍ତବ ଆରମ୍ଭିଲା ଅପାର ।୩୧
ତହିଁର ଅନନ୍ତରେ ପୁଣ । ଯିହୁଦା ଦେଶର ରାଜନ ।।୩୨।
ହେରୋଦ ଉତ୍ପାତର ଭୟେ । ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଘେନି ବାପମାୟେ ।୩୩।

ମିଶ୍ର ଦେଶକୁ ପଳାଇଲେ । ଏମନ୍ତେ ପୁଣି କେତେକାଳେ ।୩୪।
ହୁଅନ୍ତେ ହେରୋଦ ବିନାଶ । ବାହୁଡ଼ି ଆପଣାର ଦେଶ । ୩୫ ।
ଆସି ନାଜରେଥ ନଗର । ବାସ ସେ କଲେ ପୁନର୍ବାର । ୩୬ ।
ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଫେରୋଣ । ସେ ମିଶର ଦେଶୀୟ ରାଜନ । ୩୭ ।
ଦାସତ୍ୱଠାରୁ ପୁଣି ତାର । ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କ ଉଦ୍ଧାର । ୩୮ ।
ହୋଇ ଥିଲା ତା ସ୍ମରଣାର୍ଥେ । ଯିହୁଦ ମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟେ । ୩୯ ।
ନିସ୍ତାର ନାମରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧେ । ସ୍ଥାପିଲେ ଏକ ପର୍ବ ବିଧି । ୪୦ ।
ଯୀଶୁ ସେ ଯାହାର ସ୍ଥଳରେ । ବୟସ ଦ୍ୱାଦଶ ବର୍ଷରେ । ୪୧ ।
ଯିରୂଶାଲମ ନଗରରେ । ଗଲେ ପିତାମାତା ସଂଗରେ ।୪୨।
ପର୍ବ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବା ଅନ୍ତେ । ମାରିଅ ଯୁସଫ ସଙ୍ଗତେ । ୪୩ ।
ଆସନ୍ତେ ଆପଣା ଗୃହକୁ । ସଙ୍ଗେ ନ ଦେଖିଲେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ।୪୪।
କେତେହେଁ ବାଟ ଥିଲେ ଯାଇ । ଫେରିଲେ ଶୋକାକୁଳ ହୋଇ ।୪।
ନଗରେ ସେ ଯିରୂଶାଲମେ । ଆସି ଖୋଜିଲେ ନାନା ସ୍ଥାନେ ।୪୬।
ବହୁତ କାଳରେ ଲେଉଟନ୍ତେ । ଭେଟିଲେ ତନଦନ ଅନ୍ତେ । ୪୭ ।
ଈଶ୍ୱର ଦେଉଳ ମଧ୍ୟରେ । ଧର୍ମୋପଦେଶଙ୍କ ସଭାରେ । ୪୮ ।
ଈଶ୍ୱର ପ୍ରସଙ୍ଗ ବିଚାର । ପୁଣି ତାଙ୍କ ତହିଁ ପଚାର । ୪୯ ।
ବୁଦ୍ଧି ବିବେକ ତହିଁ ଜ୍ଞାନ । ଇତ୍ୟାଦି ଦେଖି ସଭାଜନ । ୫୦ ।
ସମସ୍ତେ ବିସ୍ମୟ ମନରେ । ଯୁସଫ ମାରିୟା ସେଠାରେ ।୫୧।
ପ୍ରବେଶ ତାଙ୍କୁ ସଙ୍ଗେ ଘେନି । ସେଠାରୁ ବାହୁଡ଼ିଲେ ପୁଣି । ୫୨ ।
ଆସି ନାଜରେଥ ନଗରେ । ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ସତ୍ୱରେ ।୫୩।
ପୁଣି ଆପଣା ଇଚ୍ଛାରେ ସେ । ରହିଲେ ମାତାପିତା ବଶେ । ୫୪ ।
ପାଳକ ପିତାର ଯେ ଧର୍ମ । ବ୍ୟବସା ବଢ଼ାଇର କର୍ମ । ୫୫ ।
ସେ କର୍ମ କରି ସେହି ପୁଣି । ପୋଷିଲେ ପିଅର ଜନନୀ । ୫୬ ।
ଏମନ୍ତେ ପ୍ରଭୁ ଦିନୁଦିନୁ । ବୃଦ୍ଧି ପାଇଲେ ଦେହଜ୍ଞାନ । ୫୭ ।

ଈଶ୍ୱରର ପୁଣି ମନୁଷ୍ୟର । ହୋଇଲେ ପ୍ରୀୟ ପାତ୍ରବର । ୫୮ ।
ଅଠର ବରଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ । ସେ ନଗରେ ରହି ଏମନ୍ତେ । ୫୯ ।

---

୪ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ପ୍ରଥମାବସ୍ଥା ଆଚରଣ । ଶୁଣ ତାହାଙ୍କ ନମ୍ରପଣ । ୧ ।
ସୁଶୀଲତାଦି ଗୁଣକେତେ । ଉତ୍କୃଷ୍ଟତା ବୁଝ ଏମନ୍ତେ । ୨ ।
ଆପଣା ନାମ ମର୍ଯ୍ୟାଦାର । ବଢ଼ିବା ଇଚ୍ଛା ନାହିଁ କାର । ୩ ।
ସମସ୍ତଙ୍କର ଅଛି ଇଚ୍ଛା । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅର୍ଥେ ସେହି ବାଞ୍ଛା । ୪ ।
ନାନା ପ୍ରକାର ଚତୁରତା । କପଟା ନ୍ୟାୟ ମିଥ୍ୟାକଥା । ୫ ।
ତାଡ଼ଣା ଆଦି ଦୁଷ୍ଟପଣ । କରଣ ଅକର୍ତ୍ତବ୍ୟ କର୍ମ । ୬ ।
ଯାର ବାସନା ନୋହେ ପୂର୍ଣ୍ଣ । ସେ ଖେଦକରେ ଅନୁକ୍ଷଣ । ୭ ।
କେତେ କରନ୍ତି ହାହାକାର । ମନରେ କାହିଁ ସୁଖ ତାର । ୮ ।
ଏକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଦେଖ ଭାଇ । ଯୀଶୁ ସବୁଙ୍କ ପ୍ରଭୁ ହୋଇ । ୯ ।
ଯହିଁ ଯଶ ଅବା ପ୍ରଶଂସା । ତହିଁରେ ନାହିଁ କିଛି ଆଶା । ୧୦ ।
ଏନ୍ତେ ତ୍ରିଶ ବର୍ଷ ଯାଏ । ବଢ଼ାଇ ତନୟର ପ୍ରାଏ । ୧୧ ।
ହୋଇଣ ଲୋକରେ ପ୍ରଚ୍ଛର । ରହିଲେ ଯେହ୍ନେ କ୍ଷୁଦ୍ରନର । ୧୨ ।
ଆଉ ସେ ପ୍ରଥମାବସ୍ଥାରେ । ଥିଲେ କେତେ ବଡ଼ ପଣରେ । ୧୩ ।
ତହିଁଉତ୍ତରେ ବା କେମନ୍ତ । ହୋଇଲେ ହୀନ ଦଶାଗ୍ରସ୍ତ । ୧୪ ।
ବିଶେଷରୂପେ ଏହା ଯେବେ । ବିସ୍ତର କରି ପୁଣି ତେବେ । ୧୫ ।
ତାଙ୍କ ନମ୍ରତା ଗୁଣ ସବ । ଆଉ ଅଧିକ ପ୍ରକାଶିବ । ୧୬ ।
ଯେଣୁ ପାଦପିଠ ଧରଣୀ । ସ୍ୱର୍ଗ ତା ସିଂହାସନ ପୁଣି । ୧୭ ।
ଅଗଣ୍ୟ ପୃଥିବୀର ଲୋକେ । ଫଡ଼ିଙ୍ଗ ପ୍ରାଏ ଛନ୍ତିପାଖେ । ୧୮ ।
ଯେ ଯୀଶୁ ଅଟନ୍ତି ଏମନ୍ତ । ସେ ହୋଇ ନର ଦେହବନ୍ତ । ୧୯ ।
କଲେ ଯେ ପୃଥିବୀରେ ବାସ । ଏଥୁ ଅଧିକ ଆଉ କିସ । ୨୦ ।

ନମ୍ରତା ଅଚ୍ଛ ସେଭୁବନେ । ବଗୃର ଦେଖ ପ୍ରାଣିମାନେ । ୨୧ ।
ଏବେ ଜଗତ ମଧ୍ୟ ସେହି । ସର୍ବୋପଦେଶ କର୍ତ୍ତହୋଇ । ୨୨ ।
କରି ଯେମନ୍ତ ଆଚରଣ । ଦେଇ ଲୋକଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଗୁଣ । ୨୩ ।
କାଳଯାପଣ କଲେ ପ୍ରଭୁ । ସଂକ୍ଷେପି ଲେଖୁ ତାହା ସବୁ । ୨୪ ।

---

୫ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଯେକାଳରେ ଯୀଶୁ ଉବତ । ଉପଦେଶ ପଦେ ନିଯୁକ୍ତ । ୧ ।
କାପ୍ତାର ତୁଲ୍ୟ ସେ ସମୟେ । ଧର୍ମ ଅଗ୍ନ ପ୍ରକଟ ହୋୟେ । ୨ ।
ତାଙ୍କ ମସ୍ତକେ ଓହ୍ଲାଇଲେ । ପୁଣି ଆକାଶ ବାଣୀ ହେଲେ । ୩ ।
ଆମ୍ଭର ପ୍ରିୟ ପୁତ୍ର ଏହି । ଆମ୍ଭ ପରମ ତୋଷ ଯହିଂ । ୪ ।
ବିଶେଷରୂପେ ଏଥୁ ଅନ୍ତେ । ଲୋକଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେବା ଅର୍ଥେ । ୫ ।
ପ୍ରବର୍ତ୍ତ ହେଲେ ଯୀଶୁ ଶୁଣ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅର୍ଥେ ପରିତ୍ରାଣ । ୬ ।
ହେବେ ସବୁ ଭବେ ନାଏକ । ଦୁଃଖୀତ ଦେଖି ପରଦୁଃଖ । ୭ ।
ଶୟତାନରେ ପରୀକ୍ଷିତ । ହୋଇଲେ ତାହାଙ୍କ ଉଚିତ । ୮ ।
ତାହାର ସଙ୍ଗତେ ସମର । କଲେ ପୁଣି ଏକ ପ୍ରକାର । ୯ ।
ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ହେଲେ ଜୟୀ । ପରାସ୍ତ ଶୟତାନ ଦେଇ । ୧୦ ।
ନାନା ପ୍ରକାରେ ଲୋଭମାନ । ତାଙ୍କୁଂ ଦେଖାଇ ଶୟତାନ । ୧୧ ।
ପରାସ୍ତ କରିବା ଉଦ୍ୟମ । କଲା ଅଶେଷ ବିଶେଷଣ । ୧୨ ।
ପଛେ ହେଲା ଅପେ ପରାସ୍ତ । ପୂର୍ଣ୍ଣ ନୋହିଲା ମନୋରଥ । ୧୩ ।
କଠୀଣ ପରୀକ୍ଷା ଏମନ୍ତେ । ଯୀଶୁର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଅନ୍ତେ । ୧୪ ।
ଆସି ସ୍ୱର୍ଗର ଦୂତଗଣ । ସେବିଲେ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ । ୧୫ ।
ଯୀଶୁ ସ୍ୱଦେଶେ ଅନନ୍ତରେ । ବାହୁଡ ଅଇଲା ଉତ୍ତରେ । ୧୬ ।
ଈଶ୍ୱର ପ୍ରସିଦ୍ଧ ସେବକ । ନାମରେ ଯୋହନ୍ନ ଉବକ । ୧୭
ଅତ୍ୟନ୍ତ ଧାର୍ମିକ ସେ ଅଟେ । ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କ ନିକଟେ । ୧୮

ଯୀଶୁଙ୍କ ପରିଚୟ ଦେଲା । ସମସ୍ତ ବୃତ୍ତାନ୍ତ କହିଲା । ୧୯ ।
ଶୁଣି ଏମନ୍ତ ସମାଚ୍ଚାର । ଅଦ୍ଭୁତ ଗୁଣ ତାହାଙ୍କର । ୨୦ ।
ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ ହେବାଅର୍ଥେ । ନିକଟେ ଅଇଲେ ବହୁତ । ୨୧ ।
ଏଣୁ ଏସ୍ଥାନେ କହି ଶୁଣ । ପ୍ରଥମ ଯେତ୍କା ଶିଷ୍ୟଗଣ । ୨୨ ।
ତାହାଙ୍କମଧ୍ୟେ ଆନ୍ଦ୍ରୁ ପୁଣି । ପିତର ଫିଲିପ ଯୋହନ । ୨୩ ।
ନିତାନାଏଲାଦି କେତେକ । ସଂଗତେ ଯେନି ଶିଷ୍ୟଲୋକ । ୨୪ ।
ଗାଲିଲିଦେଶର ମଧ୍ୟରେ । କାନା ନାମକ ନଗରରେ । ୨୫ ।
ଯେନି ବିବାହ ନିମନ୍ତ୍ରଣ । ସହିତରେ କଲେ ସେ ଗମନ । ୨୬ ।
ପ୍ରବେଶ ହୋଇ ସେହି ସ୍ଥାନେ । ଯେକାଳେ ବସିଲେ ଭୋଜନେ ୨୭ ।
ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଗୁଣ ଆପଣାର । ପ୍ରକାଶ ଅର୍ଥେ ସେହିଠାରେ । ୨୮ ।
କଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଏକ କର୍ମ । ତାହାର ଯେତ୍କା ବିବରଣ । ୨୯ ।
ଅଛି ମଙ୍ଗଳସମାଚ୍ଚାରରେ । ଯୋହନରଚିତ ଗ୍ରନ୍ଥରେ । ୩୦ ।
ଦ୍ବିତୀୟ ଅଧ୍ୟା ଅଦ୍ୟମତେ । ଏକାଦଶପଦ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ । ୩୧ ।
ତାହା କହିବା ଏବେ ଶୁଣ । ତୃତୀୟ ଦିବସରେ ପୁଣ । ୩୨ ।
ଗାଲିଲୀୟ କାନାନିନଗରେ । ବିବାହ ହେଲା ଯେକାଳରେ । ୩୩ ।
ଯୀଶୁଙ୍କ ମାତା ସେଠାବରେ । ଶିଷ୍ୟ ସହିତେ ଯୀଶୁ ଥିଲେ । ୩୪ ।
ଥିଲେ ବିବାହ ନିମନ୍ତ୍ରଣେ । ସମାତା ସଶିଷ୍ୟ ଆପଣେ । ୩୫ ।
ଏଣୁ ନ ଅଣ୍ଟି ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ । ଯୀଶୁର ମାତା ହୋଇ ହ୍ରାସ । ୩୬ ।
ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବଚନ କହଇ । ତାହାଙ୍କ ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ ନାହିଁ । ୩୭ ।
ଯୀଶୁ କହିଲେ ତାଙ୍କୁ ପୁଣି । ହେ ନାରି ଶୁଣ ମୋରବାଣୀ । ୩୮ ।
ତୁମ୍ଭରେ କି କାର୍ଯ୍ୟ ଆମ୍ଭର । ଏବେ ସମୟ ନୋହେ ମୋର ୩୯ ।
ଦାସମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ମାତା । ବୋଲଇ ଶୁଣ ମୋର କଥା । ୪୦ ।
ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ କହନ୍ତି ସେ ଯାହା । ତକ୍ଷଣେ କର ତୁମ୍ଭେ ତାହା । ୪୧ ।
ଯିହୁଦିମାନଙ୍କ ଆଚ୍ଚାର । ଶୁଚି କରିବା ଅନୁସାର । ୪୨ ।
ପଥର ନିର୍ମିତ ଯାହାଲା । ଛଅଗୋଟା ସେହିପରେ ଥିଲା । ୪୩ ।

ତାହାର ଏକେ ଏକେ ପୁଣି । ତାଙ୍କୁତେ ତିନମଣପାଣି । ୪୪ ।
ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ । ବେଗେ ପୁରାଅ ଏହା ଜଳେ । ୪୫ ।
ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କର ତାହା ଜଳେ । ଯୀଶୁର ବାକ୍ୟ ପୁରାଇଲେ । ୪୬ ।
ଏଥୁଉତ୍ତାରେ ପୁଣି ସେହି । କହନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଗୃହିଂ । ୪୭ ।
ତାହାରୁ ଢାଳି ଏକେ ଏକେ । ସମର୍ପି ନେଇ କର୍ତ୍ତା ପାଖେ । ୪୮ ।
ତହୁଂ ସେ ନେଇ ଦେଲେ ବେଗେ । ନିମନ୍ତ୍ରଣ କର୍ତ୍ତାର ଆଗେ । ୪୯ ।
ସେ ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ ହେବା ପାଣି । ଯେ ଦାସମାନେ ଥିଲେ ଆଣି । ୫୦ ।
ସେରସ ହୋଇଲା ଯେସନେ । ବିଶେଷେ ଜାଣିଲେ ସେମାନେ ୫୧
ଚକିତ ହୋଇ ପୁଣି ଦେଖି । ନିମନ୍ତ୍ରଣ କର୍ତ୍ତା ତା ଚାଖି । ୫୨ ।
ଡାକିଣ କହିଲେ ବରକୁ । ପ୍ରଥମରେ ପ୍ରତି ଲୋକଙ୍କୁ । ୫୩ ।
ଉତ୍ତମ ଦିଅ ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ । ଅଧିକ ପାନ କଲେ ଶେଷ । ୫୪ ।
ଆଉ ଲୋକଙ୍କୁ ପୁଣି ମନ୍ଦ । ଏକଥା ଲାଗୁ ଅଛୁ ଧନ୍ଦ । ୫୫ ।
ଏବେହେଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ଏକସ । ରଖିଲ ଭଲ ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ । ୫୬ ।
ଗାଲିଲୀୟ କାନାନଗରେ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କ୍ରିୟାର ମଧ୍ୟରେ । ୫୭ ।
ପ୍ରଥମେ ଏହି କ୍ରିୟା କରି । ଆପଣା ଗୌରବ ବିସ୍ତାରି । ୫୮ ।
ଯୀଶୁଙ୍କ ଗୁଣ ଅକଳଣ । ଦେଖି ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟଗଣ । ୫୯ ।
ଜାଣିଲେ ନିଶ୍ଚେଂ ଦୟାମୟ । ଅଟନ୍ତି ଈଶ୍ୱର ତନୟ । ୬୦ ।
ନିସ୍ତାର ପର୍ବ ଏଥୁଅନ୍ତେ । ପାଳଣ କରିବା ନିମନ୍ତେ । ୬୧ ।
ସେ ଯିରୂଶାଲମ ନଗରୀ । କାନାରୁ ଯୀଶୁ ଯାତ୍ରାକରି । ୬୨ ।
ତହିଂ ପ୍ରବେଶି ସେ ଦେଖିଲେ । ଈଶ୍ୱର ବକ୍ଷାତ ଦେଉଳେ । ୬୩ ।
କ୍ରୟ ବିକ୍ରୟରେ ସେ ସ୍ଥାନ । ଅଶୁଦ୍ଧ କରିଥିଲେ ଜନ । ୬୪ ।
ତକ୍ଷଣେ ତାଙ୍କୁ ନିବାରିଲେ । ଆପଣା ହସ୍ତେ ଦୂର କଲେ । ୬୫ ।
ସେହି ନଗରେ ଆପଣାର । ମୃତ୍ୟୁ ଉତ୍ଥାନ ପୁନର୍ବାର । ୬୬ ।
ହୋଇବ ଯାହା ତାହା ପୁଣି । କହିଲେ ଭବିଷ୍ୟତ ବାଣୀ । ୬୭ ।
ଏବନ୍ତୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ବହୁତ । ଯେ ଯେ କର୍ମମାନ ଅଦ୍ଭୁତ । ୬୮ ।

କରନ୍ତେ କଲେ ଲୋକେ ଅତି । ନିଶ୍ଚଳା ଭକ୍ତି ତାଙ୍କ ପ୍ରତି । ୬୯ ।
ଏଥୁଉତ୍ତାରେ ଏକ ଦିନେ । ରାତ୍ରିରେ ବସିରେ ନିର୍ଜନେ । ୭୦ ।
ନିକଦେମସ ନାମ ଖ୍ୟାତ । ଯିହୁଦିମାନଙ୍କ ପ୍ରତତ । ୭୧ ।
ନିକଟେ ପ୍ରବେଶି ତାଙ୍କର । କରନ୍ତି ଶାସ୍ତ୍ରର ବିଚାର । ୭୨ ।
ନୋହିଲେ ସ୍ୱଭାବ ନୂତନ । ସ୍ୱର୍ଗ ନ ପାଏ କଦାଚନ । ୭୩ ।
ଏହି ବିଷୟ ବିବରଣ । କରଇ କଥୋପକଥନ । ୭୪ ।
ତାହାର ଯେତେ ବିବରଣ । ଯୋହନ ରଚିତ ଅଖ୍ୟାତ । ୭୫ ।
ନାମ ମଙ୍ଗଳସମାଚାର । ତୃତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟେ ତାହାର ୭୬ ।
ଆଦ୍ୟର ଏକ ବିଂଶ ପଦ । ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ଶୁଣ ସୁସମ୍ବାଦ ୭୭ ।
ଫାରିଶିଗଣ ମଧ୍ୟଗତ । ନିକଦେମସ ନାମେ ଖ୍ୟାତ । ୭୮ ।
ଯିହୁଦିଙ୍କର ଅଧିପତି । ରାତ୍ରେ ଅଇଲା ଯୀଶୁ କତି । ୭୯ ।
ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହଇ ବଚନ । ହେଗୁରୁ ମୋର ବାକ୍ୟ ଶୁଣ । ୮୦ ।
ଈଶ୍ୱର ନିକଟୁଁ ଆପଣେ । ଆସିଛ ତୁମ୍ଭେ ଗୁରୁ ଜଣେ । ୮୧ ।
ଏହା ନିଶ୍ଚୟେଁ ଅମ୍ଭେ ଜାଣୁ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କର୍ମ କର ଯେଣୁ । ୮୨ ।
ଅଦ୍ଭୁତ କର୍ମମାନ ଯାହା । ତୁମ୍ଭେ କରୁଛ ହେଲେ ତାହା । ୮୩ ।
ଈଶ୍ୱରି ଶକ୍ତି ନ ପାଇଲେ । ସେକର୍ମ କେ କରିବ ଭଲେ । ୮୪ ।
ଯୀଶୁ କହନ୍ତି ଶୁଣ ତଥ୍ୟ । ଅମ୍ଭେ କହୁଛୁଁ ସତ୍ୟ୨ । ୮୫ ।
ଯଦି ନ ହୋଏ ମନୁଷ୍ୟର । ନୂତନ ଜନ୍ମ ପୁନର୍ବାର । ୮୬ ।
ଈଶ୍ୱର ରାଜ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ । ନପାରେ କହିଲୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ । ୮୭ ।
ନିକଦେମସ ତାହା ଶୁଣି । ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପଚାରଇ ପୁଣି । ୮୮ ।
ବୃଦ୍ଧାବସ୍ଥାରେ କିପ୍ରକାରେ । ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରି ପାରେ । ୮୯ ।
କି ପୁଣି ଆଉଥରେ ସେହି । ପଶିବ ମାତୃ ଗର୍ଭେ ଯାଇ । ୯୦ ।
କେହ୍ନେ ପ୍ରବେଶିବ ଜନ୍ମିବ । ଏକଥା ବଡ ଅସମ୍ଭବ । ୯୧ ।
କୁହ ଏହାର କିବା ତଥ୍ୟ । ଯୀଶୁ କହନ୍ତି ଶୁଣ ସତ୍ୟ । ୯୨ ।
ଯେ ପ୍ରାଣି ଆତ୍ମାରୁ ପୁଣ । ନ କରଇ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ । ୯୩ ।

ସେ ପ୍ରାଣୀ ଈଶ୍ୱର ଭୁବନ । ଯାଇ ନ ପାରେ କଦାଚନ । ୯୪ ।
ଯେବେ ନୂତନ ମନ ପାଇ । ତାହାକୁ ପୁନର୍ଜନ୍ମ କହି । ୯୫ ।
ଯେ ପ୍ରାଣୀ ତାହାକୁ ପାଆନ୍ତି । ସେ ନିଶ୍ଚେ ସ୍ୱର୍ଗପୁରେ ଯାନ୍ତି । ୯୬ ।
ମାଉଂସଠାରୁ ଯାହା ଜାତ । ମାଉଂସ ଅଟେ ତା ନିଶ୍ଚିତ । ୯୭ ।
ଆତ୍ମାରୁ ଉତ୍ପତ୍ତି ଯେ ପୁଣି । ତାହାକୁ ଆତ୍ମା କରି ଜାଣି । ୯୮ ।
ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପୁନର୍ଜନ୍ମ । ହେବାର ଅଛି ପ୍ରୟୋଜନ । ୯୯ ।
ଆମ୍ଭେ ଏଯେଣୁ କଥା ତହି । କହିଲୁଁ ତୁମ୍ଭର ଅଗ୍ରତ । ୧୦୦ ।
ତହିଂରେ ଚମତ୍କାର ଜ୍ଞାନ । ନ କରି କର ଏଥି ଯତ୍ନ । ୧୦୧ ।
ଯେବଣ ସ୍ଥାନେ ତାର ମନ । ସେ ସ୍ଥାନେ ବହଇ ପବନ । ୧୦୨ ।
କେବଳ ଶବ୍ଦ ତାର ମାତ୍ର । ଶୁଣି ପାଉଛ ତୁମ୍ଭେ ସତ୍ୟ । ୧୦୩ ।
କେଉଁଣଠାରୁ ସେ ଆସଇ । ପୁଣି ସେ କେଉଂଠାକୁ ଯାଇ । ୧୦୪ ।
ତାହା ନ ଜାଣ ତୁମ୍ଭେ କିଛି । ଯେ ପୁଣି ଆତ୍ମାରୁ ଜନ୍ମିଛି । ୧୦୫ ।
ସେ ପ୍ରତି ଲୋକ ସେହି ପ୍ରାୟେ । ଶୁଣି ନିକଦେମସ କହେ । ୧୦୬ ।
ହେ ପ୍ରଭୁ ଏକେଉଂରୂପରେ । କହହେ ହୋଇବାକୁ ପାରେ । ୧୦୭
ଯୀଶୁ କହନ୍ତି ତୁମ୍ଭେ ପୁଣ । ଇସ୍ରାଏଲ ଗୁରୁ ହୋଇଣ । ୧୦୮ ।
ନ ଜାଣ କି ଏହି ବିଷୟ । ଶୁଣ ମୋ ବାକ୍ୟ ସତ୍ୟମୟ । ୧୦୯
ଆମ୍ଭେ ଯା ଜାଣୁ ତାହା କହୁଂ । ଦେଖିଛୁଁ ତା ପ୍ରମାଣ ଦେଉଂ । ୧୧୦
କି ପୁଣି ଆମ୍ଭର ବଚନ । ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯଦି ନ ଘେନ । ୧୧୧
ଆମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଏବା । ସଂସାର କଥା କହି ଯେବା । ୧୧୨
ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ଯଦି ତହିଂ । କେବେହେଂ ପ୍ରତ୍ୟୟ ନୁହଇ । ୧୧୩
କହିଲେ ସ୍ୱର୍ଗ କଥା ତେବେ । କେହେନ ପ୍ରତ୍ୟୟ ଯିବ ତୁମ୍ଭେ । ୧୧୪
ପୁଣି ଯେ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଉହ୍ଲାଇ । ଏବେ ଯେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଅଟଇ । ୧୧୫ ।
ତାବିନୁ ଅନ୍ୟ ଜନ କେହି । ସ୍ୱର୍ଗ ଉପରେ ଚଢ଼ି ନାହିଁ । ୧୧୬ ।
ମୋଶା ସେ ସର୍ପକୁ ଯେସନେ । ଉଠାଇ ଥିଲେ ଘୋରବନେ । ୧୧୭
ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ରକୁ ତେମନ୍ତେ । ଉଠାଇବାକୁ ହେବ ତହେଁ । ୧୧୮ ।

ଡହିଂରେ ଯେ କରେ ବିଶ୍ୱାସ । ତାହାର ନହୋଯେ ବିନାଶ ।୧୧୯।
କେବେହେଁ ନରକେ ନ ଯିବ । ଅନନ୍ତ ପରମାୟୁ ହେବ ।୧୨୦।
ଏଥି ମଙ୍ଗଲସମାଚାର । କହିବା କର ତତ୍ତ୍ୱ ସାର ।୧୨୧।
ଈଶ୍ୱର ଜଗତର ପ୍ରତି । ଏମନ୍ତ ଦୟା କଲେ ଅତି ।୧୨୨।
ପାପର ହେତୁ ବଳିଦାନ । ଆପଣା ପୁତ୍ର କଲେ ଦାନ ।୧୨୩।
ତହିଂ ବିଶ୍ୱାସୀ ଯେତୁ ନର । ବିନାଶ ନ ହୋଯେ ତାହର ।୧୨୪।
ଅନନ୍ତ ପରମାୟୁ ପାଯେ । ଅକ୍ଷୟ ସ୍ୱର୍ଗପୁରେ ଥାଯେ ।୧୨୫।
ସଂସାର ନିବାସିମାନଙ୍କୁ । କେବେହେଁ ଦଣ୍ଡ କରିବାକୁ ।୧୨୬।
ଈଶ୍ୱର ଆପଣାର ସୁତ । ପଠାଇ ନାହାନ୍ତି ଜଗତ ।୧୨୭।
ଜଗତ ତ୍ରାଣ ତାଙ୍କ ଦେଇ । ଯେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ହୁଅଇ ।୧୨୮।
ଏହି ନିମନ୍ତେ ତାଙ୍କଠାରେ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ ଯେ କରେ ।୧୨୯।
କେବେହେଁ ଦଣ୍ଡ ସେ ନ ପାଯେ । ପୁଣି ବିଶ୍ୱାସ ଯାର ନୋହେ ।୧୩୦
ସେ ଅତିଶୟ ଦଣ୍ଡ ଯୋଗ୍ୟ । ଅନନ୍ତ କାଳ ଦୁଃଖ ଭୋଗ୍ୟ ।୧୩୧
ଈଶ୍ୱର ଜାତ ଅଦ୍ୱିତୀୟ । ସାକ୍ଷାତ ଈଶ୍ୱର ତନୟ ।୧୩୨।
ଏଥି ବିଶ୍ୱାସ ଯାର ନାହିଂ । ତାର ମଙ୍ଗଳ ଆଉ ନାହିଂ ।୧୩୩।
ସେ ଦଣ୍ଡ କରିବା ନିମନ୍ତେ । ଦୀପ୍ତି ପଶିଛି ଏ ଜଗତେ ।୧୩୪।
ଦେଖ ମନୁଷ୍ୟ କର୍ମ ମନ୍ଦ । ହେବାରେ ସବେ ହେଲେ ଅନ୍ଧ ।୧୩୫
ଆଲୁଅ ତେଜି ଅତି ଦୂର । ଯତନେ ଲୋଡନ୍ତି ଅନ୍ଧାର ।୧୩୬।
ଯେ ଜନ ମନ୍ଦ କର୍ମ କରେ । ଆଲୁଅ ଘୃଣା ଲାଗେ ତାରେ ।୧୩୭
ନିନ୍ଦିତ ମୋର କର୍ମମାନ । ହୋଇବ ବୋଲି ସେହି ଜନ ।୧୩୮
ଯେ ଜନ ସତ୍ୟ କର୍ମ କରେ । ଉତ୍ତମ ପଥରେ ଆଚରେ ।୧୩୯।
ଈଶ୍ୱରେ କୃତ କର୍ମ ତାର । ହୋଇବା ନିମନ୍ତେ ପ୍ରଚାର ।୧୪୦
ଆସଇ ଆଲୁଅ ପାଖକୁ । ନିଶ୍ଚଯେ କହିଲୁ ତୁମ୍ଭକୁ ।୧୪୧।

---

୭ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଏଥିଉତ୍ତାରେ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ । ଗମନ କରି ସେହିଦେଶୁଁ । ୧ ।
ଆଇନୋନ ଦେଶେ ପ୍ରବେଶି । ମଙ୍ଗଳସମାଚାର ଘୋଷି । ୨ ।
ଗାଲିଲିଦେଶକୁହିଁ ପୁଣ । ଉଦ୍ଯୋଗ କରନ୍ତେ ସେ ପ୍ରୟାଣ । ୩ ।
ଭିନ୍ନ ଦେଶିର ପ୍ରତି ଘୃଣା । ନ ରଖି କରନ୍ତି କରୁଣା । ୪ ।
ନିରହଂକାର ଅମତ୍ସର । ଶୀଳତା ବଚନ ମଧୁର । ୫ ।
ଇତ୍ୟାଦି ନାନା ଗୁଣ ରାଶି । ବାଟ ମଧ୍ୟରେ ସେ ପ୍ରକାଶି । ୬ ।
ଯାଆନ୍ତେ ଏକଇ ବାରତା । ପଥେ ଘଟିଲା ତାହା ଯଥା । ୭ ।
ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସଙ୍ଗେ ନେଇ । ସେ ଶମରୋଣ ଦେଶ ଦେଇ । ୮ ।
ଯାଆନ୍ତେ ସେ ଶୀକର ଗ୍ରାମ । ପ୍ରବେଶି ପାଇ ପଥ ଶ୍ରମ । ୯ ।
ତାହାଙ୍କଶିଷ୍ୟ ତାହାଜାଣି । ଗଲେ ଭୋଜନ ଦ୍ରବ୍ୟ ଆଣି । ୧୦ ।
ଏଥିଉତ୍ତାରେ ଯେଉଂଠାରେ । ଯାକୁବର କୂଅ ନାମରେ । ୧୧ ।
ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଥିଲା ତହୁଁପାଣି । ଆଣିବା ଅର୍ଥେ ଶମୋରଣୀ । ୧୨ ।
ସ୍ତ୍ରୀ ଏକ ତହିଁ ପ୍ରବେଶନ୍ତେ । ତାକୁ ତୃଷାର୍ତ୍ତ କମନ୍ତେ । ୧୩ ।
ବୋଇଲେ ଦିଅ କିଛି ପାଣି । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲ ସେ ତା ଶୁଣି । ୧୪ ।
ଯିହୁଦୀୟଲୋକ ସେ ହୋଇ । ଶମରୋଣୀକି ପାଣି ଯାଁଇ । ୧୫ ।
ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ ତାକୁ ଯେଣୁ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଜ୍ଞାନ କଲା ତେଣୁ । ୧୬ ।
ଯିହୁଦୀ ଶମରୋଣୀ ଜାତି । ସର୍ବଦା ବିବାଦୀ ଅଟନ୍ତି । ୧୭ ।
ଅହିନକୁଳ ଭାବ ତାଙ୍କ । ଅଟନ୍ତି ଏକକୁ ଆରେକ । ୧୮ ।
ତେଣୁ ଆହାର ବ୍ୟବହାର । କାହାର ନାହିଂ ପରସ୍ପର । ୧୯ ।
ଏକ ଦେଶୀୟ ଲୋକ ଅତି । ଭିନ୍ନ ଦେଶୀୟ ଲୋକ ପ୍ରତି । ୨୦ ।
ହିଂସା କରନ୍ତି ତହିଂ ଦେଖ । କେ ଅଟେ ମନୁଷ୍ୟ ମାତ୍ରକ । ୨୧ ।
ଈଶ୍ୱର ଧର୍ମରୁ ପତିତ । ଏହା ପ୍ରମାଣ ଏସାକ୍ଷାତ । ୨୨ ।
ଏମନ୍ତ ଶତ୍ରୁଭାବ ଦୂର । କରିବା ନିମନ୍ତେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର । ୨୩ ।

ଅବତାର ହେବା ପ୍ରମାଣ । ଏ ଏକ ଅଟଇ କାରଣ । ୧୪ ।
ସେ ବେଳେ ଈଶ୍ୱର କେମନ୍ତ । କେ ତାଙ୍କ ଭଜିବାର ପଥ । ୧୫ ।
କି ତାଙ୍କ ଭଜନ ସାଧନ । ମିଳଇ କେହ୍ନେ ପରିତ୍ରାଣ । ୧୬ ।
ଏହି ବିଷୟେ ଯୀଶୁ ତହିଁ । ବହୁତ ଉପଦେଶ ଦାଇ । ୧୭ ।
ସେଦେଶ ବହୁତ ଲୋକର । କୁପଥ ଛାଡ଼ି ସେହି ନାରୀ । ୧୮ ।
ତାଙ୍କ ଧର୍ମର ଆଶ୍ରା ନେଲେ । ଯଥାର୍ଥ ପଥ ଆଦରିଲେ । ୧୯ ।
ସେହି ନଗରେ ତାଙ୍କୁ ଲୋକେ । ରଖିବାନିମନ୍ତେ ଅନେକେ । ୨୦ ।
କରନ୍ତେ ଅତିଶୟ ଯତ୍ନ । ତହିଁ ରହିଲେ ଦିନଦିନ । ୨୧ ।
ଏହି ନିମନ୍ତେ ଭାଇ ଦେଖ । ନାରୀମାନଙ୍କୁ ସର୍ବଲୋକେ । ୨୨ ।
ଅବଳା ବୋଲି ହୀନ ଜ୍ଞାନ । କରନ୍ତି ସେହି ସ୍ତ୍ରୀକୁ ପୁଣ । ୨୩ ।
ଯୀଶୁ ସେ ପ୍ରକାର ନଜାଣି । ପୁରୁଷ ତୁଲେ ତାଙ୍କୁ ଗଣି । ୨୪ ।
ଆଦର କରି ଜ୍ଞାନ ଦାନ । ଦେଲେ ତାହାକୁ ଭଗବାନ ୨୫ ।

---

୭ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ସେଠାରୁ ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ । କଫର୍ନାହୂମ ନଗରେ । ୧ ।
ଯୀଶୁ କରନ୍ତେ ଆଗମନ । ତହିଁ ମହତ ଏକଜଣ । ୨ ।
ପ୍ରବେଶି ତାହାଙ୍କର ଆଗ । ପ୍ରାର୍ଥିଲା ପୁତ୍ରର ଆରୋଗ୍ୟ । ୩ ।
ଦେଖି ତାହାର ଘୋର ଭକ୍ତି । ପ୍ରକାଶି ନିଜ ମହା ଶକ୍ତି । ୪ ।
ପୁତ୍ରକୁ ନ ଦେଖି ତାହାର । ଆରୋଗ୍ୟକଲେ ସେହିଠାର । ୫ ।
ଏଯେ ତାହାଙ୍କ କୃତ କାର୍ଯ୍ୟ । ଦେଖ ହେ କେମନ୍ତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ । ୬ ।
ତହିଂ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଚିତ୍ତ । ବିଶେଷେ ରଖିବା ଉଚିତ । ୭ ।
ଯେଣୁ ସେ ସେହି ଲୋକ ସୁତ । ନ ଦେଖି ଶୁଣି କଲେ ସୁସ୍ଥ । ୮ ।
ତାହାର ସର୍ବ ବିବରଣ । ଅଛଇ ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରେ ଜାଣ । ୯ ।
ଯୋହନରଚିତ ଆଖ୍ୟାନେ । ମଙ୍ଗଳସମାଚାର ନାମେ । ୧୦ ।

ସେଠାରୁ ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ । ଗାଲିଲୀ କାନାନଗରରେ । ୧୧ ।
ପାଣିକି ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ ପୂର୍ବେ । ଯୀଶୁ କରିଥିଲେ ଯେଠାବେ । ୧୨ ।
ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ପୁଣି ତହିଂ । କଫର୍ନାହୂମରେ ଯାଇଂ । ୧୩ ।
ଜଣେ କୁଳୀଣ ଲୋକ ସୁତ । ଥିଲା ସେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପୀଡିତ । ୧୪ ।
ଯିହୁଦାଦେଶୁଂ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ । ହୋଇଲେ ଗାଲିଲୀ ପ୍ରବିଷ୍ଟ । ୧୫ ।
ଶୁଣି ତାହାଙ୍କ ପାଖେ ଯାଇ । ବନୋଇ ତା ପିତା ବୋଲଇ । ୧୬ ।
ହେ ପ୍ରଭୁ ଶୁଣ ମୋର ପୁଅ । ମଲାର ପ୍ରାୟେ ପୀଡା ଗାଅ । ୧୭ ।
ପ୍ରବେଶି ମୋହୋର ମନ୍ଦିର । ଅରୋଗ୍ୟ ତୁମ୍ଭେ ତାକୁ କର । ୧୮ ।
ଯୀଶୁ ତହିଂ ତାକୁ ଏସନ । ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ପୁଣ । ୧୯ ।
ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କ୍ରିୟା ନ ଦେଖିଲେ । ପ୍ରତ୍ୟୟ ନକରିବ ଭଲେ । ୨୦ ।
ଶୁଣି ସେ କୁଳୀଣ ମନୁଷ୍ୟ । କହଇ ବେଗେ ତୁମ୍ଭେ ଆସ । ୨୧ ।
ମଣିମା ମୋହାର ତନୟେ । ବଞ୍ଚାଅ ନମରିବା ଯାଏ । ୨୨ ।
ଶୁଣି ଯୀଶୁ କଲେ ଉତ୍ତର । ବାହୁଡ ଯାଅ ନିଜଘରେ । ୨୩ ।
ସମସ୍ତ ବ୍ୟାଧି ଦୂରେ ଯିବ । ତୁମ୍ଭର ତନୟ ବଞ୍ଚିବ । ୨୪ ।
ଏମନ୍ତ ଯୀଶୁର ବଚନେ । ସୁତ ପ୍ରତ୍ୟୟ କଲା ମନେ । ୨୫ ।
ବାହୁଡ ଯାନ୍ତୁଂ ପଥେ । ଭେଟିଲା ଦାସଙ୍କ ସଙ୍ଗତେ । ୨୬ ।
ସେମାନେ କଲେ ସମାଚାର । ବଞ୍ଚିଲେ ତୁମ୍ଭର କୁମର । ୨୭ ।
ତାହାଙ୍କୁ ପଚାରଇ ପୁଣି । ହେ ଦାସେ ଶୁଣ ମୋର ବାଣୀ । ୨୮ ।
ଆରୋଗ୍ୟ ଉଦ୍ୟମ ପୀଡାରୁ । ହେଲା କେମନ୍ତ ସମୟରୁ । ୨୯ ।
ସେମାନେ କହିଲେ କାଲିର । ସମୟ ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରହର । ୩୦ ।
ତହୁଂ ଅତାଇ ଦଣ୍ଡଠାରୁ । ଜ୍ୱରବ ଛାଡିଲା ଦେହରୁ । ୩୧ ।
ଏଥିରେ ମନେ ସେ କୁଳୀଣ । ଜାଣିଲା ନିଶ୍ଚେ ଯୀଶୁ ଗୁଣ । ୩୨ ।
ଯେବଣ ଦଣ୍ଡେ ମୋତେ ସେହି । ଶ୍ରୀମୁଖେ ଆଜ୍ଞା ଥିଲେ ଦେଇ । ୩୩ ।
ସେ ଦଣ୍ଡ ନୋହିଲାଟ ଆନ । ଜାଣିଲ ଯୀଶୁ ଭଗବାନ । ୩୪ ।
ଏକଥା ଅନ୍ୟଥା ନୁହଇ । ପୁଣି କହିଲା ଘରେ ଯାଇ । ୩୫ ।

ଶୁଣି ତା ଗୁଟଲ ଗୁହ୍ନଜନେ । ଦୃତ ପ୍ରଣ୍ୟ ଯୀଶୁ ସ୍ଥାନେ । ୩୬ ॥
ଯିହୁଦା ଦେଶୁଁ ଯୀଶୁ ଆସି । ଗାଲିଲୀ ଦେଶରେ ପ୍ରବେଶି । ୩୭ ॥
କଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କର୍ମ ଯାହା । ତାର ଦ୍ୱିତୀୟ କର୍ମ ଏହା । ୩୮ ॥
ଅବର ଦେଖ ଅନୁମାନେ । ଏମନ୍ତ ଜ୍ଞାନ ହୋଏ ମନେ । ୩୯ ॥
ଉପଦେଶକ ପଦଠାରୁ । ନିଯୁକ୍ତ ହୋଇଲେ ଦିନରୁ । ୪୦ ॥
ଏକର୍ମ କରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ହୋଇଲା ବର୍ଷେକ ଅନ୍ତଃ । ୪୧ ।

---

୮ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ବରଷରେ ସେହି । ଯୀଶୁ ଗାଲିଲୀ ଦେଶ ଦେଇ । ୧ ॥
ଯେତେ ନଗର ଅବା ଦେଶ । ବୁଲିଣ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ । ୨ ॥
ସେଠାରେ ଭଜନାଆଳୟେ । ଯହିଁରେ ପରିତ୍ରାଣ ହୋଏ । ୩ ॥
ପ୍ରଚାର କରନ୍ତେ ସେ କଥା । ତହିଁ ଲୋକମାନେ ସର୍ବଥା । ୪ ।
ଶୁଣନ୍ତେ ଯତ୍ନେ ମନ ଦେଇ । ତାହାଙ୍କ ମୁଖକୁ ଅନାଇ । ୫ ॥
ଏଥିଉତ୍ତାରେ କିଛି ଦିନେ । ବାଲ୍ୟକାଳେ ଥିବା ସ୍ଥାନେ । ୬ ॥
ନାଜରେତ ନାମ ନଗରେ । ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲା ଉତ୍ତାରେ । ୭ ॥
ତାହାଙ୍କ ମନୋହର ବାଣୀ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ସର୍ବେ ଶୁଣି । ୮ ॥
ଅଲପ ଲୋକର ସନ୍ତାନ । ବୋଲିଣ କେହି ଜନ । ୯ ।
ଅଶ୍ରଦ୍ଧା କଲେ ତାଙ୍କଠାଏ । ସାମାନ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରାଏ । ୧୦ ।
ବାଲକ କାଳରେ ଆଚାର । ଦେଖି ଯେଥିଲେ ବ୍ୟବହାର । ୧୧
ସୁମରି ସେହୁ କଥାମାନ । କଲେ ସେମାନେ ହେଲା ଜ୍ଞାନ । ୧୨ ॥
ଦେଖ ଦୁର୍ବୁଦ୍ଧି ତାହାଙ୍କର । ଦେଖାଯାଇ ଫଳ ଦାତାର । ୧୩ ।
ଫଳ ନୋହିଲା କିଛି ମାତ୍ର । ତଥାପି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର । ୧୪ ।
ଏମନ୍ତ ବିପରୀତ ଜ୍ଞାନ । ଦେଖି ତାହାଙ୍କ ଦୁଃଖି ମନ । ୧୫ ।
ପ୍ରକାଶି ଦୟା ନିଜଗୁଣ । ତାହାଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଲେ ପୁଣ । ୧୬ ।

କହନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ତ୍ରାଣ କଥା । ତାଙ୍କ ଅନ୍ତରେ ଲାଗେ ବ୍ୟଥା ।୧୭।
ତେଣୁ ସେମାନେ କରି କ୍ରୋଧ । କରିବା ଅର୍ଥେ ତାଙ୍କୁ ବଧ ।୧୮।
ଯେଉଁ ପର୍ବତର ଉପର । ସ୍ଥାପିତ ଥିଲା ସେ ନଗର ।୧୯।
ତହିଂ ତାହାଙ୍କୁ ଧରିନେଇ । ମାରିବେ ସେଠାରୁ ପକାଇ ।୨୦।
ଏରେତ କରନ୍ତେ ବିଚାରଣା । ଜାଣିଲେ ତାହାଙ୍କ ମନ୍ତ୍ରଣା ।୨୧।
ସେମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଦେଇ । ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନକୁ ଗଲେ ସେହି ।୨୨।
କଫର ନାହୂମ ନଗରେ । ବାସ କଲେ ଯାଇ ସେଠାରେ ୨୩।
ଉତ୍ତମ ନାନାଦି ପ୍ରକାର । କର୍ମମାନ କରି ପ୍ରଚାର ।୨୪।
ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଉପଦେଶ । ଦିଅନ୍ତେ ତାହାଙ୍କର ଯଶ ।୨୫।
ସେ ଦେଶେ ହେଲା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ । ଏହାର ବିଶେଷ ବର୍ଣ୍ଣନ ।୨୬।
ମଙ୍ଗଲ ସମାଚାର ଖ୍ୟାତ । ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର ମାର୍କ ରଚିତ ।୨୭।
ସେମାନେ ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ । ଗଲେ କଫରନାହୂମରେ ।୨୮।
ବିଶ୍ରାମ ଦିନେ ସେହି ପୁଣ । ପ୍ରବେଶ ହୋଇ ସେହି କ୍ଷଣ ।୨୯।
ଈଶ୍ୱର ଭଜନାଳୟରେ । ତାହାଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା କରାଇଲେ ।୩୦।
ଉପଦେଶରେ ତାହାଙ୍କର । ସର୍ବେ ମଣିଲେ ଚମତ୍କାର ।୩୧।
ବିକ୍ରମୀ ଲୋକଙ୍କ ସମାନ । ଯେଣୁ କଲେ ଉପଦେଶନ ।୩୨।
ପଣ୍ଡିତମାନଙ୍କର ପରି । ସେ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନ ଆଚରି ।୩୩।
ଅଶୁଚି ଆତ୍ମାଗ୍ରସ୍ତ ଲୋକ । ସେ ଶ୍ରୀଯାଘରେ ଥିଲା ଏକ ।୩୪।
ସେ ଉଚ୍ଚସ୍ୱରେ ବୋଲେ ଶୁଣ । ହେ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନାଜରେଣ ।୩୫।
କହ ହେ ସଙ୍ଗତେ ତୁମ୍ଭର । କି କାର୍ଯ୍ୟ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ।୩୬।
ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ନାଶ ଅର୍ଥେ । ତୁମ୍ଭେ କି ଆସି ଅଛ ଏଥେ ।୩୭।
ଯେ ତୁମ୍ଭେ ଜାଣୁଁ ତା ବିଶେଷ । ଈଶ୍ୱର ଧାର୍ମିକ ପୁରୁଷ ।୩୮।
ଏମନ୍ତ ତାର ବାକ୍ୟ ଶୁଣି । ଯୀଶୁ ବୋଇଲେ ହୁଅ ତୁନି ।୩୯।
ପୁଣି ତାହାକୁ ଧମକାଇ । ବୋଇଲେ ଦୂରେ ଛାଡ଼ି ନେଇ ୪୦।
ସେ ଅପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ତହିଁ । ମୁଖ ବିଦାରି କ୍ରୋଧ ବହି ୪୧।

କହି କୁବାକ୍ୟ ଉଚସ୍ୱରେ । ତାହାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଗଲା ଦୂରେ ।୪୨।
ପୁଣି ସେମାନେ ସଚକିତ । ହୋଇ ଏହି କଥା ସମସ୍ତ ।୪୩।
ଏକକୁ ଅପରେକ କହଇ । ଏକଥା କେମନ୍ତ ଅଟଇ ।୪୪।
ନୂତନ ଶିକ୍ଷା କି ହୋ ଏହି । କର୍ତ୍ତାର ପ୍ରାୟେ ପୁଣି ସେହି ।୪୫।
ଅପବିତ୍ର ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ । ଯେ ଆଜ୍ଞା କରନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ।୪୬।
ସେମାନେ ମାନନ୍ତି ତା ପୁଣି । ଏଥୁ ଉତ୍ତାରେ ସେହି କ୍ଷଣି ।୪୭।
ଗାଲିଲିଦେଶ ଗୃହ ପାଶେ । ସର୍ବତ୍ର ଅନ୍ୟଅନ୍ୟ ଦେଶେ ।୪୮।
ପୂରଲା ତାହାଙ୍କ ସୁଖ୍ୟାତ । ରଖିଲେ ତାଙ୍କଠାରେ ମତ ।୪୯।
ସେମାନେ ସର୍ବେତେତେବେଳେ ।ଯାକୁବ ଯୋହନର ଭୁଲେ ।୫୦।
ଶୀମୋନ ଆନ୍ଦ୍ରିୟ ଗୃହରେ । ଭଜନା ଲୟ ଛାଡ଼ି ଗଲେ ।୫୧।
ଶୀମୋନ ଶାଶୁ ଜ୍ୱରଦେହ । ରହିଛି ଶଯ୍ୟାଗତ ହୋଇ ।୫୨।
ଦେଖି ସେମାନେ ଯାଇ ବେଗେ ।ତାର ବାରତା ତାଙ୍କ ଆଗେ ।୫୩।
କହନ୍ତେ ସେ ଅଇଲେ ତହିଁ । ତୋଳନ୍ତେ ତାକୁ ହସ୍ତ ଦେଇ ୫୪
ତତ୍କ୍ଷଣେ ଜ୍ୱର ଛାଡ଼ି ଗଲା । ତାହାଙ୍କ ସେବା ସେହି କଲା ୫୫
ଏଥୁ ଅନନ୍ତେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତ । ହୁଅନ୍ତେ ସନ୍ଧ୍ୟା ଉପସ୍ଥିତ ।୫୬।
ତାହାଙ୍କ ନିକଟେ ସମସ୍ତ । ଲୋକେ ଅନେକ ଭୂତ ଗ୍ରସ୍ତ। ୫୭
ପୀଡ଼ିତ ଲୋକଙ୍କୁ ଅବର । ଆଣିଲେ ଅଗ୍ରତେ ତାଙ୍କର ।୫୮।
ପୀଡ଼ିତ ପୁଣି ଭୂତ ଗ୍ରସ୍ତ । ଠୁଳ ହୋଇଣ ଏ ସମସ୍ତ ।୫୯।
ନଗର ଜନ ଦ୍ୱାରେ ରହି । ପୂରଲା ନଗରର ଦାଣ୍ଡ ।୬୦।
ଦୟାଳୁ ଗୁଣେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସେହି । ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖି ଦୟାବହି ।୬୧।
ନାନାଦି ପୀଡ଼ାରେ ପୀଡ଼ିତ । ଅବର ଯେତେ ଭୂତ ଗ୍ରସ୍ତ ।୬୨।
ବହୁତେ ଅଇଲେ ଯେ ଲୋକେ ।ଆରୋଗ୍ୟ କଲେ ଏକେ ।୬୩।
ସମସ୍ତ ଭୂତଙ୍କୁ ଛଡ଼ାଇ । ନଦେଲେ ତାଙ୍କୁ କଥା କହି ।୬୪।
ଯେହେତୁ ସେହି ଭୂତ ଗଣ । ଜାଣିଲେ ତାଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟେଣ। ୬୫।

ନିକଟେ ଲୋକମାନଙ୍କର । ଏଥୁ ଉତ୍ତରେ ତାହାଙ୍କର ।୬୬।
ଏହି ସମସ୍ତ କୃତ କର୍ମ । ଏଅବ ନାନା ଦୟା ଧର୍ମ ।୬୭।
ତାବନ୍ତୁ କରୁ କର୍ମ ଅଭ । କର ନାହାନ୍ତି କେବେ ଯେହୁ ।୬୮
ବବେଚି ଏବେ ଆମ୍ଭେମାନେ । ଏମନ୍ତ ବୁଝୁଅଛୁଁ ମନେ ।୬୯।
ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ଲେଖନ । ଯେତେ ତାହାଙ୍କ ଉପାଖ୍ୟାନ ।୭୦
ତାଧର ଉଚିତ ବର୍ତ୍ତର । କରନ୍ତେ ଜଣା ଯାଏ ତାର ।୭୧
ସହଜ ଲୋକଙ୍କର ଅର୍ଥେ । ହୋଇ ମଙ୍ଗଳାକାଙ୍କ୍ଷୀ ଚିତ୍ତେ ୭୨
ସମସ୍ତଙ୍କର ଉପକାର । କ୍ରିୟାରେ ଥିଲେ ଯେ ପ୍ରକାର ୭୩
ଶେଷରେ ଏକାନ୍ତେ ସେ ଯାଇ । ଈଶ୍ୱର ଆରାଧନା ପାଇଁ ।୭୪।
ନିବିଷ୍ଟ ମନ ଥିଲେ ହୋଇ । ସର୍ବ ଲୋକଙ୍କୁ ଦୟା ବହି ।୭୫।
ଜନନୀ ପିଅରଙ୍କୁ ଏତ । ଜାତ କୁଟୁମ୍ବ ଅବ ସୁତ ।୭୬।
ସ୍ୱାର୍ଥ ସାଧନେ ଉଦାସୀନ । ହୋଇ ଥିଲେ ନୋହେ ଏସନ ୭୭
ସଂସାର ଲୋକଙ୍କର ପ୍ରତ । ଈଶ୍ୱରୀ କରୁଣା ଯେମତ ।୭୮।
ପୁଣି ଯେମନ୍ତ ହିତ ଇଚ୍ଛା । ତେମନ୍ତ ତାହାଙ୍କ ଆକାଙ୍କ୍ଷା ୭୯
ସେ ଦୀନ ଦୟାମୟ ପୁଣି । ଯେ ସବୁ ସାଧାରଣ ପ୍ରାଣୀ ।୮୦।
ଅବର ଯେତେ ଦୀନହୀନ । ଦରିଦ୍ର ବ୍ୟାଧି ଗ୍ରସ୍ତଜନ ।୮୧।
ବାଞ୍ଛିଲେ ତାହାଙ୍କ କୁଶଳ । ଅଶେଷ ପ୍ରକାର ମଙ୍ଗଳ ।୮୨।
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ପ୍ରତ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶୁଦ୍ଧା ଭକ୍ତି ଅତ ।୮୩।
ପ୍ରକାଶ କର ଅତଶୟ । ଅବର ହୋଇ ଆଜ୍ଞା ବହି ।୮୪।
ପ୍ରାର୍ଥନା ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗତେ । କଥା ବାରତା ଅନୁବ୍ରତେ ।୮୫।
ଏରୂପେ ନିରନ୍ତର ଥାଇ । କାଳ କ୍ଷେପଣ କଲେ ସେହି ।୮୬।

---

୯ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ସେ ଯୀଶୁ ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ । ଭ୍ରମନ୍ତେ ସେହି ପ୍ରଦେଶରେ ।୧।
ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ଘୋଷି । ଲୋକଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ଦୋଷି ।୨

ତହିଁ ପୀଡିତ ଯେତେ ଥିଲେ । ତାହାଙ୍କୁ ଆରୋଗ୍ୟ ସେ କଲେ । ୩ ।
ସେହି ଦେଶର ନିକଟସ୍ଥ । ଯେ ଲୋକେ ସୁରୀୟା ଦେଶସ୍ଥ । ୪ ।
ତହିଁ ସେମାନେ ତାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି । ଶୁଣି ଆଇଲେ ଶୀଘ୍ର ଗତି । ୫ ।
ଭୂତ ଆବର ବାୟୁଗ୍ରସ୍ତ । ଇତ୍ୟାଦି ଯେ ରୋଗୀ ସମସ୍ତ । ୬ ।
ଜ୍ୱରୀ ଆବର ପକ୍ଷାଘାତୀ । ଆଣିଲେ ତାହାଙ୍କର କତି । ୭ ।
ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କୁ ସେ ହେଲେ । ଦେଖି ଆରୋଗ୍ୟ କରି ଦେଲେ । ୮ ।
ଏମନ୍ତେ ଲୋକମାନଙ୍କର । ସମସ୍ତ ଦୁଃଖ କରି ଦୂର । ୯ ।
ଭ୍ରମିଲେ ନଗରେ ନଗରେ । ସେ ଯୀଶୁ ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ । ୧୦ ।
କଫର ନାହୂମ ନଗର । ବାହୁଡି ଆସି ପୁନର୍ବାର । ୧୧ ।
ନାନା ପ୍ରକାର କଲେ କାର୍ଯ୍ୟ । ଅଶେଷ ଅଶେଷ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ । ୧୨ ।
ତାମଧ୍ୟେ ଲେଖୁଁ ଆଦି ଅନ୍ତ । ଗୋଟିଏ କର୍ମର ବୃତ୍ତାନ୍ତ । ୧୩ ।
ତାହା ଦେଖନ୍ତେ ସୁନିଶ୍ଚୟେ । ଏହି ବିଷୟ ଜଣା ଯାଏ । ୧୪ ।
ଶରୀର ଦୁଃଖ ମାତ୍ର ଦୂର । କରିବା ଅର୍ଥେ ତାହାଙ୍କର । ୧୫ ।
କେବଳ ନ ଥିଲା ସମର୍ଥ । ପାପ ନାଶନେ ବଳବନ୍ତ । ୧୬ ।
ନରକ ଭୋଗାଦି ଜନକ । ଯେ ପାପ ଶୁଣି ମନ ଦୁଃଖ । ୧୭ ।
କରିବା ଅର୍ଥେ ତାଙ୍କୁ ନଷ୍ଟ । ସମର୍ଥ ଥିଲେ ପ୍ରଭୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ । ୧୮ ।
ତାହାର ବିବରଣ ଯେତେ । ମାର୍କ ଲେଖିତ ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ରେ । ୧୯ ।
ମଙ୍ଗଳସମାଚାର ମଧ୍ୟେ । ବେନି ଅଧ୍ୟାୟ ଆଦ୍ୟ ପଦେ । ୨୦ ।
ଦ୍ୱାଦଶ ପଦଠାରୁ ଶେଷ । ଶୁଣ ତାହାର ସବିଶେଷ । ୨୧ ।
କେତେହେଁ ଦିନର ଉତ୍ତାରେ । କଫରନାହୂମ ନଗରେ । ୨୨ ।
ପୁଣି ଗମନ କଲେ ସେହି । ଗୃହରେ ଛନ୍ତି ପୁଣି ରହି । ୨୩ ।
ପ୍ରଚାର ହୋଇଲା ଏସନ । ତହିଁ ବହୁତ ଲୋକମାନେ । ୨୪ ।
ବେଗେ ଏକଠାବ ହୋଇଲେ । ରହିବା ସ୍ଥାନ ନ ପାଇଲେ । ୨୫ ।
ଘର ଦ୍ୱାରର ପାଖେ ରହି । ତାହାଙ୍କୁ କଥା ପୁଣି ସେହି । ୨୬ ।
କହନ୍ତେ ଲୋକେ ଶୀଘ୍ର ଗତି । ଏକଇ ରୋଗି ପକ୍ଷାଘାତୀ । ୨୭ ।

ଗୃହ ଜଗତରେ ତାଙ୍କୁ ବହି । ତାହାଙ୍କପାଖେ ଗଲେ ନେଇ ।୧୮
ଲୋକ ଗହଳେ ତାଙ୍କ ପାଖେ । ଅସି ନ ପାର ସେହି ଲୋକେ ।୧୯।
ଥିଲେ ସେ ଯୀଶୁ ଯେଉଂ ଅଳ । ଭାଙ୍ଗିଲେ ସେହି ଘର ଚାଳ ।୩୦।
ପକ୍ଷାଘାତ ରୋଗିକି ସେହି । ଯେଉ ଶଯ୍ୟାରେ ଥିଲେ ନେଇ ।୩୧
ଶଯ୍ୟା ସହିତେ ପକ୍ଷାଘାତି । ସେମାନେ ଓହ୍ଲାଇଲେ ତଥି ।୩୨।
ଜାଣି ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟୟ । ପକ୍ଷାଘାତ କି ଦୟା ମୟ ।୩୩।
ଯୀଶୁ କହିଲେ ଶୁଣ ବତ୍ସ । ତୋହୋର ପାପହେଲା ନାଶ ।୩୪।
ଈଶ୍ୱର ବିନୁ ଅନ୍ୟ ଜନ । ପାପ ମୋଚନେ କେ ଭାଜନ ।୩୫।
ଏମନ୍ତ ଈଶ୍ୱର ନନ୍ଦନ । କିଅାଁ କରଇ ଏହି ଜନ ।୩୬।
ଏମନ୍ତ ମନେ ମନେ ଭାଳି । କେତେ ପଣ୍ଡିତଗଣ ମିଳି ।୩୭।
ପ୍ରବେଶି ଥିଲେ ସେହି ସ୍ଥାନେ । ଯୀଶୁ ତା ଜାଣି ଅନ୍ତମନେ ।୩୮।
ତତ୍‌କ୍ଷଣେ କହିଲେ ତାହାଙ୍କୁ । କିପାଁ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଏଥିକୁ ।୩୯।
ଏମନ୍ତ ଭାବୁଛ ମନର । ତୁମ୍ଭ ପକ୍ଷାଘାତ ଲୋକର ।୪୦।
ହୋଇଛି ପାପ ବିମୋଚନ । ଏକଥା କହି ଅବା ଆନ ।୪୧।
ଆପଣା ଶଯ୍ୟା ତୁମ୍ଭେ ନିଅ । କିଅବା ଏହି କଥା କୁହ ।୪୨।
ଏଦୁଇ ମଧ୍ୟେ କି ସହଜ । ଏକଥା କହ ତୁମ୍ଭେ ଆଜ ।୪୩।
ପୃଥିବୀ ଉପରେଇ ପୁଣ । ପାପ ମୋଚନ ଶକ୍ତି ଜାଣ ।୪୪।
ଅଛଇ ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ରର । ଏକଥା ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ।୪୫।
ଜାଣିବା ଅର୍ଥେ ଏହା ଅମ୍ଭେ । କହିଲୁଁ ଉଠ ଏବେ ତୁମ୍ଭେ ।୪୬।
ଘେନଣ ଶଯ୍ୟା ଆପଣାର । ଗୃହକୁ ଯାଅ ହେ ସତ୍ୱର ।୪୭।
ଏମନ୍ତ ତାହାଙ୍କର ବାଣୀ । ସେ ପକ୍ଷାଘାତି କର୍ଣ୍ଣେ ଶୁଣି ୪୮।
ତତ୍‌କ୍ଷଣେ ଉଠି ଧାତ କାଳେ । ଶଯ୍ୟା ତୋଳିଲା ବେନକରେ ୪୯
ସେ ସର୍ବ ଲୋକଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ । ଗୃହକୁ ଚଳିଲା ତ୍ୱରିତେ ।୫୦।
ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଦେଖି ସର୍ବ ଲୋକ । ବୋଲନ୍ତି ଏକକୁ ଆରେକ ।୫୧।
ଏତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କର୍ମ କାହିଁ । ଅମ୍ଭର ଦେଖିଲୁ ତ ନାହିଁ ।୫୨।

କେବେ ନ ଦେଖିଲୁଁ ଏମନ୍ତ । ବୋଲି ହୋଇଲେ ସଚକିତ ।୫୩
ଈଶ୍ୱର ସ୍ତବ ଧନ୍ୟବାଦ । କରି ହୋଇଲେ ଗଦ୨ ।୫୪।

୧୦ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଏଥୁ ଅନନ୍ତେ ଦେଇ ଚିତ୍ତ । ଶୁଣ ହେ ଅପୂର୍ବ ଚରିତ ।୧।
ନିସ୍ତାର ନାମେ ପର୍ବ ଏକ । ଅଟଇ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କ ।୨।
ହୋଇଲା ତାହାର ସମୟ । ଯିରୁଶାଲମେ ଦୟାମୟ ।୩।
ପ୍ରବେଶି ସେହିଠାରେ ପୁଣି । ସ୍ନାନ ନିମନ୍ତେ ପୁଷ୍କରିଣୀ ।୪।
ଯୀଶୁ ପ୍ରବେଶ ଯାଇ ହେଲେ । ସମୟ ନିରୂପିତ କାଳେ ।୫।
ସ୍ନାନ ସେ ସାରନ୍ତେ ତତ୍‌କ୍ଷଣେ । ଦେଖ ଈଶ୍ୱର ଇଚ୍ଛା ଗୁଣେ ।୬।
ରୋଗରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ଧାଁଇ । ମିଳିଲା ତାଙ୍କ ପାଖେ ଯାଇ ।୭।
ଆରୋଗ୍ୟ ହୋଇବା ନିମନ୍ତେ । ରୋଗିଏ ବହୁତେ ବହୁତେ ।୮।
ସ୍ନାନର ବେଳେ ଅନୁସରି । ଘାଟକୁ ଥାଆନ୍ତି ଅବୋରି ।୯।
ପୋଖରୀ ବାଟେ ପଡି ଥାନ୍ତି । ଆସିବା ସମୟ ଗଣନ୍ତି ।୧୦।
ତାହାଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ଏକ ରୋଗୀ । ଅଠ୍‌ତ୍ରିଶ ବର୍ଷ ରୋଗଭୋଗୀ ।୧୧।
ତାହାକୁ ଦେଖି ସେତେବେଳେ । ସେ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଆଜ୍ଞା କଲେ ।୧୨।
ତୁମ୍ଭେ କି ଆରୋଗ୍ୟ ନିମନ୍ତେ । ପ୍ରାର୍ଥନା କର ମୋ ଅଗ୍ରତେ ।୧୩।
ଶୁଣି କହଇ ରୋଗୀ ଜନ । ମହିମା ଶୁଣ ମୋ ବଚନ ।୧୪।
ପାଣି ହଲଇ ଯେତେବେଳେ । ପୋଖରୀ ଭିତରେ ସେକାଳେ ।୧୫
ଆମ୍ଭକୁ ଓହ୍ଲାଏ ତ୍ୱରିତ । ଏମନ୍ତ କେହି ନାହିଁ ମିତ ।୧୬।
ଆପେହେଁ ଆମ୍ଭେ ଯାଉଁ ୨ । ଆଗେ ଓହ୍ଲାଏ କେହି ଆଉ ।୧୭।
ଯୀଶୁ କହିଲେ ଉଠ ଚାଲ । ଆପଣା ଶଯ୍ୟା ଏବେ ତୋଳ ।୧୮।
ଏହା କହିବା ମାତ୍ରେ ସେହି । ତତ୍‌କ୍ଷଣେ ଉଠି ସୁସ୍ଥ ହୋଇ ।୧୯।
ଶଯ୍ୟା ଉଠାଇ ଆପଣାର । ଗୃହକୁ ଚଳି ଗଲା ତାର ।୨୦।

ଏହି ପ୍ରକାରେ ନାନା ରୋଗ । ସେ ଯୀଶୁ କରନ୍ତେ ଆରୋଗ୍ୟ ।୨୧।
କରନ୍ତେ ଜଗତର ହିତ । ହୋଇଲା ହିତେ ବିପରୀତ ।୨୨।
ପୂର୍ବର ମତାବଲମ୍ବୀଣ । ଯେହେତୁ ଯିହୁଦୀୟ ଗଣ ।୨୩।
ସେମାନେ ଦେଖି ତାହାଙ୍କର । ମହତ୍ୱ ପୁଣି ସମାଦର ।୨୪।
ଲୋକେ ଗୁରୁର ସମକକ୍ଷ । ମାନ୍ୟତା ଦେଖିଣ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ।୨୫।
ବିବାଦ କରି ହିଂସା ବହି । ତାହାଙ୍କୁ ବିନାଶିବା ପାଇଁ ।୨୬।
ସମସ୍ତେ ହୋଇ ଏକ ମେଳି । ମନ୍ତ୍ରଣା କଲେ ସର୍ବେ ଭଲି ।୨୭।
ପାଇ ତାହାର ସମାଚାର । ଯୀଶୁ ସେଠାରୁ ଗଲେ ଦୂର ।୨୮।
ତେବେହେଁ ତାଙ୍କପାଖେ ଲୋକେ । ମିଳିଲେ ଅନେକେ ୨ ।୨୯।
ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଲେ । ବ୍ୟାଧି ଗ୍ରସ୍ତଙ୍କୁ ଭଲ କଲେ ।୩୦।
ସେଠାରୁ ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ । ଚଢ଼ିଣ ପର୍ବତ ଉପରେ ।୩୧।
ପ୍ରାର୍ଥନା କରି ୨ ତହିଁ । ରାତ୍ରି କ୍ଷେପଣ କଲେ ରହି ।୩୨।
ପ୍ରଭାତେ ଈଶ୍ୱର କୁମର । ଯେବା ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ।୩୩।
ତାହାର ପ୍ରକାଶ ନିମନ୍ତେ । ଯାଉଣ ଥିଲେ ଯେ ପଛନ୍ତେ ।୩୪
ସେ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ । ବିଚାରି ଆପଣା ମନରୁ ।୩୫।
ଦ୍ୱାଦଶ ଲୋକଙ୍କୁ ଆଦରି । ନେଲେ ସେ ମନୋମୀତ କରି ।୩୬
ଏଥୁ ଉତ୍ତାରେ ସର୍ବେ ମିଶି । ସେହି ପର୍ବତ ପରେ ବସି ।୩୭।
ସେ ବାର ଜଣଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ । ଅବର ଲୋକେ ଥିଲେ ଯେତେ ୩୮
ନାନାବିଧ ବିଶେଷ ବିଶେଷ । ପ୍ରଚାର କଲେ ଉପଦେଶ ।୩୯।
ଏହେତୁ ସେ କଥାର ନାମ । ପର୍ବତ ପ୍ରଚାର ଆଖ୍ୟାନ ।୪୦।
ଶ୍ରୋତ୍ରିୟ ବର୍ଗ ତାହା ଶୁଣି । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଜ୍ଞାନ କଲେ ପୁଣି ।୪୧।
ଯେଣୁ ପଣ୍ଡିତଙ୍କର ମତ । ଉପଦେଶ ସେ ନ ଦିଅନ୍ତ ।୪୨।
କର୍ତ୍ତାର ପ୍ରାୟେ ଶିକ୍ଷାମାନ । ଦିଅନ୍ତ ଈଶ୍ୱର ନନ୍ଦନ ।୪୩।
ତାଙ୍କ ସେ ଉପଦେଶ କଥା । ଥୋକାଏ ଏଥି ଲେଖୁଁ ଯଥା ୪୪
ଧନ୍ୟ ଯେ ଶୂନ୍ୟ ଅଭିମାନ । ଯେଣୁ ତାଙ୍କ ସ୍ୱର୍ଗରାଜନ ।୪୫।

ଧନ୍ୟ ଯେ ପାପେ କରେ ଖେଦ । ଯେଣୁ ତାକୁ ହେବ ପ୍ରବୋଧ ।୪୬
ଧନ୍ୟ ଯେ ସରଳ ଆଚାରୀ । ସେ ହେବେ ପୃଥ୍ୱୀ ଅଧିକାରୀ ୪୭
ଧର୍ମ ନିମନ୍ତେ ନିତ୍ୟ ନିତ୍ୟ । ଯେ ଜନ କ୍ଷୁଧିତ ତୃଷିତ ।୪୮।
ଧନ୍ୟ ସେ ହୋଇବ ଅଶେଷ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତୃପ୍ତିରେ ସନ୍ତୋଷ ।୪୯।
ଧନ୍ୟ ଯାହାର ଦୟା ଚିତ୍ତ । ତାହାକୁ ହେବ ଦୟା ପ୍ରାପ୍ତ ।୫୦।
ଧନ୍ୟ ଯାହାର ସାଧୁ ମନ । ପାଇବ ସେ ପ୍ରଭୁ ଦର୍ଶନ ।୫୧।
ଧନ୍ୟ ମିଳଣକାରୀ ଜଣ । ସେ ହେବ ଈଶ୍ୱର ସନ୍ତାନ ।୫୨।
ଧନ୍ୟ ଧର୍ମାର୍ଥ ନିଗ୍ରହୀତ । ସେ ସ୍ୱର୍ଗ ପାଇବ ନିଶ୍ଚିତ ।୫୩।
ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଲୋକେ ବଲେ । ନିନ୍ଦା କରିବେ ଯେଉଂକାଲେ ।୫୪
ନିଗ୍ରହ ଅବା ଅପବାଦ । ମିଥ୍ୟାରେ କରନ୍ତୁ ବିବିଧ ।୫୫।
ଏମନ୍ତ ଆମ୍ଭର କାରଣ । କରନ୍ତୁ ନାନାଦି ତାଡଣ ।୫୬।
ସେହି ସମୟେ ଆନନ୍ଦିତ । ହୋଇବ ମହା ହୃଷ୍ଟ ଚିତ୍ତ ।୫୭।
ସ୍ୱର୍ଗରେ ଯେଣୁ ବଡ ଫଳ । ଧନ୍ୟ ହୋଇବ ସଦାକାଲ ।୫୮।
ଯେଉଂ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟମାନ ଭଲେ ।। ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପୂର୍ବେ ଥିଲେ ।୫୯।
ସେମାନଙ୍କୁହି ସେହିମାନେ । ନିଗ୍ରହ କରିଲେ ଏସନେ ।୬୦।
ନିଶ୍ଚୟେ କହୁ ଅଛୁଁ ଶୁଣ । ତୁମ୍ଭେ ପୃଥିବୀର ଲବଣ ।୬୧।
ଲବଣ ଅଣାସ୍ୱାଦୁ ଯେବେ । ହୁଅଇ କହ ତୁମ୍ଭେ ତେବେ ।୬୨।
ତାହାର ଲବଣତ୍ୱ ଭାବ । କେବଣ ଠାବରୁ ହୋଇବ ।୬୩।
ସେ କାଲୁ କରିବା ବାହାର । ପୁଣି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ।୬୪।
ଚରଣ ତଳରେ ପକାଇ । ଦେବା ବିନୁ ଆଉ ତାହାଇ ।୬୫।
ଆବର କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟର । ବହିତ ନୁହଇ ତାହାର ।୬୬।
ତୁମ୍ଭେମାନେହିଁ ଜଗତର । ଦୀପ୍ତି ପର୍ବତର ଉପର ।୬୭।
ସ୍ଥାପିତ ନଗର ଜାଣିବ । କେବେହେଁ ଲୁଚି ନ ପାରିବ ।୬୮।
ବଇଠା ଜାଳି ତାହା କେହି । କେବେହେଁ ଢାଙ୍କି ନ ରଖଇ ।୬୯।
ଦୀପରଖୁଆର ଉପରି । ଦୀପ ରଖଇ ଯତ୍ନ କରି ।୭ ।

ସମସ୍ତ ଗୃହସ୍ଥଙ୍କୁ ତହିଁ । ସେଘରେ ଆଲୁଅ ଦିଶଇ ।୭୧।
ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଅଗ୍ରତ । ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଏମନ୍ତ ।୭୨।
ଦୀପ୍ତ ପ୍ରକାଶ ହେଉ ଯେହ୍ନେ । ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ସେମାନେ ।୭୩।
ସୁକ୍ରିୟା ଦେଖନ୍ତୁ ଆବର । ସେମାନେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ।୭୪।
ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପିତାଙ୍କର ସ୍ତୁତ । ଭକ୍ତି କରନ୍ତୁ ନିତନିତ ।୭୫।
ଏମନ୍ତ ବଚନ ଅପାର । ହେଲା ଶ୍ରୀମୁଖରୁ ବାହାର ।୭୬।

୧୧ ଅଧ୍ୟୟ ।

ଏଥୁ ଅନନ୍ତେ ସେହି କାଳେ । ପର୍ବତୁଂ ଓହ୍ଲାଇଲା ବେଳେ ।୧।
ଜଣେକ କୁଷ୍ଠ ବ୍ୟାଧି ଯୁକ୍ତ । ହେବାକୁ ସେ ରୋଗରୁଂ ମୁକ୍ତ ।୨।
ଦେଖା କରନ୍ତେ ତାଙ୍କ ତୁଳେ । ଆରୋଗ୍ୟ ସେ ତାହାକୁ କଲେ ।୩।
କଫରନାହୂମ ନଗରେ । ପ୍ରବେଶ ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ।୪।
ଶତେକ ସୈନ୍ୟ ସେନାପତି । ଜଣେକ ରୁମୀ ତାଙ୍କ କତି ।୫।
ପ୍ରାର୍ଥନା କଲା ଆପଣାର । ଆରୋଗ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଭୃତ୍ୟର ।୬।
ତହିଁରେ ଦୟା କରି ତାକୁ । ଆରୋଗ୍ୟ କଲେ ତା ଭୃତ୍ୟକୁ ।୭।
ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁଂ ଘେନି ସଙ୍ଗତରେ । ସେଠାରୁ ନୟୀନ ନଗର ।୮।
ଦ୍ୱାରରେ ପ୍ରବେଶ ମାତ୍ରକେ । ତହିଁ ଦେଖିଲେ କେତେ ଲୋକେ ।୯।
ମଡା ବହିବା ଦ୍ୱାର ଦେଇ । ନିଅନ୍ତେ ଏକ ମଡା ବହି ।୧୦।
ଏକଇ ପୁତ୍ର ସେ ମାତାର । ବିଧବା ଜନନୀ ତାହାର ।୧୧।
ଯାଆନ୍ତେ ହୋଇ ଖେଦମନ । ଉଚ୍ଚରେ କରଇ ରୋଦନ ।୧୨।
ତାଦେଖି ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ । ହୋଇଲେ କରୁଣା ଆବିଷ୍ଟ ।୧୩।
ବୋଇଲେ କୋମଳ ବଚନ । ହେ ନାରୀ ନ କର ରୋଦନ ।୧୪।
ଏମନ୍ତେ ଯାଇ ତା ନିକଟ । ଛୁଇଁଲେ ସେ ମଡାର ଖଟ ।୧୫।
ବହିବା ଲୋକମାନେ ତହିଁ । ଗଲେ ଥମକି ଛିଡା ହୋଇଂ ।୧୬।

ସେ ମୃତ ମନୁଷ୍ୟକୁ ପୁଣି । ଯୀଶୁ କହନ୍ତି ମୃଦୁ ବାଣୀ । ୧୭ ।
ହେ ବଳସ ଅମ୍ଭେ ତୋତେ କହୁ । ବହନ ଉଠ ଏବେ ଗୁହ । ୧୮ ।
ଯୀଶୁ କହନ୍ତେ ଏହ ବାଣୀ । ସଜୀବ ଦେହେ ସେହ କ୍ଷଣି । ୧୯ ।
ଉଠିଲା ସେହ ଯୁବା ଲୋକ । ପୂର୍ବର ପ୍ରାୟେ କହେ ବାକ୍ୟ । ୨୦ ।
ଯୀଶୁ ତାହାକୁ ଏ ଅନନ୍ତେ । ତାହାର ଜନନୀ ଅଗ୍ରତେ । ୨୧ ।
କଲେ ତାହାକୁ ସମର୍ପଣ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଦେଖି ତାଙ୍କ ଗୁଣ । ୨୨ ।
ଯେ ଲୋକମାନେ ନିକଟସ୍ଥ । ସମସ୍ତେ ହୋଇ ସଂକୁଚିତ । ୨୩ ।
ଗୁଣାନୁବାଦ ଈଶ୍ୱରର । କରନ୍ତେ କହନ୍ତି ଅପାର । ୨୪ ।
ଆପଣା ଲୋକଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱର । କରୁଣ ଅଛନ୍ତି ମନର । ୨୫ ।
ଏଥୁ ଅନନ୍ତେ ଏହ କଥା । କ୍ରମଶେ କ୍ରମଶେ ସର୍ବଥା । ୨୬ ।
କଉସ୍ଥ ଯିହୁଦ ଦେଶରେ । ପ୍ରଚୁର ହେଲା ସର୍ବଠାରେ । ୨୭ ।

୧୬ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ସେ ଯୀଶୁ ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ । ଲୋକଙ୍କୁ ସମସ୍ତ ଦିନରେ । ୧ ।
ଶିକ୍ଷା ଦେଇଣ ଶିଷ୍ୟଗଣ । ଚଳିଲେ ସଙ୍ଗତେ ନେଇଣ । ୨ ।
ଗାଲିଲି ଦେଶର ମଧ୍ୟସ୍ଥେ । ଚିଲିକା ପାର ହେବା ଅର୍ଥେ । ୩ ।
ବହନ ଚଢିଲେ ନାବରେ । ଯାଉ ଯାଉଣ କେତେ ଦୂରେ । ୪ ।
ପ୍ରଚଣ୍ଡ ବାୟୁ ଅକସ୍ମାତ । ଅସି ହୋଇଲା ଉପସ୍ଥିତ । ୫ ।
ତରଙ୍ଗେ ଦାରୁଣ ଲହଡି । ତାହାର ମଧ୍ୟେ ନାବ ପଡ଼ି । ୬ ।
ତରଙ୍ଗ ବୁଡଲାର ପ୍ରାୟ । ଦେଖି ପାଇଲେ ସର୍ବେ ଭୟ । ୭ ।
ସେହ ନାବର ପଛେ ଯାଇ । ମୁରୁଲା ପରେ ମୁଣ୍ଡ ଦେଇ । ୮ ।
ସେ ପ୍ରଭୁ ନିଦ୍ରାଗତ ହୋଇ । ଯେବଣ ସ୍ଥାନେ ଥିଲେ ଶୋଇ । ୯ ।
ଭୟ ପାଇଣ ଶିଷ୍ୟମାନେ । ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ସେହସ୍ଥାନେ । ୧୦ ।
ନିଦ୍ରା ଭଙ୍ଗାଇ ତାହାଙ୍କର । ବୋଲନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ରକ୍ଷା କର । ୧୧ ।

ନାଶ ଯେ ହେଉଁ ଆମ୍ଭେମାନେ । କିଛି ନ ଭାବୁଛ କେସନେ । ୧୨ ।
ଶିଷ୍ୟଙ୍କ ବଚନ ଏମନ୍ତ । ଶୁଣି ଉଠିଲେ ଭଗବନ୍ତ । ୧୩ ।
ସମୁଦ୍ର ଆବର ପବନ । ଦେନିଙ୍କି କରନ୍ତେ ତର୍ଜନ । ୧୪ ।
ଭୟରେ ପବନ ସାଗର । ତତ୍‌କ୍ଷଣେ ହୋଇଲେ ସୁସ୍ଥିର । ୧୫ ।
ଏମନ୍ତ ଦେଖି ନାବ ଲୋକ । ବିସ୍ମୟେ ଏକକୁ ଆରେକ । ୧୬ ।
ତର୍କତେ ବୋଲନ୍ତି ଏକସ । ଏକେଉଁ ପ୍ରକାର ମନୁଷ୍ୟ । ୧୭ ।
ସମୁଦ୍ର ପବନ ଆବର । ଆଜ୍ଞା ମାନୁଛନ୍ତି ଏହାର । ୧୮ ।
ଏମନ୍ତ କହନ୍ତି ମନୁଷ୍ୟେ । ସେ ନାବ କ୍ରମଶେ । ୧୯ ।
ଗଦର୍ଣ୍ଣ ଦେଶେ ଉପସ୍ଥିତ । କୂଳରେ ପ୍ରବେଶିବା ମାତ୍ର । ୨୦ ।
ଜଣେକ ଭୂତଗ୍ରସ୍ତ ଥିଲା । ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଦେଖା କଲା । ୨୧ ।
ସେ ବଳବନ୍ତ ଭୟାନକ । ଦେଖି ଡରନ୍ତି ତାକୁ ଲୋକ । ୨୨ ।
ଯୀଶୁ ଆରୋଗ୍ୟ ତାକୁ କଲେ । ସେଠାରୁ ଆସିବାର ବେଳେ । ୨୩ ।
ମାଥିଉ ନାମେ ଖ୍ୟାତ ଏକ । ଅଟଇ ସେ କରଗ୍ରାହକ । ୨୪ ।
ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଆପଣା ଗୃହରେ । ସେ ନେଲା ଅତଥି ବେଭାରେ । ୨୫ ।
ତହିଁରେ କ୍ଷୁଦ୍ର ଲୋକ ଭୁଲେ । ଭୋଜନେ ଯହୁଁ ସେ ବସିଲେ । ୨୬ ।
ତା ଦେଖି ପଣ୍ଡିତ ସକଳେ । ଗୁଣରେ ଦୋଷ ଆରୋପିଲେ । ୨୭ ।
ସେ ଦୋଷ ଯୀଶୁ ଦୋଷ ଜ୍ଞାନ । ନକରି ପୁଣି ଦୀନ ହୀନ । ୨୮ ।
ପାପି ଲୋକଙ୍କ ବନ୍ଧୁପଣେ । ମଣିଲେ ଆପଣାକୁ ଆପଣେ । ୨୯ ।
ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଭୋଜନ । ସେ ସ୍ଥାନେ ହୋଇଲା ଝୁସଣି । ୩୦ ।
ଜଣେକ ନାମେ ଯାୟିରସ । ତାର ହୁଅନ୍ତେ କନ୍ୟା ନାଶ । ୩୧ ।
ବିନୟ ଭକ୍ତି କରି ତାଙ୍କୁ । ଆଣିଲା ଆପଣା ଗୃହକୁ । ୩୨ ।
ସେ ଦୟାମୟ ଦୟା ବହି । ସେ ମୃତ କନ୍ୟାକୁ ବଞ୍ଚାଇ । ୩୩ ।
ତାହାର ପିତା ମାତା ଆଗେ । ସମର୍ପି ଦେଲେ ସେହିକ୍ଷଣେ । ୩୪ ।
ସେସେହିଠାବେଯେତେବେଳେ । ଗମନ କଲେ ସେହିକାଳେ । ୩୫ ।
ନରେଖ ଏକନାରୀ ଆସି । ରାଜଦାଣ୍ଡରେ ଛିଡ଼େପଣି । ୩୬ ।

ନୁଗାର ଦଶୀ ତାହାଙ୍କର । ଭକ୍ତିରେଛୁଁଇଲସେନାଖି । ୩୭ ।
ବହୁତ ଦିନୁ ରୋଗେ ଥିଲା । ତତ୍କ୍ଷଣେ ସର୍ବ ରୋଗ ଗଲା । ୩୮
ତାହାକୁ କରି ଆଶୀର୍ବାଦ । ପୁରାଇ ତାର ମନ ସାଧ । ୩୯ ।
ତହୁଁ ମେଲାଣି କଲେ ପୁଣ । ଏହି କର୍ମର ବିବରଣ । ୪୦ ।
ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ଖ୍ୟାତ । ଯେ ଗ୍ରନ୍ଥ ଲୂକର ରଚିତ । ୪୧ ।
ତାର ଅଷ୍ଟମ ଅଧ୍ୟାୟରୁ । ଚତ୍ୱାରିଂଶ ପଦଠାରୁ । ୪୨ ।
ଅଠଚାଳିଶ ପଦେ ଶେଷ । ଅଛଇ ସମସ୍ତ ବିଶେଷ । ୪୩ ।
ପୁଣିହିଁ କିଛି ଦିନ ଅନ୍ତେ । ଦୁଇ ଅନ୍ଧକୁ ସେ ଏମନ୍ତେ । ୪୪ ।
ଚକ୍ଷୁ ଦେଇ ପୁଣି ଜଣେକ । ସୁସ୍ଥିଲେ ଭୂତ ଗ୍ରସ୍ତଲୋକ । ୪୫ ।
ବାହୁଡି ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ । ଯାଇ ନାଜରେତ ନଗରେ । ୪୬ ।
ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ବହୁତ ପ୍ରକାର । ଦେଖାନ୍ତେ କର୍ମ ପୁନର୍ବାର । ୪୭
ତଥାପି ସେମାନେହେଁ ଥିଲେ । ଗ୍ରାହ୍ୟହି ତାହାଙ୍କୁ ନ କଲେ । ୪୮
ସେ ଯୀଶୁ ଦେଖି ତାହାଙ୍କର ! ନିଶ୍ଚୟେ ଅବିଶ୍ୱାସ ଘୋର । ୪୯ ।
ତେଣୁ ଦୁଃଖିତ ମନ ହୋଇ । ଛାଡି ତାହାଙ୍କୁ ଗଲେ ସେହି । ୫୦

---

୧୩ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଉପଦେଶକାରି ପଦର । ଯୀଶୁଙ୍କ ନିଯୁକ୍ତ ହେବାର । ୧ ।
ତେଜିବା ଯାଏ ସେଲୋକଙ୍କୁ । ଦ୍ୱିବର୍ଷ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏଥକୁ । ୨ ।
ଲେଖଇ ଏଥର ଅନନ୍ତେ । ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ଗ୍ରନ୍ଥେ । ୩ ।
ତୃତୀୟ ବର୍ଷ ପ୍ରଥମରେ । ଯିହୁଦୀୟ ସର୍ବ ନଗରେ । ୪ ।
ଯୀଶୁ ମଙ୍ଗଳସମାଚାର । କହିବା ନିମନ୍ତେ ପ୍ରଚାର । ୫ ।
ପେଷିଲେ ଆପ୍ତ ଶିଷ୍ୟଗଣ । ତହିଁ ସଚେଷ୍ଟିତ ହୋଇଣ । ୬ ।
ତାଙ୍କ ବାଞ୍ଛିତ କର୍ମ ଯାହା । ଯତ୍ନେ ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣ କଲେତାହା । ୭ ।
ବାହୁଡି ଆଇଲା ଉତ୍ତରେ । ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିର୍ଜନ ସ୍ଥାନରେ । ୮ ।

ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କୁ ଗଲେ ନେଇ । ସେ ଉପଦେଶ ଦେବାପାଇଁ । ୯ ।
ତେବେହେଁ ତହିଁ ତାଙ୍କ ଗଲେ । ବହୁତ ଲୋକେ ରୁଣ୍ଡହେଲେ । ୧୦
ନାନା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଉପଦେଶ । ଯୀଶୁ କହନ୍ତେ ତାଙ୍କ ପାଶ । ୧୧ ।
ସେ ତାହା ଶୁଣନ୍ତେ ୨ । ସେ ସ୍ଥାନେ ଥାଆନ୍ତେ ୨ । ୧୨ ।
ଗତ ହୁଅନ୍ତେ ବହୁ କାଳ । ସକଳ ପଥର ସମ୍ବଳ । ୧୩ ।
ତହିଁରେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପୁଣ । ରକ୍ଷା ନିମନ୍ତେ ତାଙ୍କ ପ୍ରାଣ । ୧୪ ।
ଗୋଟିଏ କର୍ମ ସେ ଅଦ୍ଭୁତ । ସେଠାରେ କଲେ ପ୍ରକାଶିତ । ୧୫ ।
ସେ ଅତି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କର୍ମର । ସମସ୍ତ ବିବରଣ ସାର । ୧୬ ।
ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ଖ୍ୟାତ । ସେ ଗ୍ରନ୍ଥ ମାତଉ ରଚିତ । ୧୭ ।
ଚଉଦ ଅଧ୍ୟାୟର ତେତେ । ପଦୁଁ ଏକୋଇଶପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ । ୧୮ ।
ଶୁଣ ଯା ଲେଖା ଅଛି ତହିଁ । ସେ ଯୀଶୁ ବାହାରକୁ ଯାଇଁ । ୧୯ ।
ବହୁତ ଲୋକ ଦେଖି ତଥି । ଦୟାଳୁ ହୋଇ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି । ୨୦ ।
ଯେତେ ପୀଡିତ ତହିଁ ଥିଲେ । ଆରୋଗ୍ୟ ସେମାନଙ୍କୁ କଲେ । ୨୧ ।
ଏଥୁ ଅନନ୍ତେ ଗଲା ବେଳ । ପ୍ରବେଶ ହେଲା ସନ୍ଧ୍ୟାକାଳ । ୨୨ ।
ଯୀଶୁ ନିକଟେ ଶିଷ୍ୟଗଣ । ବୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଣ । ୨୩
ଏତ ଅଟଇ ବନସ୍ଥାନ । ଆବର ଅସ୍ତ ହେଲା ଦିନ । ୨୪ ।
ଲୋକଙ୍କୁ ମେଲାଣି ଦେଉନ୍ତୁ । ସେମାନେ ନଗରେ ଯାଆନ୍ତୁ । ୨୫ ।
ଯେ ଯାର ଭୋଜନର ଦ୍ରବ୍ୟ । କିଣନ୍ତେ ଯାଇ ତାହା ସର୍ବ । ୨୬ ।
ଉତ୍ତର ଦେଲେ ଯୀଶୁ ତହିଁ । ତାଙ୍କ ଯିବାର କାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ । ୨୭ ।
ଭୋଜନ ଦ୍ରବ୍ୟ ଦିଅ ତାଙ୍କୁ । କିମ୍ପା ସେ ଯିବେ ନଗରକୁ । ୨୮ ।
ଶିଷ୍ୟେ କହିଲେ ଯୋଡ଼ି କର । ଏଠାରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର । ୨୯ ।
ସଙ୍ଗତେ ଅଛି ପ୍ରଭୁ ରୁଟି । କେବଳ ମାତ୍ର ପାଞ୍ଚ ଗୋଟି । ୩୦ ।
ଆବର ଅଛି ମତ୍ସ୍ୟ ବେନି । ଯୀଶୁ ବୋଇଲେ ଆସ ଘେନି । ୩୧
ସେ ପାଞ୍ଚ ରୁଟି ଦୁଇ ମତ୍ସ୍ୟ । ନେଇଣ ଦେଲେ ତାଙ୍କ ପାସ । ୩୨
ସେ ପ୍ରଭୁ ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ । ଲୋକଙ୍କୁ ଘାସର ଉପରେ । ୩୩ ।

ବସିବା ଅର୍ଥେ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ । ସେ ପାଞ୍ଚରୁଟି ହସ୍ତେ ନେଲେ ।୩୪
ଆବର ଦୁଇ ମତ୍ସ୍ୟ ନେଇ । ସ୍ୱର୍ଗର ଦିଗକୁ ଅନାଇ ।୩୫।
ବାଞ୍ଛିଣ ଈଶ୍ୱର ସମ୍ପଦ । ଆନନ୍ଦେ କଲ ଆଶୀର୍ବାଦ ।୩୬।
ରୁଟିକି ଖଣ୍ଡ ୨ କଲେ । ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ହସ୍ତେ ଦେଲେ ।୩୭
ସେ ଶିଷ୍ୟ ଗଣେ ତାହା ନେଇ । ଲୋକଙ୍କୁ ପରଶିଲେ ଯାଇ ।୩୮।
ଭୁଞ୍ଜିତା ଏକକୁ ଆରେକ । ତୃପ୍ତ ହୋଇଲେ ସର୍ବଲୋକ ।୩୯।
ତାହାର ଅବଶେଷ ଗୁଣ୍ଡି । ଥିଲା ଯେ ଗୃହଦବଗେ ପଡ଼ି ।୪୦।
ସାଉଁଟି କରନ୍ତେ ଏକତା । ତାହା ହୋଇଲା ବାରବୈତା ।୪୧
ସ୍ତ୍ରୀଗଣ ଯୁବତି ବାଳକ । ତହିଁ ଭୁଞ୍ଜିଲେ ଯେତେ ଲୋକ ।୪୨
ସଂଖ୍ୟାରେ ଅଟନ୍ତି ସେମାନେ । ପାଞ୍ଚ ସହସ୍ରେକ ଏସନେ ।୪୩।

୧୪ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଏଥୁ ଅନନ୍ତେ ଲୋକେ ସର୍ବେ । ତାହାଙ୍କୁ ରାଜା ଯେ କରିବେ ।୧।
ଏହା ସେ ଜାଣି ଶିଷ୍ୟଙ୍କର । ଆବର ଜ୍ଞାତ କୁଟୁମ୍ବର ।୨।
ଐହିକ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟାଭିଳାଷ । ଦେଖି ସେମାନଙ୍କ ଅଶେଷ ।୩।
ତାହାଙ୍କୁ ତିରସ୍କାର କଲେ । ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ।୪।
ତିଳିକା ସେପାରେ ବହନେ । ଗମନ କର ତୁମ୍ଭେମାନେ ।୫।
ଏମନ୍ତ ଆଜ୍ଞା ତାଙ୍କୁ ଦେଇ । ଆପଣେ ସେହି ଠାବେ ରହି ।୬।
ବହୁତ ରଜନୀ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ । ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ ସେ ଏକାନ୍ତେ । ।
ପ୍ରଭାତେ ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ । ସେ ଶିଷ୍ୟ ତିଳିକା ମଧ୍ୟରେ ।୮।
ପବନ ଉଠି ଅତିଶୟେ । ସଙ୍କଟେ ଜୀବନ ସଂଶୟେ ।୯।
ଯାଇ ନପାରି ତାହା ଏଡ଼ି । ଘୋର ବିପଦେ ଥିଲେ ପଡ଼ି ।୧୦।
ଏଥି ମଧ୍ୟରେ ଦୟାମୟ । ନ ହେଉଁ ସୂର୍ଯ୍ୟର ଉଦୟ ।୧୧।
ହେଉଣ ଥିଲା ଯେ ଲହଡ଼ି । ତାହା ଉପରେ ଯୀଶୁ ଚଢ଼ି ।୧୨।

ତାଙ୍କ ନିକଟେ ଜଳ ପରେ । ଗମନ କରନ୍ତେ ପାଦରେ । ୧୩ ।
ସେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଦୂରତେ । ଚିହ୍ନି ନପାରି ଅକସ୍ମାତେ । ୧୪ ।
ବୋଇଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଏକାସ । ପାଣିର ଉପରେ ମନୁଷ୍ୟ । ୧୫ ।
ଚଲଇ ଦାଣ୍ଡେ ଯିବା ପ୍ରାୟେ । ଦେଖ ମାଡୁଛି ମହା ଭୟେ । ୧୬ ।
ପୁଣିହିଁ କିଛି ଦୂରେ ଦେଖି । ଭୟେ କରନ୍ତେ ଡକାଡକି । ୧୭ ।
ଯୀଶୁ ବୋଲନ୍ତି ହୁଅ ସ୍ଥିର । କିଛିହିଁ ଭୟ ହେ ନ କର । ୧୮ ।
ଅଛୁଁ ଆମ୍ଭେ ଦେଖ ଏହି । ସୁସ୍ଥିର କଲେ ଏହା କହି । ୧୯ ।
ଶୁଣି ସେମାନେ ହେଲେ ହୃଷ୍ଟ । ନାବେ ଚଢନ୍ତେ ପ୍ରଭୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ । ୨୦ ।
ପବନ ହୋଇଲା ନିଶ୍ଚଳ । ସ୍ଥଗିତ ହୋଇଲା ଉଲ୍ଲୋଳ । ୨୧ ।
ପୁଣି ସେ ନାବ ଅଳ୍ପକ୍ଷଣେ । ତାହାଙ୍କ ନିରୂପିତ ସ୍ଥାନେ । ୨୨ ।
ଯାଇଣ ହୋଇଲା ପ୍ରବେଶ । ସମସ୍ତେ ହୋଇଲେ ହରଷ । ୨୩ ।
ଯେ ସର୍ବଲୋକଙ୍କୁ ସେ ହେଲେ । ଭୋଜନ କରାଇଣ ଥିଲେ । ୨୪ ।
ଏଥୁ ଅନନ୍ତେ ନାବ ବାହି । ତାହାଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଯାଇ । ୨୫ ।
ନାବରେ ସେ ସମସ୍ତ ଲୋକେ । ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ଯୀଶୁ ପାଖେ । ୨୬
ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖି ନିକଟରେ । ସେ ଯୀଶୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୟାରେ । ୨୭
ଅକ୍ଷୟ ପରମାର୍ଥନିଧି । ଦେବାକୁ କରୁଣା ବାରିଧି । ୨୮ ।
ହୋଇଯେ ଛନ୍ତି ଅବତାର । ଗୋଟିଏ ସେହି ବିଷୟର । ୨୯ ।
ତାହାଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦେଇ । ତହୁଁ ଉତ୍ତରେ ପୁଣି ସେହି । ୩୦ ।
ସ୍ଥିତ ଯିହୁଦୀଙ୍କର ଦେଶ । ଅନ୍ୟନ୍ଦ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ । ୩୧
ତହିଁ ଦୁଃଖିଣୀ ଏକ ନାରୀ । ଥିଲା ପୀଡିତା ତା କୁମାରୀ । ୩୨ ।
ଯୀଶୁ ଆରୋଗ୍ୟ ତାକୁ କଲେ । ସେଠାରୁ ଆସିବାର ବେଳେ । ୩୩
ବାଟରେ ଘୁଙ୍ଗା ଏକଜଣ । ପୁଣି ବଧିର ତାର କର୍ଣ୍ଣ । ୩୪ ।
ବାକ୍ୟ ଶ୍ରବଣ ଦେଇ ତାରେ । ସେ ଯୀଶୁ ଏଥିର ଉତ୍ତରେ । ୩୫ ।
ଏକ ପର୍ବତ ପରେ ଯାଇ । ବସିଲେ ଲୋକେ ପୁଣି ତହିଁ । ୩୬
ବହୁତେ ବହୁତେ ମିଳିଲେ । ଆବର ଯେତେ ରୋଗୀ ଥିଲେ । ୩୭

କଣା କୁବୁଜା ଅବଶାଙ୍ଗ । ଖୋଟା ପକ୍ଷାଘାତି କ୍ଷତାଙ୍ଗ । ୩୮ ।
ଇତ୍ୟାଦି ନାନା ବ୍ୟାଧି ଗ୍ରସ୍ତ । ଥିଲେ ଯେତେ ଲୋକେ ସମସ୍ତ । ୩୯ ।
ତାହାଙ୍କୁ ନେଇ ଏକେ ଏକେ । ରଖିଲେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ପାଖେ ୪୦ ।
ପ୍ରଭୁ ଲୋକଙ୍କୁ ସେ ଆପଣେ । ଆରୋଗ୍ୟ କଲେ ଜଣେ ୨ । ୪୧ ।
ଅନ୍ଧକୁ ଦେଲେ ଚକ୍ଷୁଦାନ । ମୂକମାନେ ପାଇଲେ ବଚନ । ୪୨ ।
ଖୋଟାଙ୍କୁ ଦିଅନ୍ତେ ଚରଣ । ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦେ କଲେ ସେ ପ୍ରୟାଣ । ୪୩ ।
କ୍ଷତାଙ୍ଗ ଯେଉଂମାନେ ଥିଲେ । ତାହାଙ୍କୁ ସୁସ୍ଥାଙ୍ଗ କଲେ । ୪୪ ।
ଯେ ଅବା ପକ୍ଷାଘାତିମାନେ । ଆରୋଗ୍ୟ ଗଲେ ଯେଯା ସ୍ଥାନେ ୪୫
ଆବର ଥିଲେ ଯେତେ ରୋଗୀ । କଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ଅରୋଗୀ । ୪୬ ।
ଇତ୍ୟାଦି ଦେଖି ତାହାଙ୍କର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କର୍ମମାନ ଘୋର । ୪୭ ।
ହୋଇ ଲୋକମାନେ ଆନନ୍ଦ । କଲେ ଈଶ୍ୱର ଧନ୍ୟବାଦ । ୪୮ ।
ସେ ଯୀଶୁ ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ । ଦ୍ୱିସପ୍ତ ସାତଟା ରୁଟିରେ । ୪୯ ।
ସ୍ତ୍ରୀଉ ବାଳକ ନାରୀଗଣ । ଚାରି ସହସ୍ର ଯୁବା ପୁଣ । ୫୦ ।
ଏସଂଖ୍ୟା ପ୍ରମାଣେ ଲୋକଙ୍କୁ । ଭୋଜନ ଦେଲେ ଏକ ଏକୁଁ । ୫୧ ।

୧୫ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ସେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଏକ ଦିନ । ପିତର ଯାକୁବ ଯୋହନ । ୧ ।
ଏତିନ ପ୍ରିୟ ଶିଷ୍ୟ ଘେନି । ଏକ ପର୍ବତେ ପ୍ରବେଶିଲେ । ୨ ।
ସେସ୍ଥାନେ ତାହାଙ୍କର କତି । ପ୍ରକାଶ କଲେ ଭିନ୍ନ ମୂର୍ତ୍ତି । ୩ ।
ଆପଣା ମୂର୍ତ୍ତିକର ଅନ୍ତଃ । ହେଲେ ସେ ଅନ୍ୟ ମୂର୍ତ୍ତି ମନ୍ତ । ୪ ।
ଏସନ୍ତ ପ୍ରକାଶିଲେ ମୂର୍ତ୍ତି । ଯେହ୍ନେ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦୀପ୍ତି । ୫ ।
ମୋଶା ଆବର ଏଲୀୟାହ । ଯେପୂର୍ବେ ସ୍ଥିତ ଥିଲେ ଦେହ । ୬ ।
ଦୁହିଙ୍କ ପରଲୋକ ଗତ । ତହିଁ କ ବର୍ଷ କେତେ ଶତ । ୭ ।
ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତା ସେହି ଦୁଇ । ତତ୍କ୍ଷଣେ ମୂର୍ତ୍ତି ମନ୍ତ ହୋଇ । ୮ ।

ପ୍ରବେଶି ତାଙ୍କ ନିକଟରେ । ଯିରୂଶାଲମ ନଗରରେ ।୯।
ହେବ ଯେ ତାହାଙ୍କ ମରଣ । ତାହାର ସର୍ବ ବିବରଣ ।୧୦।
ଯୀଶୁ ସଙ୍ଗତେ ସେହିଜନ । କରଣ କଥୋପକଥନ ।୧୧।
ପର୍ବତୁଁ ଓହ୍ଲାଇଲେ ବେଳେ । ଏକ ବାଲକ ସେହି କାଳେ ।୧୨।
ବହୁତ ଦିନୁ ଭୂତ ଗ୍ରସ୍ତ । ହୋଇଣ ଥିଲା ମହା ବ୍ୟସ୍ତ ।୧୩।
ତା ଠାରୁଁ ଭୂତକୁ ଛଡାଇ । ଆରୋଗ୍ୟ କଲେ ତାକୁ ତହିଁ ।୧୪
ଯେ ସମସ୍ତ ଲୋକେ ଆଦର । ମତାନୁଯାଇ ତାହାଙ୍କର ।୧୫।
ତେଜଣ ଅହଙ୍କାର ଗୋଳ । ଦୟାଳୁ ପୁଣି ନମ୍ରଶୀଳ ।୧୬।
ହେବାର ବଡଇ ଅବଶ୍ୟ । ଇତ୍ୟାଦି ନାନା ଉପଦେଶ ।୧୭।
ଯେ ଅଦ୍ଭୁତ ଅପୂର୍ବ ଅପୂର୍ବ । ତାହାଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଲେ ସର୍ବ ।୧୮।
ପ୍ରକଟ ଉପରେ ଯୀଶୁର । ଉପଦେଶକ ହୋଇବାର ।୧୯।
ହେଲା ସେ ସମୟକୁ ଶେଷ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତିନିଗୋଟି ବରଷ ।୨୦।
ଦେଖ ହେ ପ୍ରଭୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର । ବହୁତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କ୍ରିୟାର ।୨୧।
ପଢୁଛ ଶୁଣ କଥାମାନ । ଏମନ୍ତେ କଲେ ଯେତେ କର୍ମ ।୨୨।
ଏହାର ମଧ୍ୟରେ ବିଅର୍ଥେ । ଅଥବା ନିଜ ଗୌରବାର୍ଥେ ।୨୩।
କେବେହେଁ ନ କଲେ କର୍ମ କିଛି । କେବଳ ଲୋକ ହିତ ଇଚ୍ଛି ।୨୪।
ଲୋକଙ୍କ ହିତ ଅର୍ଥେ ନାନା । ସାଧିଲେ ଅସାଧ୍ୟ ସାଧନା ।୨୫
ଯେ ସବୁ କ୍ରିୟା କଲେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ । ଏମନ୍ତ ମହତ୍ତ୍ୱ ବିଶିଷ୍ଟ ।୨୬।
ଯେଲୋକ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅତ୍ୟନ୍ତ । ଅଟଇ ଯେବା ଖ୍ୟାତିମନ୍ତ ।୨୭।
ଯଦି ତା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କର୍ମକୁ । ନଥାଏ୍ ଉପମା ଦେବାକୁ ।୨୮
ତେବେହେଁ ତାହାଙ୍କ ପାଖରେ । ଅତ୍ୟନ୍ତ ସାମାନ୍ୟଉପରେ ।୨୯।
ହୁଅଇ ତାହାର ଗଣଣା । ଚକ୍ଷୁ ପାଇଲେ ଯେଣୁ କଣା ।୩୦।
ଛୋଡା ପାଇଲେ ଯେଣୁ ଗତି । ବଧିର ଶୁଣିବାର ଶକ୍ତି ।୩୧।
ଯେମାନେ ଥିଲେ କଟି ଭଙ୍ଗ । ଅବର ଯେ ଥିଲେ ଅପାଙ୍ଗ ।୩୨।
ଆରୋଗ୍ୟ ତାଙ୍କୁ କରି ଉଲେ । କୁଡ଼ିକୁ ଭଲ ଦେହୀ କଲେ ।୩୩।

ବାୟାଙ୍କୁ ଦେଲେ ସେହ୍ଜ୍ଞାନ । ମଲାଲୋକଙ୍କୁ ଜୀବଦାନ ।୩୪।
ଯେମାନେ ଥିଲେ ଭୂତଗ୍ରସ୍ତ । ତାହାଙ୍କ ଛଡାଇଲେ ଭୂତ ।୩୫।
ପକ୍ଷାଘାତଙ୍କି ଭଲକର । ଅରୋଗୀ କଲେ ଯେତେ ଜ୍ୱରୀ ।୩୬।
ଇତ୍ୟାଦ କେତେ୨ ବ୍ୟାଧି । ଅରୋଗ୍ୟ କଲେ ଦୟାନଧି ।୩୭।
ଘୋର ପବନେ ଉଠେ ଜଲ । ଲହରୀ ସମୁଦ୍ର କଲ୍ଲୋଲ ।୩୮।
ତାହାଙ୍କ ଅଜ୍ଞା ଘେନଶିର । ଜଲ ପବନ ହେଲେ ସ୍ଥିର ।୩୯।
ଅଳ୍ପଦ୍ରବ୍ୟରେ ସେ ଅନେକ । ସହସ୍ର ସହସ୍ରେକ ଲୋକ ।୪୦।
ସନ୍ତୋଷ କର ଭୋଜନରେ । ଗମନ କଲେ ଜଲପରେ ।୪୧।
ଅଧିକ କ ଦେବା ଉପମା । ଦେଖ ହେ ତାହାଙ୍କ ମହମା ।୪୨।
ମୃତ୍ୟୁଶରୀରେ ଦେଲେ ଜୀବ । କ ଅଉ ପଟାନ୍ତର ହେବ ।୪୩।
ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ଲଖନ । ତାହାଙ୍କ ଯେତେ କର୍ମମାନ ।୪୪।
ସେ ଯୀଶୁ ତା ବନୁ ଅନ୍ତର । ବହୁତ କର୍ମ ଥିଲେ କର ।୪୫।
ଉଲ୍ଲେଖ ମାତ୍ର ସ୍ଥାନେ୨ । ତାହାର ଗ୍ରନ୍ଥ କର୍ତ୍ତାମାନେ ।୪୬।
କର ଅଛନ୍ତ ଯେଣୁ ସେହ । ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ଲେଖଇ ।୪୭।
କେବଣ୨ ସ୍ଥାନରେ । ଲେଖନ୍ତ ଏମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ।୪୮।
ସେ ଯୀଶୁ ଅଶେଷ ପ୍ରକାର । ଅସାଧ୍ୟ ସମସ୍ତ ବ୍ୟାଧିର ।୪୯।
ଲୋକମାନଙ୍କୁ କଲେ ମୁକ୍ତ । ହୋଇ ଅଶେଷ ଦୟାଯୁକ୍ତ ।୫୦।
ଆବର କେବଣ ସ୍ଥାନରେ । ଲେଖିଛ ଏମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ।୫୧।
ତାହାଙ୍କ ଅଶେଷ ସୁଖ୍ୟାତ । ସୁରୟାଦେଶେ ହେଲା ବ୍ୟାପ୍ତି ।୫୨
ସେମାନେ ନାନାଦ ରୋଗରେ । ଆବର ନାନା ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ।୫୩।
ମୃଗୀ ଆବର ପକ୍ଷାଘାତ । ଜ୍ୱର ପଙ୍ଗୁତା ଭୂତଗ୍ରସ୍ତ ।୫୪।
ଇତ୍ୟାଦ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଛଡତ । ହୋଇଣ ଥିଲେ ଯେ ପୀଡତ ।୫୫
ଅଣନ୍ତେ ତାଙ୍କ ନକଟକୁ । ଆରୋଗ୍ୟ କଲେ ସେ ତାହାଙ୍କୁ ।୫୬
ଆବର କେଉଂ୨ ସ୍ଥାନେ । ଲେଖିଲେ ଗ୍ରନ୍ଥ କର୍ତ୍ତାମାନେ ।୫୭।
ତାଙ୍କୁ ଛୁଇବା ଅର୍ଥେ ଲୋକେ । ଉଦ୍ୟମ କଲେ ସେ ଅନେକେ ।୫୮

ଯେଣୁ ଅତୁଲ୍ୟ ପରାକ୍ରମ । ତହିଁର ହୋଇଣ ନିର୍ଗମ ।୫୯।
ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କୁ ଅଶେଷେ । ଆରୋଗ୍ୟ କଲେ ଅଣାୟାସେ ।୬୦
କେବଳ ଠାବେ ଗ୍ରନ୍ଥକାର । ଏସନେ ଲେଖନ୍ତି ଅବର ।୬୧।
ସେହି ଦେଶର ଲୋକମାନେ । ଯାଇ ସକଳ ସ୍ଥାନେ ।୬୨।
ଶଯ୍ୟା ପରେଣ ସେ ସ୍ଥାନକୁ । ବହିଲେ ପୀଡ଼ିତ ଲୋକଙ୍କୁ ।୬୩।
ଅବର ଗ୍ରାମରେ ନଗରେ । ପୁଣି ସେ ଅବା ଦେଶରେ ।୬୪
ଥୋଇଲେ ସେମାନେ ବାଟରେ । ପୁଣି ପ୍ରାର୍ଥନା ତାହାଙ୍କର ।୬୫।
ଯୀଶୁର ବସ୍ତ୍ରର ଅଞ୍ଚଳ । ଛୁଇଁବେ ତାହାଙ୍କୁ କେବଳ ।୬୬
ଛୁଇଁଲେ ପୁଣି ଯେତେ ୨ । ଆରୋଗ୍ୟ ହୋଇଲେ ସମସ୍ତେ ।୬୭
ପୁଣିହିଁ ଯେଉଂ ସମୟରେ । ଯିହୁଦୀଙ୍କ ପର୍ବ ଯାତ୍ରାରେ ।୬୮।
ଯିରୂଶାଲମେ ସେହି ଆସି । ଦେଉଳ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶି ।୬୯।
ଶିକ୍ଷା ଦେଉଥିଲେ ଲୋକଙ୍କୁ । ସେହି ସମୟେ ଆସି ତାଙ୍କୁ ।୭୦।
ହିଂସାରେ ପ୍ରଧାନ ଯାଜକ । ଧରି ଆଣିବା ଅର୍ଥେ ଲୋକ ।୭୧।
ବରଗି ଦେଲା ତାଙ୍କ ସ୍ଥାନେ । ତାହାଙ୍କୁ ନ ଧରି ସେମାନେ ।୭୨।
ତାହାଙ୍କ ଅପୂର୍ବ ବକ୍ତୃତା । ସଦ୍ଭାବ ମନୋହର କଥା ।୭୩।
ଶୁଣିଣ ଗଲେ ସେ ବାହୁଡ଼ି । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଜ୍ଞାନେ ତାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ।୭୪।
ଦେଖିଣ ଫେରି ଯିବା ଲୋକ । ପୁଛଇ ପ୍ରଧାନ ଯାଜକ ।୭୫।
କିପାଁ ନ ଆଣି ତାକୁ ଛାଡ଼ି । ତୁମ୍ଭେରେ ଅଇଲ ବାହୁଡ଼ି ।୭୬
ଉତ୍ତର ଦେଲେ ସେହି ଲୋକେ । ଶୁଣହେ ପ୍ରଧାନ ଯାଜକେ ।୭୭।
ଏହି ଯେ ଲୋକର ସମାନ । ନୋହିବେ କେହି ପୃଥ୍ୱୀଜନ ।୭୮
କେବେହେଁ ନର ଏହା ପ୍ରାୟେ । କହି ନ ପାରିବେ କଥାୟେ ।୭୯।

---

୧୭ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଏଥୁ ଅନନ୍ତେ ପୁଣି ତହିଁ । ସେ ଶମିରୋଣ ଦେଶ ଦେଇ ।୧।
ଯିରୂଶାଲମ ନଗରରେ । ଯାଉଁ ବାଟେ ମଧ୍ୟରେ ।୨।

ମିଳିଲେ କୁଢ଼ି ଦଶ ଜଣ । ତାଙ୍କୁ ଆରୋଗ୍ୟ କଲେ ପୁଣ । ୩ ।
ପୁଣିହିଁ ଲୋକେ ତାଙ୍କ ପାଖ । ଆଣିଲେ ଥୋକାଏ ବାଳକ । ୪ ।
ଧରସେ ବାଳକଙ୍କୁ କୋଳେ । ସେ ପ୍ରଭୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କଲେ । ୫ ।
ପାପି ଲୋକମାନଙ୍କ ପ୍ରତି । ହୃଦୟେ ଦୟା ବହି ଅତି । ୬ ।
ଦିଅନ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦାନ । ଏଣୁ ପଣ୍ଡିତ ଲୋକମାନ । ୭ ।
ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅତି ଦୋଷୀ କଲେ । ଯୀଶୁ ତାମନେ ବିଚାରିଲେ । ୮ ।
ଅବିଚାରରେ ମୋତେ ଆସି । ପଣ୍ଡିତେ କରୁଛନ୍ତି ଦୋଷୀ । ୯ ।
ଏହା ଦେଖାଇବା ନିମନ୍ତେ । କହିଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତେ । ୧୦ ।
ତାହାର ବିବରଣ ଯେତେ । ଲୂକ ରଚିତ ଧର୍ମ ଗ୍ରନ୍ଥେ । ୧୧ ।
ଅଛି ମଙ୍ଗଳସମାଚାରରେ । ପଞ୍ଚଦଶ ଅଧ୍ୟାୟଠାରେ । ୧୨ ।
ଯୀଶୁ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ । ମୋବାକ୍ୟ ହେ ପଣ୍ଡିତ ଗଣ । ୧୩ ।
ଜଣେକର ଦ୍ୱି ପୁତ୍ର ଥିଲା । କନିଷ୍ଠ ପିତାକୁ ବୋଇଲା । ୧୪ ।
ହେ ତାତ ଶୁଣ ମୋବଚନ । ମୋଭାଗେ ପଡ଼ିବ ଯେ ଧନ । ୧୫ ।
ସେ ଧନ ଏବେ ମୋତେ ଦେବ । ତା ଶୁଣି ପିତା ଆତ୍ମ ଦ୍ରବ୍ୟ । ୧୬ ।
ସମସ୍ତ ବେନି ଭାଗ କଲା । ଦୁଇ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ବାଣ୍ଟିଦେଲା । ୧୭ ।
କିଛି ଦିନରେ ସାନ ପୁତ୍ର । ଆପଣା ଧନକୁ ଏକତ୍ର । ୧୮ ।
ଘେନି ସେ ଗଲା ଦୂରଦେଶେ । ସମସ୍ତ ଅତି ଧନ ଶେଷେ । ୧୯ ।
ନାଶିଲା ତା ଅପବ୍ୟୟରେ । ସମସ୍ତ ସରିଲା ଉତ୍ତାରେ । ୨୦ ।
ସେହି ଦେଶରେ ମହା ଘୋର । ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ହୋଇଲା ଅପାର । ୨୧ ।
ତହିଁରେ ଆହାର ନ ପାଇ । ସେହି ଦେଶରେ ପୁଣି ସେହି । ୨୨ ।
ଗୃହସ୍ଥ ଘରେ ତତ୍କ୍ଷଣେ । ରହିଲା ଯାଇ ଭୃତ୍ୟପଣେ । ୨୩ ।
ଶୂକର ରକ୍ଷାର୍ଥେ ତାହାକୁ । ଗୃହସ୍ଥ ପେଶିଲା ବିଲକୁ । ୨୪ ।
ସେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶି ବିଲରେ । ଶୂକର ଖାଦ୍ୟ ଛୁବଡାରେ । ୨୫ ।
ଉଦର ଭରିବା ନିମନ୍ତେ । ବହୁତ ଚେଷ୍ଟା କଲା ଯେତେ । ୨୬
କେହି ନ ଦେଲେ ତାକୁ ଯହିଂ । ଜ୍ଞାନ ସେ ପାଇ କହେ ତହିଁ । ୨୭ ।

ଅମ୍ଭ ପିତାର କେତେ । ମୂଲୟାମାନେ ଛନ୍ତି ଯେତେ । ୨୮ ।
ବହୁତ ଅଛି ତାହାଙ୍କର । ନାନାଦି ଦ୍ରବ୍ୟ ଭୋଜନର । ୨୯ ।
ମୋତେ କି ନ ମିଳିବ କିଛି । ମୁ କିପାଁ ଭୋକେ ମରୁ ଅଛି । ୩୦ ।
ମୁ ଏବେ ପିତା ପାଖେ ଯାଇ । ବିନୟ ତାହାଙ୍କୁ କହଇଁ । ୩୧ ।
ହେ ତାତ ମୁ ତୁମ୍ଭ ଅଗ୍ରତେ । ଆବର ସ୍ୱର୍ଗ ବିପକ୍ଷତେ । ୩୨ ।
ଯେ ପାପ ଅର୍ଜି ଅଛଁ ଗୁରୁ । ସେହି ହେତୁରୁ ଏହିଠାରୁ । ୩୩ ।
ତୁମ୍ଭ ପୁତ୍ରର ନାମ ଯୋଗ୍ୟ । ନୁହଇଂ ମୁହିଁ ମନ୍ଦ ଭାଗ୍ୟ । ୩୪ ।
ତେଣୁ ହୋଇ ମୋତେ ସଦୟେ । ତୁମ୍ଭର ମୁଲୟାର ପ୍ରାୟେ । ୩୫ ।
କରଣ ମୋତେ ଏବେ ରଖ । ଯେଣୁ ମୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିରେଖ । ୩୬ ।
ଏମନ୍ତ ମନେ ବିଚାରିଲା । ପିତାର ନିକଟେ ମିଳିଲା । ୩୭ ।
ଦୂରହୁଁ ପିତା ତାକୁ ଚାହିଁ । ବେଗେ ଧାଁଇଲା ଦୟା ବହିଂ । ୩୮ ।
ବେଗେ ମିଳିଲା ଯାଇ ପାଖେ । ଚୁମ୍ବନ ଦେଲା ତାର ମୁଖେ । ୩୯ ।
ସେ ପୁତ୍ର ପୁଣି ତେତେବେଳେ । ପଡଣ ପିତା ପାଦ ତଳେ । ୪୦ ।
ପୂର୍ବ ପାଞ୍ଚିଲା କଥା ତାର । କହିଲା ଯୋଡି ଦେନିକର । ୪୧ ।
ଦାସମାନଙ୍କୁ ଡାକି ପିତା । ବୋଇଲା ଶୁଣ ମୋର କଥା । ୪୨ ।
ଉତ୍ତମ ବସ୍ତ୍ର ଆଣି ଆଗେ । ଏହାକୁ ପିନ୍ଧାଅରେ ବେଗେ । ୪୩ ।
ଗୋଡରେ ପାଣ୍ଡୋଇ ପିନ୍ଧାଅ । ମୁଦ୍ରିକା ଅଙ୍ଗୁଳିରେ ଦିଅ । ୪୪ ।
ମୋଟ ବାଛୁର ଆଣି ମାର । ହରଷେ ଅମ୍ଭମାନଙ୍କର । ୪୫ ।
କରିବା ନିମନ୍ତେ ଭୋଜନ । ଯେ ହେତୁ ଆମ୍ଭର ନନ୍ଦନ । ୪୬ ।
ମଲାର ପ୍ରାୟେ ହଜି ଥିଲା । ବଞ୍ଚିଲା ପ୍ରାୟେ ସେ ମିଳିଲା । ୪୭ ।
ଏମନ୍ତ ବୋଲଣ ସମସ୍ତେ । ଅନନ୍ଦ କଲେ ଯେ ଯା ମତେ । ୪୮

---

୧୭ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ପବିତ୍ର । ଅପୂର୍ବ ଯୀଶୁଙ୍କ ଚରିତ୍ର । ୧ ।
ଲାଜାର ନାମେ ଜଣେ ନର । ମାରୟା ମାର୍ଥାର ସୋଦର । ୨ ।

କବରେ ଚିଦନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ । ଥିଲା ସେ ପ୍ରାଣ ତ୍ୟାଗ ଅନ୍ତେ ।୩।
ତା ମୃତ୍ୟୁ ଦେଖି ଯୀଶୁ ପୁଣି । ଜୀବନ ଦାନ ଦେଲେ ଆଣି ।୪।
ତା ଦେଖି ଲୋକେ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି । କରଣ ଶ୍ରଦ୍ଧାଭକ୍ତି ଅତି ।୫।
ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରାଦ୍ୟୁ ମାନବାରେ । ପ୍ରଧାନ ଯାଜକ ହିଂସାରେ ।୬।
କରନ୍ତେ ନାନାଦ ପ୍ରକାର । ତାହାଙ୍କୁ ମାରିବା ବିଚାର ।୭।
ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କର ବିତର୍କ । ଦେଖିଣ ହୋଇଲେ ସତର୍କ ।୮।
ଦିବସେ ଯିରୂଶାଲମରେ । ସ୍ଥାପିତ ଦେଉଳ ମଧ୍ୟରେ ।୯।
ପ୍ରବେଶି ପ୍ରତିଦିନ ସେହି । ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ।୧୦।
ରାତ୍ରିରେ ନଗରର ପ୍ରାନ୍ତେ । ଜିତ ବୃକ୍ଷ ନାମ ପର୍ବତେ ।୧୧।
ରହିଲେ ଈଶ୍ୱର କୁମର । ପ୍ରଭାତ ହେଲେ ପୁନର୍ବାର ।୧୨।
ସେହି ଦେଉଳକୁ ଆସନ୍ତି । ନଗର ଲୋକେ ତହିଁ ଯାନ୍ତି ।୧୩।
ଦିଅନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷାମାନ । ଏମନ୍ତେ ଗଲା ତିନି ଦିନ ।୧୪।
ଚତୁର୍ଥ ଦିନେ ଗୁରୁବାରେ । ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କର ସଙ୍ଗରେ ।୧୫।
ନିସ୍ତାର ପର୍ବର ଭୋଜନେ । ବସିଣ ଆନନ୍ଦିତ ମନେ ।୧୬।
ପ୍ରୀତି ଏକକୁ ଆରେକର । କରିବା ନମ୍ରତା ଆଦର ।୧୭।
ଉଚିତ କର୍ମିଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ । ହୃଦୟଙ୍ଗମତା ଯେମନ୍ତେ ।୧୮।
ହୁଅଇ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କର । ଏଅର୍ଥେ ଉଠିଲେ ସତ୍ୱର ।୧୯।
ବସ୍ତ୍ରରେ ଅଣ୍ଟାବାନ୍ଧି ଠାଣି । ଗୋଟିଏ ପାତ୍ରେ ନେଇ ଅଣି ।୨୦।
ଶିଷ୍ୟଙ୍କ ପାଦ ଧୋଇ ଦେଲେ । ଆପଣା ବସ୍ତ୍ରରେ ପୋଛିଲେ ।୨୧।
ଏଥୁ ଅନନ୍ତେ ପ୍ରେମ ବହି । କଟାକ୍ଷେ ସବୁ ଅଡେ ଗ୍ରହିଁ ।୨୨।
ସେଉଠୀ ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ ନେଇ । ସମସ୍ତେ ବାଣ୍ଟିକରି ଦେଇ ।୨୩।
ବୋଇଲେ ପାପ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ । ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ କରି ଧ୍ୟାୟ ଚିତ୍ତ ।୨୪।
ମୋ ଦେହ ଭଙ୍ଗ ରକ୍ତପାତ । ଦୁହିଙ୍କ ସଦା ସ୍ମରଣାର୍ଥ ।୨୫।
ବେଳକୁ ବେଳ ଏହିସନ । ପ୍ରକାଶ କର ମୋ ମରଣ ।୨୬।
ପ୍ରଭୁର ଭୋଜ ଏହା ଖ୍ୟାତ । ଅର୍ପେଁ କଲେ ସେ ନିରୂପିତ ।୨୭।

୧୮ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଭୋଜନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉତ୍ତରେ । ସେ ଯୀଶୁ ରଜନୀ କାଳରେ ।୧।
ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସଙ୍ଗେ ନେଇ । ଜିତ ବୃକ୍ଷ ପର୍ବତେ ଯାଇ ।୨।
ପରମେଶ୍ୱର ଆରାଧନା । କରିବା ନିମନ୍ତେ ପ୍ରାର୍ଥନା ।୩।
ପୂର୍ବାଭ୍ୟାସର ଅନୁସାରେ । ଯାଆନ୍ତେ ଯେବନ ଭିତରେ ।୪।
ପଶିଲେ ତାଭିତରେ ଯାଇ । ଯେବଣ ସମୟରେ ସେହି ।୫।
ସଂସାର ଲୋକ ପାପ ମାନ । କରିବା ନିମନ୍ତେ ମୋଚନ ।୬।
ଅଶେଷ ପାପ ଲୋକଙ୍କର । ଆପଣା ଦେହେ ଭୋଗ କରି ।୭।
ବଳିର ରୂପେ ଆପଣାକୁ । ହେବ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିବାକୁ ।୮।
ଏମନ୍ତ ରୂପେ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ । ତାର ସମୟ ଉପସ୍ଥିତ ।୯।
ହୋଇଲା ଏବେ ବର୍ତ୍ତମାନ । ଏହା ବିଶ୍ୱର ମନେ ମନ ।୧୦।
ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରାଣ ତାହାଙ୍କର । ଭୟରେ ହୋଇଲା କାତର ।୧୧।
ତହୁଁ ସେ ଯାହା କଲେ ପୁଣ । ତାର ସମସ୍ତ ବିବରଣ ।୧୨।
ଲିଖିତ ମାତଉ ଗ୍ରନ୍ଥରେ । ଯାହା ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାରେ ।୧୩।
ଛବିଶ ଅଧ୍ୟାୟ ଛବିଶ । ପଦରୁ ପୈଂଚଳିଶେ ଶେଷ ।୧୪।
ସେ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଚଳିତବେଳେ । ଅଇଲେ ସେମାନଙ୍କ ତୁଲେ ।୧୫
ଗେତସେମନ ନାମେ ଖ୍ୟାତ । ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନକୁ ତୁରିତ ।୧୬
କହିଲେ ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ ଅନାଇ । ଆମ୍ଭେ ହେ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ଯାଇ ।୧୭
ପ୍ରାର୍ଥନା ନକରିଁ ସେ ସ୍ଥାନେ । ସେହି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ।୧୮
ବସିଣ ଥାଅ ଏହିଠାରେ । ଏମନ୍ତ ବୋଲି ସେ ସଙ୍ଗରେ ।୧୯।
ଜେବଦିର ଦୁଇ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ । ଅବର ଘେନି ପିତରଙ୍କୁ ।୨୦।
ଅତ୍ୟନ୍ତ କାତର ହୃଦୟେ । ଭରି ହୋଇଲେ ଅତିଶୟେ ।୨୧।
ସେ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଚଳିତବେଳେ । ପୁଣି ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ ।୨୨।
ମୋ ମନେ ଦୁଃଖ ଅତିଶୟେ । ହେଉଛି ମୃତ୍ୟୁକାଳପ୍ରାୟେ ।୨୩।

ତେଣୁ ଅମ୍ଭଙ୍କ ତୁମ୍ଭେ ପୁଣ | ସଙ୍ଗତେ ଥାଇ ଅନୁକ୍ଷଣ । ୨୪।
ଜାଗିଣ ଥାଅ ଏହି ଠାରେ | ଏମନ୍ତ ବୋଲି କେତେ ଦୂରେ ।୨୫
ମୁଖ ମାଡଣ ପଡି ସେହି | ପୁଣିହିଂ କିଛି ଦୂରେ ଯାଇ । ୨୬।
କହିଲେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରଣ | ଅହେ ଅମ୍ଭର ପିତା ଶୁଣ । ୨୭।
ଯେବେ ହୋଇବାକୁ ପାରଇ | ପିଅଲା ଅମ୍ଭଠାରୁ ଏହି । ୨୮।
ଯାଉ ଇଚ୍ଛା ନୋହେ ଅମ୍ଭର | ଏଥି ଇଚ୍ଛା ହେଉ ତୁମ୍ଭର । ୨୯।
ବାହୁଡ ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ | ପ୍ରବେଶି ଶିଷ୍ୟଙ୍କ ପାଖରେ । ୩୦।
ଶୟନେ ଦେଖି ସେମାନଙ୍କୁ | ଯୀଶୁ ବୋଇଲେ ପିତରକୁ । ୩୧।
ଅମ୍ଭକୁ ଦଣ୍ଡେ ତୁମ୍ଭେମାନେ | ଜାଗି କି ନ ପାରିଲ ଦିନେ । ୩୨
ନ ପଡିବାରେ ପରୀକ୍ଷାରେ | ଜାଗି ଥାଅ ଅତି ଯତ୍ନରେ । ୩୩।
ପ୍ରାର୍ଥନା କର ହେ ଆମ୍ଭର | ନିତାନ୍ତ ଉତ୍ସୁକ ଅନ୍ତର । ୩୪।
ହେଉଛି ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିକଳ | ଅବର ଶରୀର ଦୁର୍ବଳ । ୩୫।
ତହୁଁସେ ପୁନର୍ବାର ଗଲେ | ପ୍ରାର୍ଥନା କରଣ କହିଲେ । ୩୬।
ହେ ପ୍ରଭୁ ଜନକ ଅମ୍ଭର | ବିନା ଏ ତାହା ପୀଇବାର । ୩୭।
ପିଅଲା ଅମ୍ଭଠାରୁ ଯେବେ | ଯିବାକୁ ନ ପାରଇ ତେବେ । ୩୮।
ହେ ପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭ ଇଚ୍ଛା ହେଉ | ଏମନ୍ତ ବୋଲି ଅସି ତହୁଁ । ୩୯।
ବାହୁଡି ଅସି ପୁନର୍ବାର | ତାଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ଶୟନର । ୪୦।
ଯେଣୁ ସେମାନଙ୍କର ଆକ୍ଷୀ | ନିଦ୍ରା ଭୁଲୁ ୨ ହେଉଛି । ୪୧।
ପୁଣିହିଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଛାଡ | ଗଲେ ସେ ସ୍ଥାନକୁ ବାହୁଡ । ୪୨।
ସେ କଥା ପୁନର୍ବାର କହି | ପୁଣି ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ ସେହି । ୪୩।
ତହୁଂ ବାହୁଡ ତେତେବେଳେ | ଶିଷ୍ୟଙ୍କ ନିକଟେ କହିଲେ । ୪୪।
ଏବେ ଶୟନ ତୁମ୍ଭେ କର | ସମୟ ହେଲା ବିଶ୍ରାମର । ୪୫।
ଦେଖ ସେଦଣ୍ଡ ଘୋର ଅତି | ହୋଇଛି ତାହାଙ୍କର କତି । ୪୬।
ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ର ପାପିଙ୍କର | ହେଉ ଅଛନ୍ତି ସେ ହସ୍ତର । ୪୭।

୧୯ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଏମନ୍ତ ସମୟେ ତାଙ୍କର । ଶିଷ୍ୟେ ଯେ ଥିଲେ ଜଣବାର ।୧।
ସେବାର ଜଣର ମଧ୍ୟରେ । ଶିଷ୍ୟେକ ଯିହୁଦା ନାମରେ ।୨।
ହୋଇଣ ବିଶ୍ୱାସ ଘାତକ । ସେ ଯିହୁଦା ଘୋର ପାତକ ।୩।
ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପଣ୍ଡିତଙ୍କ ହସ୍ତେ । ଧରାଇ ଦେବାର ନିମନ୍ତେ ।୪।
ତିରିଶ ଟଙ୍କା ଲାଞ୍ଚ ଖାଇ । ପୂର୍ବହୁଁ ଅଙ୍ଗୀକାରି ସେହି ।୫।
ସୈନ୍ୟ ସାମନ୍ତ ସଙ୍ଗେ ନେଲା । ସେ ବଗିଚାରେ ପ୍ରବେଶିଲା ।୬।
ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବେନି କରେ ଧରି । ବାନ୍ଧିଲା ଅତି ଦୃଢ଼ କରି ।୭।
ପ୍ରଥମେ କାଇଫା ନାମରେ । ପ୍ରଧାନ ଯାଜକ ଗୃହରେ ।୮।
ନେଇ ଯାଆନ୍ତେ ବହୁଲୋକ । ସେଠାରୁ ପ୍ରଧାନ ଯାଜକ ।୯।
ପିଲାତ ନାମେ ନୃପବର । ଦେବବର୍ଣ୍ଣି ରୂମିଲୋକଙ୍କର ।୧୦।
ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ତାର ତହିଁ । ତହୁଁ ସଙ୍ଗେ ଦେଲା ପଠାଇ ।୧୧।
ପିଲାତ ପେଶିଲା ତାହାଙ୍କୁ । ହେରୋଦ ରାଜା ନିକଟକୁ ।୧୨।
ହେରୋଦ ତାଙ୍କୁ ପୁନର୍ବାରେ । ପେଶିଲା ପିଲାତ ପାଖରେ ।୧୩।
ନାନାଦି ସ୍ଥାନରୁ ଏମନ୍ତେ । ନାନାଦି ସ୍ଥାନେ ପଠିଆନ୍ତେ ।୧୪।
ପାଇଲେ ଅପମାନ ନାନା । ଭୋଗିଲେ ବହୁତ ଯନ୍ତ୍ରଣା ।୧୫।
ନିଶ୍ଚେ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷୀ ଜାଣି ତାଙ୍କୁ । ପିଲାତ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ।୧୬।
ବହୁତ ପ୍ରକାର ଉଦ୍ୟମ । କଲା ସେ ରାଜା ପାଇ ଶ୍ରମ ।୧୭।
ତହିଁରେ ଅନେକ । ଯିହୁଦିମାନଙ୍କ ଯାଜକ ।୧୮।
ନିବୃତ୍ତି କେବଣ ପ୍ରକାରେ । କେବେହେଁ ନୋହିଲେ ହିଂସାରେ ।୧୯।
ଯେଣୁ ଦୁରୁ ତିନି ବର୍ଷରୁ । ତାହାଙ୍କୁ ହିଂସା ବହି ଗୁରୁ ।୨୦।
ତାହାଙ୍କ ବଧର ନିମନ୍ତେ । ସର୍ବଦା ଚେଷ୍ଟା ସେ କରନ୍ତେ ।୨୧।
କରି ତାହାଙ୍କ ଉତ୍ପାତ । କରିବେ ବୋଲି ତାଙ୍କୁ ଘାତ ।୨୨।
ଦୃଢ଼ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଥିଲେ କରି । ଅନେକ ଯତ୍ନେ ତାଙ୍କୁ ଧରି ।୨୩।

ତାହାଙ୍କ ସାଧ୍ୟ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ତହିଁ ରେ କଲେ ହସ୍ତ ଗତ । ୨୪
ତେଣୁ ସେ ପିଲାତ ଯତ୍ନରେ । ତାହାଙ୍କୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ । ୨୫
ନପାରନ୍ତେ ବଞ୍ଚାଇବାକୁ । କ୍ରୁଶ ନାମରେ ଯନ୍ତ୍ରେ ତାଙ୍କୁ ୨୬।
ବାନ୍ଧଣ କରିବାକୁ ବଧ । ଏହି ଯେ ଯିହୁଦୀଙ୍କ ସଧ । ୨୭।
ସେହି ଅନ୍ୟାୟ ପ୍ରାର୍ଥନାରେ । ସମ୍ମତ କଲା ସେ ଶେଷରେ । ୨୮
ପିଲାତ ସମ୍ମତ ହୋଇଲେ । ସମସ୍ତ ଲୋକ ତେତେବେଳେ ।୨୯
ଯେ ରୀତ ବଧ କରିବାର । ଥିଲା ଯେ ରୂମି ଲୋକଙ୍କର । ୩୦।
ସେ ରୀତ ଅନୁସାରେ ସେହିଁ । ଯୀଶୁଙ୍କ କାନ୍ଧେ କ୍ରୁଶ ଦେଇ । ୩୧।
କୋରଡ଼ା ମାରନ୍ତେ ପଛନ୍ତେ । ଏମନ୍ତେ କିଛି ଦୂର ଯାନ୍ତେ । ୩୨।
ସେ ଯୀଶୁ ମାଡ ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ । ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁର୍ବଲ ଦେହରେ । ୩୩।
ସାମର୍ଥ କ୍ରୁଶ ବହିବାକୁ । ନ ଦେଖି ସେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ୩୪
ବଳେ ବାଟୋଇ ଜଣେ ଧରି । ସେ କ୍ରୁଶ କାନ୍ଧରେ ତାହାରି । ୩୫
ଯୀଶୁ କାନ୍ଧରୁ ନେଇ ଦେଲେ । ପୁଣି ସଧିରେ ଚଲାଇଲେ । ୩୬।

୨୦ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ସେମାନେ । କ୍ରମଶେ ପ୍ରାଣ ଦଣ୍ଡ ସ୍ଥାନେ । ୧।
ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଘେନି ପ୍ରବେଶିଲେ । ସେ କ୍ରୁଶ ଯନ୍ତ୍ର ଥୋଇ ତଳେ । ୨।
ଯୀଶୁଙ୍କୁ ତାଉପରେ ନେଇ । ତହିଁରେ ଶୟନ କରାଇ । ୩।
ମେଲାଇ ତାଙ୍କ ହସ୍ତ ଗୋଡ । ସେ କ୍ରୁଶ ସଙ୍ଗେ ବଡୀ । ୪।
ବନ୍ଧିଲେ ଲୁହା କଣ୍ଟାଖରେ । ହସ୍ତ ଗୋଡର ପାପୁଲିରେ । ୫।
ଏଥୁ ଉତ୍ତରେ ଖୋଳି ଗାତ । ଭୂମିରେ ସେହି କ୍ରୁଶ ଯନ୍ତ୍ର । ୬।
ପୋତିଲେ ଅତି ଉଚ୍ଚ କରି । ଘୋର ଶତ୍ରୁତା ମନେ ଧରି । ୭।
ସେ ଯୀଶୁ ଏମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ । ସେ କ୍ରୁଶ ଯନ୍ତ୍ରର ଉପରେ । ୮।
ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ କେବଳ । ଘୋର ପାପର ପ୍ରତିଫଳ । ୯।

ତାର ସ୍ୱରୂପ ଅଗଣଣା । ବଧରେ ଅସହ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ରଣା ।୧୦।
ଭୋଗିଲେ ତା ସବୁ ଏମନ୍ତେ । ପାଞ୍ଚ କ ଛଘଣ୍ଟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ।୧୧।
ସେ ଯେ ଈଶ୍ୱର ଅବତାର । ଦେଖହେ ପ୍ରମାଣ ଏହାର ।୧୨।
ଭୂମି କମ୍ପାଦି ଲକ୍ଷଣରେ । ଆକାଶ ପୃଥ୍ୱୀ ସେକାଳରେ ।୧୩।
ଦୁହେଁଇ ପ୍ରମାଣ ଦେବାକୁ । ଲାଗିଲେ ସେମାନେ ଏଥକୁ ।୧୪।
ସେ ଦିନୁ ଯିହୁଦି ଜାତିରେ । ଆବର ଅନ୍ୟମାନଙ୍କରେ ।୧୫।
ନାହିଁ ଆଚରଣ ଆବର । ପୁଣି ସମସ୍ତ ସଂସାରର ।୧୬।
ଲୋକଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ସ୍ୱର୍ଗର । ମୁକ୍ତ ହୋଇଣ ଅଛି ଦ୍ୱାର ।୧୭।
ଏହା ଜାଣି ଯିରୂଶାଲମେ । ଈଶ୍ୱର ଭଜନ ଆଶ୍ରମେ ।୧୮।
ଦେଉଳ ମଧ୍ୟ ଆବରଣ । ଯେ ବସ୍ତ୍ର ତାହା ତତକ୍ଷଣ ।୧୯।
ଉପର୍ ତଳ ଯାଏଁ ଥିଲା । ଦ୍ୱିଖଣ୍ଡ ହୋଇ ଚିରି ଗଲା ।୨୦।
ଖ୍ରୀଷ୍ଟ କର୍ତ୍ତାର ଏପ୍ରକାରେ । ଦୁଃଖ ଭୋଗର ବିଷୟରେ ।୨୧।
ସାତ ଆଠଶ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ । ଯାହା ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା ସର୍ବେ ୨୨
ଭବିଷ୍ୟ ବାଣୀ କହିଥିଲେ । ପ୍ରତକ୍ଷେ ଘଟାନ୍ତେ ତା ଭଲେ ।୨୩
ଜଗତ ଲୋକ ପରିତ୍ରାଣ । କର୍ମ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ପୁଣି ।୨୪।
ହୋଇଛି ଏହା ଜାଣି ଭଲେ । ସେ ଯୀଶୁ ଡାକିଣ କହିଲେ ୨୫
ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଅଛି ଜାଣ । ତହିଁ ଉତ୍ତାରେ ଯୀଶୁ ପୁଣ ।୨୬।
ମସ୍ତକ ନୁଆଇଁ ସତ୍ୱର । ତେଜିଲେ ନିଜ କଲେ ବର ।୨୭।
ଏବେ ଦେଖ ଭାଇ ସୁଜନେ । ଯାହାଙ୍କୁ ସ୍ୱର୍ଗ ଦୂତମାନେ ।୨୮।
ଭୂମିରେ ପଡ଼ି ଅନୁକ୍ଷଣେ । ନମନ୍ତି ତାହାଙ୍କ ଚରଣେ ।୨୯।
ଯାହାଙ୍କ ଅଗ୍ରତରେ ପୁଣି । ପୃଥ୍ୱୀରେ ଯେତେ ଜନ୍ତୁ ପ୍ରାଣୀ ।୩୦
ହୋନ୍ତି ତାହାଙ୍କୁ ନମ୍ର ଭାବ । ଛୁଡା ହୋଇବାକୁ ହୋଇବ ।୩୧।
ସେ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଏସନେକ । ନିଷ୍ପାପ ଶରୀରେ ଅନେକ ।୩୨।
ଯାତନା ଭୋଗିଣ ଏମନ୍ତେ । ପାପି ଲୋକଙ୍କର ନିମନ୍ତେ ।୩୩।
କଲେ ସେ ପ୍ରାଣ ସମର୍ପଣ । ପାପିଙ୍କ ଉଦ୍ଧାର କାରଣ ।୩୪।

୨୧ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଯୀଶୁଙ୍କ ଏଥି ଅନନ୍ତରେ । ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟରେ ।୧।
ବେନ ବଣ୍ଠାସୀ ଶିଷ୍ୟ ଆସି । ପ୍ରାଣଦଣ୍ଡ ସ୍ଥାନେ ପ୍ରବେଶି ୨।
ଯୀଶୁଙ୍କ ମୃତ ଦେହ ସେହି । ସେ କ୍ରୁଶକାଠରୁ ଓହ୍ଲାଇ ।୩।
କବର ଦେଲେ ସେ ଆଣି । ତହିଁର ପଛେ ଶିଷ୍ୟଗଣ । ୪।
ମିଳିଣ କରି ଚତୁରତା । ସାବରେ ହୋଇ ସେ ଏକତା ।୫।
କବର ଭିତରୁ ଉଠାଇ । ସେ ମୃତ ଦେହ ନେଇ ଯାଇ ।୬।
ପୁନରୁତ୍ଥାନ ତାହାଙ୍କର । ହୋଇଛି ଏମନ୍ତ ପ୍ରକାର ।୭।
ଲୋକଙ୍କ ନିକଟେ ସକଳେ । ସର୍ବତ୍ର ଘୋଷଣା ସେ କଲେ ।୮।
ତେଣୁ ସେ କବରର କତ । ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କ ନୃପତ ।୯।
କବର ଜଗିବାର ଅର୍ଥେ । ସୈନ୍ୟ ରଖିଲେ ଗୃହପାଶେ ।୧୦।
ତହିଁ ଥାଉଁ ୨ ସେମାନେ । ସେ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ତନଦନେ ।୧୧।
ଆପଣାର ବାକ୍ୟ ପ୍ରମାଣେ । ମୃତ୍ୟୁକୁ ଜୟ କରି ତେଣୁ ।୧୨।
ଆପଣାର ଦେହେ ଆପଣ । କଲେ ସେହି ପୁନରୁତ୍ଥାନ ।୧୩।
ବୁଝି ଦେଖ ଭାଇ ସଜନେ । ତାହାଙ୍କ ମରଣ ନୋହିଲେ ।୧୪।
ତେବେ ହେଁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର । ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ନାନା ପାପର ।୧୫।
ନୁହନ୍ତା ଆଉ ଦେଖ ପୁଣ । ପୁନରୁତ୍ଥାନର କାରଣ ।୧୬।
ପୁନରୁତ୍ଥାନ ତାହାଙ୍କର । ଯଦି ନ ହୁଅନ୍ତା ଅବର ।୧୭।
ତେବେ ଯେ ତାହାଙ୍କର କୃତ । ଆମ୍ଭ ପାପର ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ।୧୮।
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ । ଗ୍ରାହ୍ୟ ସେ ହୋଇ ଅଛି ସତେ ୧୯
ତାହା ନିଶ୍ଚୟ ଆମ୍ଭେମାନେ । କହିହେ ଜାଣନ୍ତୁ କେସନେ ।୨୦।
ଆବର ଦେଖ ତାହାଙ୍କର । କବର ମଧ୍ୟରେ ଦେହର ।୨୧।
କ୍ଷୟ ନୋହିବ ପୂର୍ବକାଳେ । ଭବିଷ୍ୟବକ୍ତାୟେ ବୋଇଲେ ।୨୨।
ପୁଣିହି ଅମ୍ଭେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ । ଅଟନ୍ତି ଯେ ଅଭିଷିକ୍ତ ଲୋକ ।୨୩।

ଏହି ଯେ ଯୀଶୁଙ୍କ ବଚନ । କରିବା ନିମନ୍ତେ ପ୍ରମାଣ । ୨୪ ।
ପୁନରୁତ୍ଥାନ ନିରନ୍ତର । ଅପେକ୍ଷା କରଇ ତାଙ୍କର । ୨୫ ।
ପୁଣି ବିଶେଷେ କିଛି ଦିନ । ଶରଣାଗତ ଲୋକମାନ । ୨୬ ।
ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରି ଶେଷରେ । ଶରୀର ଛାଡିଲା ଉତ୍ତାରେ । ୨୭ ।
ମୃତ ଦେହରେ ଶେଷ ଦିନେ । ଉତ୍ଥାନ ହୁଅନ୍ତେ ସେମାନେ । ୨୮ ।
ପରମେଶ୍ୱର ସହି ବାସେ । ସ୍ୱର୍ଗ ଭୁଞ୍ଜିବେ ଅଣାୟାସେ । ୨୯ ।
ସେମାନଙ୍କର ଦୃଢ ଏହି । ପ୍ରତ୍ୟାଶା ସତ୍ୟ ଯେ ଅଟଇ । ୩୦ ।
ପ୍ରମାଣ ନିମନ୍ତେ ଏହାର । ପୁନରୁତ୍ଥାନ ତାହାଙ୍କର । ୩୧ ।
ସେ ପୁନରୁତ୍ଥାନର ଅନ୍ତେ । ଚାଳିଶ ଦିବସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ । ୩୨ ।
ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପୁନଃ ପୁନଃ । ଦେଲେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଦର୍ଶନ । ୩୩ ।
ଜଣେକ ମନୁଷ୍ୟ ଅଗ୍ରତ । ନୁହଇ ତା କେବଳ ମାତ୍ର । ୩୪ ।
ଅନୁମାରେ ପାଞ୍ଚଶତ । ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟଗତ । ୩୫ ।
ଏକା ବେଳକେ ଦରଶନ । ଦେଲେ ସେ ଈଶ୍ୱର ନନ୍ଦନ । ୩୬ ।
ଅନ୍ୟର ବେଳେ ପୁନର୍ବାର । ସଙ୍ଗତେ ସେହି ମାନଙ୍କର । ୩୭ ।
ସେ ବନ୍ଧୁ କୁଟୁମ୍ବର ମତ । କରିଣ କଥା ବାର୍ତ୍ତା ପ୍ରୀତ । ୩୮ ।
ଏକଠାବରେ ସର୍ବଜନ । କଲେ ଭୋଜନ ପୁଣି ପାନ । ୩୯ ।
ପ୍ରତିଦିନ ଏହିପ୍ରକାରେ । ଚାଳିଶ ଦିନର ଉତ୍ତରେ । ୪୦ ।
ସେଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଜିତ ବୃକ୍ଷ । ପର୍ବତ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ । ୪୧ ।
ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦରଶନ । ଦେଇ ଆଶୀର୍ବାଦ ବଚନ । ୪୨ ।
ଆରୋହି ମେଘର ଉପରେ । ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଗଲେ ସେ ସତ୍ୱରେ । ୪୩ ।
ଯୀଶୁ ଯାଅନ୍ତେ ସ୍ୱର୍ଗ ପୁର । ଯେତେକ ଶିଷ୍ୟ ତାହାଙ୍କର । ୪୪ ।
ସମସ୍ତେ ଏକ ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇ । ରହିଲେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଅନାଇ । ୪୫ ।
ତତ୍କ୍ଷଣେ ଦୁଇ ଲୋକ ଦୂତ । ସ୍ୱର୍ଗରୁ ହୋଇ ଉପସ୍ଥିତ । ୪୬ ।
କହିଲେ ମଧୁର ବଚନେ । ଅହେ ଗାଲିଲୀଲୋକମାନେ । ୪୭ ।
କି ଅର୍ଥେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଅନାଇ । ଭୂମ୍ୟେ ରହିଛ ଛିଡା ହୋଇ । ୪୮ ।

ଏହି ଯେ ଯୀଶୁ ତୁମ୍ଭ ପାଖୁଁ । ନିଆ ଯାଇଛନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗକୁ ।୪୯।
ସ୍ୱର୍ଗେ ଗମନ ତାହାଙ୍କର । ତୁମ୍ଭେ ଦେଖିଲ ଯେପ୍ରକାର ।୫୦
ପୁଣି ସେହିରୂପେ ଏଠାକୁ । ତାଙ୍କୁ ଦେଖିବ ଆସିବାକୁ ।୫୧।
ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଲେ ସେମାନେ । ବାହୁଡ଼ି ଗଲେ ଯେ ଯା ସ୍ଥାନେ ।୫୨

୨ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ପ୍ରଭୁର ଯେମନ୍ତ ବଚନ । ଏଥୁ ଅନନ୍ତେ କିଛି ଦିନ ।୧।
ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଉପରେ । ଧର୍ମାତ୍ମା ଆବେଶ ଉତ୍ତାରେ ।୨।
ସେ ହେତୁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର । ହୋଇବ ପରାକ୍ରମ ଘୋର ।୩।
ତେଣୁ ଯିହୁଦା ଶମରୋଣ । ଯିରୂଶାଲମ ଦେଶେ ପୁଣ ।୪।
ପୃଥିବୀ ସୀମା ଯେତେ ଦୂର । ତହିଁ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଆମ୍ଭର ।୫।
ସାକ୍ଷୀ ହୋଇବ ଏପ୍ରତିଜ୍ଞା । ଯୀଶୁ ଯେ କରି ଥିଲେ ଆଜ୍ଞା ।୬
ତାର ଅପେକ୍ଷା ହିତମନେ । କରି ରହି ଥିଲେ ସେମାନେ ।୭
ତାହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କିଛି କାଳେ । ହେଲା ନିସ୍ତାର ପର୍ବବେଳେ ।୮।
ଏକ ସମୟେ ଶିଷ୍ୟମାନେ । ଏକତ୍ର ହୋଇ ଏକ ସ୍ଥାନେ ।୯।
ଈଶ୍ୱରେ ହୋଇ ଏକମନା । କରୁଣ ଥିଲେ ସେ ପ୍ରାର୍ଥନା ।୧୦
ଏହି ସମୟେ ଧର୍ମାତ୍ମାକୁ । ପ୍ରଦାନ ହେଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ।୧୧।
ତାହାଙ୍କଠାରୁ ଅଭିଷିକ୍ତ । ତାହାଙ୍କ ଶିକ୍ଷାରେ ଶିକ୍ଷିତ ।୧୨।
ସେଠାରୁ ଯାଇଣ ସେମାନେ । ଭ୍ରମଣ କରି ସର୍ବ ସ୍ଥାନେ ।୧୩।
ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ମରଣରୁ ପୁଣ । ପ୍ରାପ୍ତ ଯେ ହୋଏ ପରିତ୍ରାଣ ।୧୪
ଏହି ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର । ଘୋଷଣା କଲେ ସବୁଠାର ।୧୫।
ଅନେକ ଦେଖି ସେମାନଙ୍କ । ପରିତ୍ରାଣର ବିଷୟକ ।୧୬।
ସେହି ଉପଦେଶ ସକଳ । କେବେହେଁ ନୋହିଲା ବିଫଳ ।୧୭
ତା ଶୁଣି ହଜାରି । ମନ ଫେରିବାରୁ ଲୋକର ।୧୮।
କୁବାଟ ଛାଡ଼ି ସତ୍ୟ ଧର୍ମ । ଆଶ୍ରା ସେ କଲେ ପାଇମର୍ମ ।୧୯।

ଆଉ କି କହିବା ଅଧିକ । ଲୋକେ ଯେମନ୍ତ ଭୟାନକ ।୧୦।
ଅନ୍ଧକାର ଛାଡ଼ି ସୂର୍ଯ୍ୟତେଜ । ନିକଟେ କରନ୍ତି ବିରାଜ ।୧୧।
ମିଥ୍ୟା ଧର୍ମଟି ସେହି ମତ । ଆଶ୍ରୟ ଛାଡ଼ି ଶୀଘ୍ର ଅତ ।୧୨।
ସମସ୍ତେ ସେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟର । ଆଶ୍ରୟ ନେଲେ ସେ ଧର୍ମର ।୧୩।

---

୩୧ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ଲେଖନ । ଅଛି ଯା ଶୁଣ ଦେଇ ମନ ।୧।
ଯୀଶୁ ଏ ଜଗତକୁ ପୁଣ । ଆସିବେ ଏ କଥା ପ୍ରମାଣ ।୨।
ନ ଆସିବେ ସେ ପରିତ୍ରାଣେ । ଶୁଣ ଆସିବେ ଯେ କାରଣ ।୩।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଯେ ନ ମାନଇ । ତାଙ୍କ ବଚନ ନ ଘେନଇ ।୪।
ଧର୍ମପୁସ୍ତକେ ଯା ଲେଖନ । ତାହା ନ ମାନେ ଯେଉଁ ଜନ ।୫।
ପ୍ରଚଣ୍ଡ ନରକେ ତାହାଙ୍କୁ । ଅନନ୍ତ କାଳ ଦଣ୍ଡିବାକୁ ।୬।
ସ୍ୱର୍ଗରୁ ହଜାର୨ । ଦୂତଙ୍କୁ ଘେନି ସଙ୍ଗତର ।୭।
ଯୀଶୁ ବିଚାର କର୍ତ୍ତା ଭବେ । ଏହି ଜଗତକୁ ଆସିବେ ।୮।
ତହୁଁ ସମସ୍ତ ପୃଥିବୀର । ସବୁ ଦେଶୀୟ ନାରୀନର ।୯।
ସମସ୍ତେ ସିଂହାସନ ତଳେ । ଛିଡ଼ା ହୁଅନ୍ତେ ଏକାବେଳେ ।୧୦
ଯେମନ୍ତେ ପଶୁ ରଖୁଆଳ । ମେଣ୍ଢା ପଲରୁ ଛେଳି ପଲ ।୧୧।
ବାଛି ରଖଇ ଭିନ୍ନ । ସେ ବିଚାର କର୍ତ୍ତା ତେସନେ ।୧୨।
ମଧ୍ୟରୁ ପାପି ଲୋକଙ୍କର । ବାଛିଣ ପୁଣ୍ୟବନ୍ତ ନର ।୧୩।
ତାହାଙ୍କୁ କହିବେ ତତ୍କ୍ଷଣେ । ଅହେଁ ଆଶୀଷ ପାତ୍ରମାନେ ।୧୪।
ସୃଷ୍ଟିହେଲାରୁ ଜଗତର । ଯେ ରାଜ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ତୁମ୍ଭର ।୧୫।
ନିର୍ମାଣ ହୋଇ ଅଛି ଯେହେ । ସେ ରାଜ୍ୟ ଘେନ ତୁମ୍ଭେମାନେ ।୧୬
ପାପି ଲୋକଙ୍କୁ ସମ୍ବୋଧନ । କରି କହିଲେ ଭଗବାନ ।୧୭।
ହେ ଶାପଗ୍ରସ୍ତମାନେ ଶୁଣ । ଯେଉଁ ଅନନ୍ତାନଳ ପୁଣ ।୧୮।
ନିର୍ମିତ ଶୟତାନ ଅର୍ଥେ । ଆବର ତା ଦୂତ ନିମନ୍ତେ ।୧୯।

ଅଛୁ ଏଠାରୁ ତୁମ୍ଭେମାନେ । ଗମନ କର ସେହି ସ୍ଥାନେ । ୨୦ ।
ଏବେ ଅମୃତ କଥାସାର । ସେ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର । ୨୧ ।
ଅବତାର ହେବାକାରଣ । ପୁଣି ଚରିତ୍ର ବିବରଣ । ୨୨ ।
ସଂକ୍ଷେପେ ଲେଖା ଗଲା କିଛି । ବିସ୍ତାର ଅନ୍ୟ ଗ୍ରନ୍ଥେ ଅଛି । ୨୩ ।
ଏବେହେ ଭାଇମାନେ ଶୁଣ । ଏହି ଯେ ସଂକ୍ଷେପେ ଲେଖନ । ୨୪
ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଚରିତ୍ର ବିବରଣ । ଏହାର ସଙ୍ଗତେ ପୁରାଣ । ୨୫ ।
ଇତ୍ୟାଦି ନାନା ଶାସ୍ତ୍ର ମତେ । ଅଛଇ ଅବତାର ଯେତେ । ୨୬ ।
ଚରିତ୍ର ବିବରଣ ତାର । ସମାନ ଏକତ୍ର ବିଚାର । ୨୭ ।
ଦେଖ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ପ୍ରାୟେ । କାହାର ଆଚରଣ ହୋୟେ । ୨୮
ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ଆଚରଣ । ସବୁ ଈଶ୍ୱର ମତ ଜାଣ । ୨୯ ।
ପୁରାଣ ଆଦି ନାନା ଶାସ୍ତ୍ରେ । ଲେଖିତ ଅବତାର ଯେତେ । ୩୦
ତାଙ୍କ ଆଚରଣ ଯେତେକ । ଅଶୁଚି ଅନ୍ୟାୟ ଅନେକ । ୩୧ ।
ଦେଖହେ ସମସ୍ତ ପବିତ୍ର । ଯୀଶୁ କ୍ରିୟାରେ ନ୍ୟାୟ ମାତ୍ର । ୩୨
ଦୟା ପ୍ରକାଶ ପାଉ ଅଛି । ଅନ୍ୟାୟ ମାତ୍ର ନାହିଁ କିଛି । ୩୩
ସେହି ଅବତାର ସମସ୍ତ । କରି ଅଛନ୍ତି ହିଂସା ମାତ୍ର । ୩୪ ।
ସବୁ ଲୋକଙ୍କର ବିଶେଷ । କରିଣ ଛନ୍ତି ପ୍ରାଣ ନାଶ । ୩୫ ।
ଲୋକମାନଙ୍କ ପୁତ୍ରମତ । ସେ ଯୀଶୁ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି । ୩୬ ।
ଅଜ୍ଞାନକୁ ସେ ଦିବ୍ୟ ଜ୍ଞାନ । ଦୁର୍ବଳ ଲୋକେ ବଳଦାନ । ୩୭ ।
ସାନ୍ତ୍ୱନା କଲେ ତାପିତକୁ । ଆରୋଗ୍ୟକଲେ ବ୍ୟାଧିତକୁ । ୩୮
ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କର ହେତୁ । ବାନ୍ଧିଲେ ସେହି ତ୍ରାଣ ସେତୁ । ୩୯
ଏଣୁ ସେ ସତ୍ୟ ଅବତାର । ଏକଥା ଘେନ ବାନ୍ଧି ଶୀର । ୪୦ ।

ଇତି ଜ୍ଞାଣଚନ୍ଦ୍ରୋଦୟ । ୫ ।

No. 5.

THE DIVINE ALPHABET.

THIRTY-FOUR STANZAS.

ଦିବ୍ୟ ବର୍ଣମାଳା ।

ମଧୁପ ଚଉଢଶାବୃତ୍ତେ ଗାଇବ ।

କୃପାସାଗର ତ୍ରିଲୋକେଶ୍ୱର । କୃପା କର ହେ ମୋର ଉପର ।
କୁମତ ଘୁଞ୍ଚାଅ ସୁମତକ ଦୟ । କଣ୍ଠ ଗାଇବ ଗୁଣ ତୁମ୍ଭର ।

ହେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ । ୧ ।

ଖଣ୍ଡ ନୋହେ ଅନନ୍ତ ଅମର । ଖ ଉପରେ ଅଛ ଦୂରେ ଘର ।
ଖଣ୍ଡନ୍ତି ସେ ପୁରେ ନିଷ୍ପାପୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ । ଖେଦ କ୍ରନ୍ଦନ ନାହିଁ କାହାର ।

ହେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ । ୨ ।

ଗୁଣେ ଗୁଣମୟ ଜ୍ଞାନ ଦାତା । ଗୁପ୍ତ ପ୍ରକାଶ ଦେଖିବା କର୍ତ୍ତା ।
ଗଜ ମୂର୍ଖକୁ ପଣ୍ଡିତ କରି ପାର । ଗୁଣ ପାଇଲେ ଲୋକ ମୂର୍ଖତା ।

ହେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ । ୩ ।

ଘନେଘନ ବିଜୁଳି ଯେମନ୍ତ । ଘୋର ଅନ୍ଧକାରେ ଦୀପ୍ତିମନ୍ତ ।
ଘନ ନୟନ ସମସ୍ତ ଦେଖି ପାରେ । ଘୋର ତମିସ୍ରରେ ଯେ ଯେମନ୍ତ ।

ହେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ । ୪ ।

ଉଦେସ୍ଥିତ ଅସ୍ତ କରୁଅଛ । ଉଆଯିବ ନକ୍ତି ଧର ଅଛ ।
ଉଚିତ ଅଣଉଚିତ ତଉଲଣ । ଉପକାର ଦଣ୍ଡ ଦେଉଅଛ ।
ହେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ । ୫ ।

ଚହିଂ ନ ଚହିଂଙ୍କ ପ୍ରାୟେ ହୋଇ । ଚକ୍ଷୁ ତୁମ୍ଭର ସବୁ ଦେଖଇ ।
ଚକ୍ର ଘୁରଲ ପ୍ରାୟେ ଚକ୍ଷୁ ତୁମ୍ଭର । ଚହେଂ ସ୍ୱର୍ଗମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳର ।
ହେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ । ୬ ।

ଛଉଭୁଜ ଚତୁର୍ଭୁଜ ନୋହେ । ଛଉଛନେଣ ଦୁଇ ଭୁଜ ଶୋହେ ।
ଛର ଦୃଷ୍ଟ ନର ପାପିଙ୍କ ଉପରେ । ଛନ୍ଦ ପ୍ରାୟେକ ଉହାଡ ଥାୟେ ।
ହେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ । ୭ ।

ଜଗନ୍ନାଥ ଜଗତର ନାଥ । ଜୀବ ଅଜୀବ ତୁମ୍ଭର କୃତ ।
ଜଗତେ ଯେତେକ ନରନାରୀ ଜନ୍ମ । ଜଗତ୍କର୍ତ୍ତା ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ମତ ।
ହେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ । ୮ ।

ଝର ପ୍ରାୟେ ପ୍ରେମମୟ ବାକ୍ୟ । ଝାସି ଯେ ପିୟେ ଏମନ୍ତ ଲୋକ ।
ଝଲି ହୋୟେ ମନ ଆତ୍ମ ଦେହ ଆଦ । ଝଟିତ ସେ ପାପୁଂ ହୋୟେ ମୁକ୍ତ ।
ହେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ । ୯ ।

ନିଷ୍ଟେଂ ନରଙ୍କୁ ହୋୟେ ଉଦ୍ଧାର । ନିଷ୍ଟେ ଲଭଇ ସ୍ୱର୍ଗାଧିକାର ।
ନିର୍ଲେପ ନିରଞ୍ଜନ ବ୍ରହ୍ମ ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ । ନିରନ୍ତରେ ବୋଲେ ପିତା ମୋର ।
ହେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ । ୧୦ ।

ଟେହ ଟେହ ହାସ୍ୟ ମୁଖ ଦେଖି । ଟେକ ମନକୁ ରଖିବ ଟାକ ।
ଟଲ ନୋହେ ଅଟଳ ଆଜ୍ଞା ତୁମ୍ଭର । ଟେକ ମନ ମଧ୍ୟେ ଥିବ ରଖି ।
ହେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ । ୧୧ ।

ଠଣଅଭୟ ପାଦରେ ଠଣା । ଠକ ଠାପୁଅମାନଙ୍କୁ ବଣା ।
ଠକପାପିଷ୍ଠ ଦୁର୍ଜନ ଦୁରାଚାର । ଠୀକେ ଭରସା ତୁମ୍ଭ ଚରଣ ।
ହେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ । ୧୨ ।

ଡର ଡର ହୁଅ ପାପି ନର । ଡାକୁଛନ୍ତି ଜୀବତ ଈଶ୍ୱର ।
ଡାକଜୀବନ ଦାୟକ ସୁବାରତା । ଡେର କର୍ଣ୍ଣ ସର୍ବନାଶୀ ନର ।
ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୧୩ ।

ଢଲଢଲ ପ୍ରେମର ସାଗର । ଢଲଢଲ ପ୍ରେମମୟ ପୁର ।
ଢାଳେ ଦେଶ ସ୍ୱର୍ଗ ସୁଖ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ । ଢେଉ ପାପ ଭୋଗ ଅଙ୍ଗୀକାର ।
ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୧୪ ।

ଅଣାକାର ବ୍ରହ୍ମର କୁମର । ଅବତରଣେ ଆସି ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପୁର ।
ଅଣ ଉପ୍ରୋଧି ଯିହୁଦା ଦେଶେ ଜନ୍ମ । ଅଣାଦରକୁ କଲେ ଆଦର ।
ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୧୫ ।

ତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁରୂପ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ । ତେଣୁ ସେହି ସତ୍ୟ ପୁରୋହିତ ।
ତାଙ୍କ ପିତା ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ନିଜ ଦେହ । ତୃଣବଳି ପାପି ପାଇଁ ଦତ୍ତ ।
ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୧୬ ।

ଥିରମନରେ କର ବିଚାର । ଥୁଳବ୍ରହ୍ମ ଯୀଶୁ ଅବତାର ।
ଥୁଣ୍ଟା ଘୁଙ୍ଗା ଅନ୍ଧ ନୁଲା ବଧିରକୁ । ଥିର ଆଜ୍ଞା ମାତ୍ରେ ସୁସ୍ଥ ତାର ।
ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୧୭ ।

ଦୟାମୟ ଦୟା ପ୍ରକାଶିଲେ । ଦୟା କରି ମୃତ ଜୀଆଇଲେ ।
ଦୟା କରି ନବ ସହସ୍ର ଲୋକଙ୍କୁ । ଅଳ୍ପ ରୋଟିରେ କ୍ଷୁଧା ହରିଲେ ।
ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୧୮ ।

ଧୂର୍ତ୍ତ ଭୂତଗ୍ରସ୍ତ ସୁସ୍ଥ କେତେ । ଧୂର୍ତ୍ତଜନ୍ମ ଅନ୍ଧ ଦେଖେ ନେତ୍ରେ ।
ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଗୁଣଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରଭୁ । ଧନ୍ୟ ବୋଲ ତାଙ୍କୁ ଏ ଜଗତେ ।

ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୧୯ ।

ନିଶୀ ପାହିଁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦେ ଯେମନ୍ତେ । ନିଜଗୁଣେ ଯୀଶୁ ବ୍ରହ୍ମ ତେମନ୍ତେ ।
ନିଶୀ ପାପ ଅନ୍ଧକାର ନାଶ କଲେ । ନିଜ ପ୍ରେମ ଦୀପ୍ତିଆଗୁ ଦାନେ ।

ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୨୦ ।

ପ୍ରେମ କି କହିବା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର । ପ୍ରେମ ତୁଲଣା ନାହିଂ କାହାର ।
ପ୍ରେମ ମିଷ୍ଟକ ମଧୁର ବାକ୍ୟ ଶିକ୍ଷା । ପ୍ରେମେ ଘୋଷଣା ଗ୍ରାମ ନଗର ।

ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୨୧ ।

ଫୁଲ୍ଲ ଫୁଙ୍କିୟା ମନୁଷ୍ୟ ଷ୍ଠର । ଫେର ଗ୍ରହଣ କଲେ ସତ୍ୱର ।
ଫାଙ୍କଗୀର କପଟ ପାପ ତ୍ୟାଗିଣ । ଫେର ଅଗ୍ରକୁ କଲେ ଉଦ୍ଧାର ।

ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୨୨ ।

ବୃଦ୍ଧ ବାଲକ ତରୁଣ ଯୁବା । ବଡ ସ୍ନେହେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପ୍ରେମ ଲୋଭା ।
ବଡଅଛବାଣ ଅନନ୍ତ ଜୀବନ । ବଡ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ କଲେ ପୂଜା ।

ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୨୩ ।

ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ପାପି ଦୀନହୀନ । ଭୟ ନ କର ଆସ ଏ କ୍ଷଣ ।
ଭବାବ୍ଧି ତରଣେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଚରଣେ । ଆସ ଶରଣ ପଶ ତତ୍କ୍ଷଣେ ।

ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୨୪ ।

ମହା ମହିମାମୟ ସେ ପ୍ରଭୁ । ମହାଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କର୍ମ ତାଙ୍କ ସବୁ ।
ମୃତ୍ୟୁଜୟ କରି ପୁଣ ଦେହ ଧରି । ମଞ୍ଚ ତେଜି ବଜେ ସ୍ୱର୍ଗ ପୁର ।

ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୨୫ ।

ଯାଇ ଜ୍ୟୋତି ସିଂହାସନେ ବସି । ଯଶ ଧ୍ୱନି କଲେ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ।
ଯୁବରାଜ ଅଭିଷେକ ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା । ଯଥାର୍ଥ ପିତାଙ୍କ ମନ ତୋଷେ ।

ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୨୬ ।

ରକ୍ଷା କର ଏ ପାପି ଜଗତ । ରକ୍ତ ଦାନେ ହୁଅ ଶାନ୍ତ ଚିତ୍ତ ।
ରାଜା ପ୍ରଜା ଧନୀ କଙ୍ଗାଳାଦି ଯେତେ । ରୂପଜୀବାଣ ଶ୍ରୀହସ୍ତ କୃତ ।

ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୨୭ ।

ଲୟ କର ସର୍ବ ନାଶନର । ଲଭି ପାଇବ ଅମର ପୁର ।
ଲୀଳା ଖେଳା ହାସ୍ୟ ପରିହାସ୍ୟ ତେଜ । ଲଜ୍ଜା ପାପ ସବୁ ଦୂର କର ।

ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୨୮ ।

ବଡ ଭୟାନକ କଥା ଶୁଣ । ବଡଭୟ ହେବ ଶେଷ ଦିନ ।
ବଡବଲବନ୍ତ ପରାକ୍ରାନ୍ତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ । ବ୍ୟଗ୍ର ମେଘରଥେ ଆରୋହଣ ।

ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୨୯ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦୂତଗଣ ଶୃଙ୍ଗପାଖେ । ଶ୍ରେଷ୍ଠ ତୁରୀ ବାଦ୍ୟର ଚମକେ ।
ଶ୍ରୀମୁଖ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ମହା ତେଜସ୍କର । ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସ୍ୱର୍ଗସଭା ଜୟ ଡାକେ ।

ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୩୦ ।

ଷଡଙ୍ଗ ସମେତ ମୃତ ଯେତେ । ଷୋଳଅଣା ଉଠେ ରୂପବନ୍ତେ ।
ଷଟକର୍ମ କଲେ କିଅବା ନ କଲେ । ଷୋଳଅଣା ପ୍ରତିଫଳ ପ୍ରାପ୍ତେ ।

ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୩୧ ।

ସତ୍ୟ ସେବାକାରୀ ଦକ୍ଷିଣରେ । ସର୍ବ ପାପିଷ୍ଠ ବାମ ଭାଗରେ ।
ସତ୍ୟ ଧର୍ମରେ ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରତିଫଳ । ସଦା ରଖିବେ ସ୍ୱର୍ଗ ନରକେ ।

ହେ ପାପକାଣ୍ଡ । ୩୨ ।

ହାଲଲୁୟା ସ୍ତବ ସ୍ତୁତି ତାର । ହର୍ଷେ କୀର୍ତ୍ତନ ତା ନାମ କର ।
ହରଷ ସେ ଦେବେ ଶୋକ ନିବାରିବେ । ହୃଦପଦ୍ମେ ଭାବ ନିରନ୍ତର ।

ହେ ପାପକାରୀ । ୩୩ ।

କ୍ଷମେ ସଫଳ ଗାଇବ କହେ । କ୍ଷମା ମାଗ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପଦ୍ମ ପାଏ ।
କ୍ଷମା ଦାନୀ ପ୍ରଭୁ ପାପ କ୍ଷମା ଦେଇ । ଅନ୍ତେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ନେଇ ରଖିବେ ।

ହେ ପାପକାରୀ । ୩୪ ।

SIXTEEN STANZAS.

ବରାଡ଼ି ରାଗରେ ଗାଇବ ।

ଅନନ୍ତ ପିତା ସ୍ୱୟଂ ପରଂ ବ୍ରହ୍ମ । ଅନାପନନ୍ଦ ଅଣାକାର ବ୍ରହ୍ମ ।
ଅମୋଘବାକ୍ୟ ଦୀପ୍ତି ଦେବାପାଇଁ । ଅମର ସ୍ୱର୍ଗୁଁ ଅଇଲେ ଓହ୍ଲାଇ ।
ଅପୂର୍ବ ମୂରତି ଅବିନାଶି ବ୍ରହ୍ମ ମଧ୍ୟେ ଉତ୍ପତ୍ତି । ୧ ।

ଆକାର ନର କଳେବର ଧରି । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରେମ ସେ ପ୍ରକାଶ କରି ।
ଆଶାରହିତ ମନୁଷ୍ୟ ବଦଳେ । ଆପଣା ଦେହ ଆତ୍ମଦାନ କଲେ ।
ଆଉ ପାପ ଦଣ୍ଡ । ଆମ୍ଭ ନିମନ୍ତେ ଦେହ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ । ୨ ।

ଇଚ୍ଛାରେ ଧଇଲେ ଦାସ ଆକାର । ଇଚ୍ଛାରେ କଲେ ନିଷ୍ପାପି ଅଙ୍ଗର ।
ଇନ୍ଦ୍ରି ବର୍ଜିତ ଜିତେନ୍ଦ୍ରିୟ ସେହି । ଇଚ୍ଛାରେ ଦୁଃଖ ଦରିଦ୍ରତା ସହି ।
ଇତର ଲୋକରେ । ଇଚ୍ଛାରେ ମଲେ ଅଡ଼ କାଠ ପରେ । ୩ ।

ଈଶ୍ୱର ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନାମ ତାଁର । ଈଶ୍ୱର ପୁତ୍ର ବିଖ୍ୟାତ ସଂସାର ।
ଈଶ୍ୱରାଜ୍ଞା ବୋଲି ମୃତ ଜୀୟାଇ । ଈଶ୍ୱରୀୟ ଗୁଣ ବଳ ଦେଖାଇ ।
ଈର୍ଷା ଲୋକ କେତେ । ଈଦୃଶ କର୍ମ ଦେଖି କଲେ ପ୍ରତ୍ୟେ । ୪

ଉତ୍ତର ପୂର୍ବ ପଶ୍ଚିମ ଦକ୍ଷିଣ । ଉତ୍ତମ ଲୋକ କରଇ ଶ୍ରବଣ ।

ଊପରସ୍ଥ ପିତା କ୍ରୋଧକୁ ଜାଣି । ଊଦ୍ଧାର କଥା ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ମୁଖ ମାନି ।
ଊତ୍କଣ୍ଠିତ ହୋଇ । ଊପାୟ ନ ଦେଖି ଶରଣ ନେଇ । ୫ ।

ଊର୍ଦ୍ଧ ଦୃଷ୍ଟି କର ସକଳନର । ଊର୍ଦ୍ଧ ଗଛେ ଟଙ୍ଗା ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଶରୀର ।
ଊର୍ଦ୍ଧଶ୍ୱାସ କରି ପ୍ରାଣ ଛାଡ଼ିଣ । ଊର୍ଦ୍ଧେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ହୋଇ ଅରୋହଣ ।
ଊର୍ଦ୍ଧେ ନେବା ପାଇଁ । ଊର୍ଦ୍ଧ ବାହୁରେ ଡାକୁଛନ୍ତି ସେହି । ୬ ।

ଋକସାମ ଯଜୁ ଅଥର୍ବ ଅଦି । ଋଷିବଚନ ଆଉ ବା ଇତ୍ୟାଦି ।
ଋହାଇ ମନ କ ପାଇଁ ଭୁଲାଅ । ଋଷିବେଦ ବାକ୍ୟେ ମୂର୍ଖ ଭଣ୍ଡାଅ ।
ଋଷି ବାକ୍ୟ ଛାଡ଼ି । ଋହାଇ ମନ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପାଦେ ପଡ଼ି । ୭ ।

ୠପ ପ୍ରତିମା ଦେବା ଦେବୀ ଛାଡ଼ି । ୠପ ମନୁଷ୍ୟ ଚରଣେ ନ ପଡ଼ି ।
ୠପ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଚରଣ ତଳେ । ୠପମନ ସଦା ରଖ କଷ୍ଟକାଳେ ।
ୠପ ଅକ୍ଷୟରେ । ୠପତେଜସ୍କର ପାଅ ସ୍ୱର୍ଗରେ ।

ଌ ବ୍ଧକ ଗୀତ ଶୁଣି ମୃଗ ମରେ । ଌଣରେ ଯୋକମରଇ ସହରେ ।
ଌଠଇ ଯୁଦ୍ଧ ସ୍ଥାନେ ଌଠିପ୍ରାୟ । ଌ ବ୍ଧକ ବପ୍ର ବୈଷ୍ଣବର ପରା ।
ଌଠଇ ହିନ୍ଦୁକୁ । ଌ ବ୍ଧକ ହିନ୍ଦୁ ନ ଚିହ୍ନଇ ତାକୁ । ୯ ।

ୡହବୁ ହାତ ପାପେ ଖେଦ କର । ୡହରେ ସେଞ୍ଚ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ପଯ୍ୟର ।
ୡହ ଯେସନେ ପଡ଼ଇ ନେଈର । ୡହଇ ପ୍ରାପ୍ୟେ ସମସ୍ତ ଗାତ୍ରର ।
ୡହ ସଙ୍ଗତରେ । ୡହ ପାପ ରଖ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପଯ୍ୟରେ । ୧୦ ।

ଏତେବେଳେ ମନ ଫେରାଅ ନର । ଏଧ୍ୱଂଶ ନଗରେ ଆଶା ନ କର ।
ଏକା ଆସିଅଛ ଏକାକୀ ଯିବ । ଏବେ ଯାହା କର ତାହା ଭୁଞ୍ଜିବ ।
ଏହି କଥା ସତ୍ୟ । ଏହି ଫଳେ ସ୍ୱର୍ଗ ନରକ ପ୍ରାପ୍ତ । ୧୧ ।

ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ଏଠାରେ ଯେତେକ ଅଛି । ଐକ୍ୟ କରି ଦେଖ ନୁହଇ କଛି ।
ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ଦୁଇ ପ୍ରକାର ହୁଅଇ । ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଗେ ଚିରକାଳ ସ୍ଥାଇ ।
ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟକୁ ଭାବ । ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଅନନ୍ତ ଲାଭ । ୧୨ ।

ଓଜର ନ କର ଉଚିତ ଧର । ଓହଟ ପାପ ଠେଉରେ ନ ମର ।
ଓହାଡ ବାଡ ପାପ ଅନ୍ଧକାର । ଓଲଟାଇ ମନ କରହେ ସ୍ଥିର ।
ଓଜସ ଅକାର । ଓଡଶାର ପ୍ରାଣି କର ହେ ସାର । ୧୩ ।

ଔଷଧ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ରକ୍ତ ମାଂସ ଖାଅ । ଔଷଧ ଖାଇ ଅଗ୍ନିକୁ ବଞ୍ଚାଅ ।
ଔଷଧ କର୍ଣ୍ଣେ ତାଙ୍କ ପ୍ରେମ ନାମ । ଔଷଧ ପାନେ ହୁଅ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ।
ଔଷଧଟୀ ଏହି । ଔଷଧ ଆଉ ତ୍ରିଭୁବନେ ନାହିଂ । ୧୪ ।

ଅଙ୍ଗରେ ପାପିଙ୍କ ପାପ ଅର୍ପଣ । ଅଙ୍ଗୀକାର କରି ତେଜିଲେ ପ୍ରାଣ ।
ଅଂଶୁରେ ଧ୍ୱଂଶ କରି ପାପଭାର । ଅଂଶରେ ଧରି ସେହି କଲେବର ।
ଅଘ ନାଶିବାରେ ଅଂଶୁ ଅଷ୍ଟଦଶଚନ୍ଦ୍ର ଭୂମି ପରେ । ୧୫ ।

ଆଃକି ଭୁଲାଇ ଅଛୁ ଏସଂସାର । ଆହା କେମନ୍ତେ ହୋଇବ ଉଦ୍ଧାର
ଆଃ କି ଯନ୍ତ୍ରଣା ସେ ନରକ ସ୍ଥାନ । ଆହାହା ଦୁଃଖ ଅନନ୍ତ କ୍ରନ୍ଦନ ।
ଆହେ ନରଗଣ । ଆଶ୍ରୟ କର ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଚରଣ । ୧୬ ।

ଇତି

No. 6.

THE REFUGE ASCERTAINED.

BY PITAMBARA SINGHA.

ଆଶ୍ରୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟଃ ।

ଶୁଣ ଚଞ୍ଚଳ ମନ ତୁ ହେତୁ କର ।
ନିଶ୍ଚୟ କରିବ ତୋତେ ସତ୍ୟ ଆଚାର ରେ ।
ସତ୍ୟ ସେ ଏକ ନିତ୍ୟପଣ ଈଶ୍ୱର ।
ତା ବିନୁ ସବୁ ଶୟତାନ ଆଗର ରେ । ୧ ।

ସତ୍ୟର ଉପୁଜଇ ଧର୍ମ ଦୟାରେ ।
ପାଳଣ ହୋୟେ ତା ବସତ କ୍ଷମାରେ ହେ ।
ଅଗମ୍ୟ ଶକ୍ତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଏମନ୍ତ ।
ଅସୀମ ଗୁଣରେ ମହିମା ଅନନ୍ତ ହେ । ୨ ।

ଯଥାର୍ଥି ଜ୍ଞାନେ ଧର୍ମେ ଯାହାର ମନ ।
ଏ ସର୍ବ ବିଷୟେ ନିପୁଣ ସେ ଜନ ହେ ।
ଅଜ୍ଞାନୀ ଅଧାର୍ମିକ ଆତ୍ମୀୟ ମତେ ।
ସାଧଇ ଆପଣା ପ୍ରୟୋଜନ ଯେତେ ହେ । ୩ ।

ରାଗୀ ଓ ଅହଂକାରୀ ଲୋଭୀ ଏ ତିନ ।
ମିଳିଣ ନିନ୍ଦୀ ଗୁଣ ସେ ଘେନ ହେ ।
ଧଇଲେ ଦେବ ବିପ୍ର ଗୁରୁ ଶରୀର ।
ଭଣ୍ଡିବା ଅର୍ଥେ କର ମନ୍ତ୍ରଣା ସାର ହେ । ୪ ।

ଥୋକାଏ ତନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର ବହୁ ପ୍ରକାର ।
ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରନ୍ତି ଦେଇଣ ଅଲଙ୍କାର ହେ ।
ପ୍ରକାଶି ଭଣ୍ଡଜ୍ଞାନ ନାନାଦ ମତେ ।
ପାପକୁ ଘୃଣା ନ କର କଦାଚିତେ ହେ । ୫ ।

ଏ କରେ ନିଷ୍ଠା କେବେହେଂ ନ ରଖନ୍ତି ।
ଯେ କାଳେ ଯାହାର ପ୍ରତାପ ଦେଖନ୍ତି ହେ ।
ସେ କାଳେ ସେହି ଦେବତାକୁ ପୂଜନ୍ତି ।
ନାନାଦ ଚେଷ୍ଟାରେ ନରକେ ମଜନ୍ତି ହେ । ୬ ।

ଯାହାର ଅନ୍ତରେ ଅଟଇ ଲୋଭ ।
ପରର ସେ କଅବା ହିତ କରିବ । ହେ ।
ମିଥ୍ୟା ସେ ପରିଚୟ ଏହି ସଂସାରେ ।
ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟ ବୋଲି ବୋଲନ୍ତି ଯାହାରେ ହେ । ୭ ।

ଯେବେ ଜାଣିଲ ଏ ସବୁ କିଛି ନୋହେ ।
ସତ୍ୟାଶ୍ରା ବିନୁ ସକଳ ମିଥ୍ୟା ମତେ ହେ ।
ତେବେତ ପାପ ଅଙ୍ଗୀକାର ଦେବାକୁ ।
ଅବଶ୍ୟ ଦେଖ ଭାଇ ହୋଏ ମୃତ୍ୟୁକୁ ହେ । ୮ ।

ତ୍ରାଣର କର୍ତ୍ତା ଏବେ ଏ ଜଗତର ।
ଉଦୟ ହେଲେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଈଶ୍ୱର ହେ ।
ଶରଳ କରି ମନ ବେଗେ ଫେରାଅ ।
ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରବଞ୍ଚନା ଛାଡ଼ିଣ ଦିଅ ହେ । ୯ ।

ଏମନ୍ତ ସତ୍ୟଧର୍ମେ ଯାହାର ଚେଷ୍ଟା ।
ତ୍ୟାଜ୍ୟ ହୁଅଇ ତାର ଦେବର ନିଷ୍ଠା ହେ ।
ଜାତି କୁଳ ତାହାର ଲଜ୍ଜାର ମୁଖେ ।
ଜଳି ଲଗାଇ ଚଳେ ମନର ସୁଖେ ହେ । ୧୦ ।

ଈଶ୍ୱର ନିୟମ ଏହା ସର୍ବ କାଳ ।
ପ୍ରମାଣ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ପରମ ଦୟାଳ ହେ ।
ସର୍ବେ ହୁଅନ୍ତୁ ଶୁଚି ସତ୍ୟ ଅଗ୍ରରେ ।
ସର୍ବକାଳେ ଅଶୁଚି ଅସତ୍ୟାଗ୍ରରେ ହେ । ୧୧ ।

ପାପ ନିୟନେ ଥିମ୍ଭେ ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ।
ଚିହ୍ନି ନ ପାର ମ୍ଳେଚ୍ଛ ବୋଲୁଁ କାହାକୁ ହେ ।
ଈଶ୍ୱର ଇଚ୍ଛା ସେ କଥା ବଡ ଗୁରୁ ।
ଆପଣା ମନ ବଳେ ଯା ବୁଝି ପାରୁଂ ହେ । ୧୨ ।

ଅନନ୍ତ ସୃଷ୍ଟି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମହିମା ।
ଦୋଷ ନାଶନ ଆଦ ଗୁଣ ଅସୀମା ହେ ।
ପୂର୍ବ ବିଧାନ ବୁଝି ଏ ଅନୁଭବେ ।
ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ପ୍ରାୟେ ଯୀଶୁ ପ୍ରଭୁ ହେବେ ହେ । ୧୩ ।

ସେ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ପିତୃ ପୁରୁଷ ଯେତେ ।
ଅଗ୍ରରେ ଶୁଚି ଭୋଜନ ରଚି ମତେ ହେ ।
ପ୍ରୀତି ବ୍ୟବହାର ଶୁଦ୍ଧ ସତ୍ୟ ବାକ୍ୟ ।
ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତେ ପ୍ରମାଣ ସମସ୍ତ ପ୍ରତକ୍ଷ୍ୟ ହେ । ୧୪ ।

ପାପରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ କ୍ଷିତି ଅତି କାତର ।
ସମୟ ହେଲେ ଭବିଷ୍ୟତ ବାକ୍ୟର ହେ ।
ସେହି ପାପର ପ୍ରତିକାର ନିମନ୍ତେ ।
ଅବତରିଲେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଜଗତେ ହେ । ୧୫ ।

ସେ ପାପ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ।
ଯିହୁଦା ଦେଶରେ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ହେ ।
ନେଲେ ପାପି ପାପ ନିଷ୍ପାପ ଶରୀରେ ।
ବସାଇଲେ ପାପିଙ୍କି ସେ ସ୍ୱର୍ଗ ପୁରେ ହେ । ୧୬ ।

ମଙ୍ଗଲ ସମାଗ୍ଢ଼ର ତାହାଙ୍କ ବାକ୍ୟ ।
ପାପିଙ୍କ ତ୍ରାଣେ ଅନୁଗ୍ରହ ଅନେକ ହେ ।
ତାଙ୍କ ମରଣ କଥା ଅନ୍ତରେ ରଖ ।
ପାପ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୋଗ ହେଲେ ଉପେଖ ହେ । ୧୭ ।

ଈଶ୍ୱର ଆଜ୍ଞା ଏଥି ସଂଶୟ ନାହିଂ ।
ଅନର୍ଥ ମୂଳ ନାଶ ସୁଖ ଅଟଇ ହେ ।
ଈଶ୍ୱର ବଶ୍ୟ ଭୂତ ସୁଖରେ ନାଶ ।
ମନ ସୁଖେ ସାଧୁ ସଙ୍ଗ ସ୍ୱର୍ଗ ବାସ ହେ । ୧୮ ।

ଅମୃତ ପାନେ ଦେହ ବିପୁତ ହେବ ।
ଧର୍ମାଗ୍ରର ମନ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ନୋହିବ ହେ ।
ପାପରେ ଘୃଣା କର ସେ ଯିବ ଦୂର ।
ଯୀଶୁ ଧର୍ମାଗ୍ଢ଼ରେ ବଲମ୍ବ ନ କର ହେ । ୧୯ ।

ଘୃଣା ଭୟ ଦୁହିଙ୍କି ପ୍ରହର କର ।
ଜଗାଇ ମନ ଦେହେ ରଖିବ ଭର ହେ ।
ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ଥାନେ ।
ସର୍ବଦା କର୍ମରେ ଦେହ ବାକ୍ୟ ମନେ ହେ । ୨୦ ।

ସତ୍ୟ ସ୍ୱରୂପ ସେ ଈଶ୍ୱର ତନୟ ।
ମନୁଷ୍ୟ ଦେହରେ ଦେଲେ ପରିଚୟ ହେ ।
ତେତିଶ ବର୍ଷ ଏହି ପୃଥ୍ୱୀରେ ଥିଲେ ।
ଈଶ୍ୱରୀ ଶକ୍ତି ବହୁ ପ୍ରକାଶ କଲେ ହେ । ୨୧ ।

ଜଗତେ ଯେତେ ପାପ ମିଥ୍ୟାଚରଣେ ।
ତାଙ୍କୁ କର୍ଷିଲା ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ କରଣେ ହେ ।
ଥିଲା ବ୍ୟବସ୍ଥା ମତେ ଯେତେ ବିଧାନ ।
ଶତ୍ରୁହସ୍ତେ ଭୋଗିଲେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ମାନ ହେ ୨୨ ।

ଈଶ୍ୱର କ୍ରୋଧ ଥିଲା ପଦ୍ବତାକାରେ ।
ଝାମ୍ପିଲା ସେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ତାଙ୍କ ପ୍ରାଣରେ   ହେ ।
ପାଷାଣ ବଦାର ଭୂକମ୍ପ ସୂର୍ଯ୍ୟାସ୍ତ ।
ତେବେହେଂ ଈଶ୍ୱର ସଙ୍ଗେ ପ୍ରେମ ଗ୍ରସ୍ତ ହେ । ୧୩ ।

ମୃତ୍ୟୁ ଜୟ କଲ ଅକ୍ଷୟ ଶରୀର ।
ବଗ୍ଭର କର୍ତ୍ତା ସେ ସ୍ୱର୍ଗ ପୃଥିବୀର   ହେ ।
ଏହା ବଶ୍ୱାସ କର ଦୃଢ ମନରେ ।
ଦର୍ଶନ ଦେଲେ ପୁଣି ବିଦନ ପରେ ହେ । ୧୪ ।

ଚିହ୍ନ ଦେଖିଣ ଶିଷ୍ୟଗଣ ଚିହ୍ନିଲେ ।
ପ୍ରେମେ ଚ୍ଛଲିଶ ଦନ ଏକତ୍ରେ ଥିଲେ   ହେ ।
ବହୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ ଈଶ୍ୱର ସାଧ୍ୟ ।
ବଶ୍ୱାସେ ପାଇଲେ ସେ ସମୁଦ୍ର ମଧ୍ୟ ହେ । ୧୫ ।

ଜୀବ ନସ୍ତାର ଅର୍ଥେ ତାଙ୍କ କରୁଣା ।
ସଂଖ୍ୟା କରନ୍ତେ ଭଇ ନୋହେ ଗଣଣା ହେ ।
ଆପଣା ସତ୍ୟ ଦେଇ ପରେ ଉଦ୍ଧାର ।
କହ ହେ କାହିଁ କେ ଦେଖିଛୁ କାହାର   ହେ । ୧୬ ।

ଆଜ କାଲରେ ନରେ ଦନ ହରନ୍ତ ।
ଦୟାଲୁ ପ୍ରଭୁ ଠମକ ଦେଉଛନ୍ତ   ହେ ।
ଯାଚନ୍ତ ସ୍ୱର୍ଗ ପୁର ଅହେ ପଣ୍ଡିତ ।
ଏମନ୍ତ ଧନେ କେବେ ନୁହ ବଞ୍ଚିତ   ହେ । ୧୭ ।

ପାପିଙ୍କ ତ୍ରାତାଟୀ ଆଉ କେହି ନାହିଂ ।
ଧର୍ମ ପୁସ୍ତକ ଆଉ ଅଠନ୍ତ ସେହି   ହେ ।
ଦୋଷ ଆବର ଗୁଣ ପ୍ରକାଶିବାରେ ।
ଧର୍ମ ପୁସ୍ତକ ଦେଲେ ମନୁଷ୍ୟ ଠାରେ ହେ । ୧୮ ।

ଦୋଷରେ ପୂର୍ଣ ଯେ ସେ ନୁହଇ ଶାସ୍ତ୍ର ।
ଯାହା ଶୁଣିଲେ ଜ୍ଞାନ ବାକ୍ୟର ସତ୍ୟ ହେ ।
ହୁଅଇ ପୁଣି ପରୋପକାରେ ମନ ।
ସେ ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ର ତ୍ରାଣୋପାୟ ସୁମାନ୍ୟ ହେ । ୨୯ ।

ଦୟା ସ୍ୱଭାବ ଏ କ୍ରିୟା ଅନୁଯାୟୀ ।
କଥା କେବଳ ନୋହେ ଯୋଗ୍ୟତା ଗ୍ରହ ହେ ।
ଆନନ୍ଦ କ୍ଷମା ଶକ୍ତି ସତ୍ୟତା ଫଳ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦାନ ଏ ଅତି ନିର୍ମଳ ହେ । ୩୦ ।

ଏଥିରେ ତୁଷ୍ଟ ହେଲେ ସର୍ବଦା କାଳ ।
ହେବ ତୁମ୍ଭର ନଷ୍ଟେ ଆତ୍ମା ନିର୍ମଳ ହେ ।
ତୁଟିବ ମୃତ୍ୟୁଭୟ ସତ୍ୟ ବାକ୍ୟରେ ।
ଈଶ୍ୱର ଦୟା ହେବ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆତ୍ମରେ ହେ । ୩୧ ।

। ସମାପ୍ତଃ ।

No. 7.

MENTAL REFLECTIONS.

ମନର ଚେତନା ।

ଶୁଣ ଭାଇ ମୁହିଂ ବୋଲି   ମୋର ମନ ଭାଳନା
ଲୋକେ କହେ କାଲ କଲି   ତହିଁ ନାହି ଭାବନା
ନାନା ମତ ଭୁଲି ଭ୍ରାନ୍ତ   ଦେଖି ପାଇଲୁଁ ଚେତନା
କାହିଁ ଖଣ୍ଡା ଯିବ ଶ୍ରାନ୍ତ   ଭବ ଭୋଗି ବେଦନା । ୧ ।

ଏବେ ବଡ ଭାବୁ ଅଛୁଁ   ନ ଜାଣି କି କରିବ
ବଡ ଚିନ୍ତା କରି ପଡ଼ିଛୁ   ଭ୍ରାନ୍ତି ପାଇ ଭୁଲିବ
ଭବମଧ୍ୟେ ଭୁବୁ ଭୁବୁ   କି ପ୍ରକାରେ ତରିବ
ଯିବ ମୁହି କାହାଠାକୁ   ଅଣ୍ଡା କାହିଁ ଧରିବ । ୨ ।

ଗୁରୁ ସେବା କେତେ କଲି   ତହିଁ କିଛି ନୋହିଲା
କେତେ ତୀର୍ଥ ବ୍ରତ ଗଲି   ତହିଁ ପାପ ବଢ଼ିଲା
ତୀର୍ଥ ଯାତ୍ରା ପରିଶ୍ରମ   ଏ କି ଲୋକେ ବୋଲେ ନା ।
ସବୁ ମାତ୍ର ମନ ଭ୍ରମ   କେବଳ ବିଡମ୍ବନା । ୩ ।

ଦେବ ସେବା ତନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର   ମୁହିଂ ଅନେକ ଦେଖିଲି
ପାପେ ନୁହଇ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର   ସବୁ ଭ୍ରାନ୍ତ ବୁଝିଲି
ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୈଷ୍ଣବ ଆଦି   ତାଙ୍କ ମର୍ମ ଜାଣିଲି
ବେଦ ପୁରାଣ ନାନାଦି   ସବୁ ବ୍ୟର୍ଥ ମଣିଲି । ୪ ।

ଜାତ କୁଳ ନିରୂପଣ ମୋତେ ସେ କି କରିବ
ବୁଝି ଏ ମିଥ୍ୟା ସ୍ଥାପନ ମୋର କିଛି ନୋହିବ
କର୍ମ ଜ୍ଞାନୀ ଭକ୍ତିହୀନ ଏହା ଧରି ପାରିବେ
ପାପେ ଖେଦ ଯୁକ୍ତ ଜନ ଏଥିରେ ନ ମଜ୍ଜିବେ । ୫ ।

ଭାଇ ବନ୍ଧୁ ଜାତି ଜାତି ତାଙ୍କ ମତ ଧରିଲୁଂ
ସେହି ମାତ୍ର ଭୁଲ ଭ୍ରାନ୍ତ କିଛି ନାହିଂ ପାଇଲୁଂ
ନିଜ ମନେ ବୁଝି ଭଲ ଯାହା ତାହା ମାନିବ
ଅଗ୍ରୁଗଲେ ପରକାଳେ ଜାତି ସେଠା ହେବ କି । ୬ ।

କାହିଁ ଅଗ୍ରୁ ଗତି ହେବ ଏହି ଚିନ୍ତା କରୁଥାଇ
ମନ ସ୍ଥିର ନ ରହିବ ଖାଲି ଭୁଲ ଭ୍ରାନ୍ତ ଖାଇ
ଦେଖି ନାହିଂ ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ସବୁଠାରେ ଖୋଜିଲୁଂ
ମାତ୍ର ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାଣ ହର୍ତ୍ତା ଏହା ଭଲ ବୁଝିଲୁଂ । ୭ ।

ବଡସାନ ମୃତ୍ୟୁ କାଳେ ସବୁ ଯାନ୍ତ୍ର ଏକାସନ
ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ଯେ ପାଳିଲେ ସେହି ଯିବେ ସ୍ୱର୍ଗ ସ୍ଥାନ
ମୋର କଥା ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ଡୁବି ଗଲୁଂ ପାପରେ
କହିବାରେ ମିଥ୍ୟା କର୍ମ ଜ୍ୱଳିଗଲି ତାପରେ । ୮ ।

ପ୍ରାଣ ବିଯୋଗ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭୁଲ ଥିଲେ ଏଠାରେ
ଯନ୍ତ୍ରଣା ଘୋର ଅନନ୍ତ ହେବ ମୋର ସେଠାରେ
ଏଣୁ କାହିଁ ହେବ ରକ୍ଷା ଧରି କାର ଶରଣେ
ସତ୍ୟ ଚେଷ୍ଟା ଏ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଶାନ୍ତ ହୋଇ ମରଣେ । ୯ ।

ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନାମ ଶୁଣି ମଙ୍ଗଳ ସୁସମାଚାର
ତାଙ୍କୁ ତ୍ରାତା ମୁହିଁ ଗଣି ଆନ ଆଶା ନାହିଁ ମୋର
ସେହିଁ ଦେଲେ ତନୁପ୍ରାଣ ପାପିଷ୍ଠର କାରଣ
ତାଙ୍କ ଛଡ଼ା ନାହିଁ ଆନ ସବୁ ମାତ୍ର ଭଣ୍ଡନ । ୧୦ ।

ତାହାଙ୍କ ସୁସମାଶ୍ବରେ　　ପ୍ରାଣାଶ୍ବାସ ପାଉଛୁ
ଆନ କାହିଁ ଏ ସଂସାରେ　　ଯହିଁ ସାର ହେଉଛୁ
ତାଙ୍କ ଦୁଃଖ ପ୍ରେମ ତତ୍ତ୍ୱ　　ମୋର ମନେ ଲାଗୁଛୁ
ତହିଁ କେତେ ବପଶ୍ଚାତ　　ଭେଗି ସ୍ଥିର ହେଉଛୁ । ୧୧ ।

ଛାଡିଲେ ସେ ସ୍ୱର୍ଗ ସୁଖ　　ପାପିଙ୍କର କାରଣେ
ସହିଲେ ଅଗଣ୍ୟ ଦୁଃଖ　　କରିବାରେ ତାରଣେ
ପାଳିବାରେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ　　ଥିଲେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଭୁବନେ
ବୁଝି ଏହି ସବୁ ମର୍ମ　　ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ମରଣେ । ୧୨ ।

ପାପିଙ୍କ ଜାମିନ ସେହି　　ସବୁ ଋଣ ଶୁଧିଲେ
ଆପେ ବଳିଦାନ ହୋଇ　　ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ସାଧିଲେ
ଯୀଶୁ ମହା ଦୟାବନ୍ତ　　ମୋର ଶାସ୍ତି ଭୋଗିଲେ
ଦେଇ ମୋତେ ସୁଖାନନ୍ତ　　ମଲେ ମୋର ବଦଲେ । ୧୩ ।

ସତ୍ୟ ସେହି ପ୍ରେମ ସିନ୍ଧୁ　　ମନ ହେ କର ଭଜନ
ଦୀନ ହୀନସ୍ତାର ବନ୍ଧୁ　　ଧର ତାଙ୍କ ଶରଣ
ନ ଦେଖି ଆନ ଉପାୟ　　ଏହି କରି ସ୍ଥିର ଜ୍ଞାନ
ଦିଅ ପ୍ରଭୁ ହେ ଆଶ୍ରୟ　　ମୋର ଆଶା ନାହି ଆନ । ୧୪ ।

ଜାତ ଜ୍ଞାତ ସର୍ବ ଛାଡ　　ଏ କି କ୍ଷତି ମାନବ
ମନେ ଯେବେ ପ୍ରେମ ବଢି　　ତେବେ ତୃପ୍ତ ରହିବ
ଧନ ମାନ ସବୁ ଗଲେ　　ଯୀଶୁ ପାଦ ଧରିବ
ତହିଁ ମନବାଞ୍ଛା ହେଲେ　　ତୃପ୍ତ ହୋଇ ମରିବ । ୧୫ ।

ଯାହା ହେଉ ଇହ କାର୍ଯ୍ୟ　　ତହିଁରେ କି ଭାବନା
ପିତା ମାତା ଶିଶୁ ଭାର୍ଯ୍ୟା　　ଗଲେ କ୍ଷତି ହେବ ନା
ପୁଣି ମୁହିଁ ଘୃଣା କରି　　କାହାକୁ ନ ଛାଡିବା
ଆସ ସବୁ ପ୍ରେମି ହୋଇ　　କପାଁ ମେଲ ନୋହିବା । ୧୬ ।

ପିତା ସଂଗେ ଯେହ୍ନେ ମିଳେ   ଛାଡ଼ ଦେବ ଭଜନା
ମିଥ୍ୟାରେ ଗରଳ ଗିଳେ   ଏ କି ଅବିବେଚନା
ଅଳ୍ପ ଦିନ ସୁଖ ଭୁଞ୍ଜି   ଘୋର ନରକେ ନ ଯାଅ
ଯୀଶୁ ନାମେ ହେବ ଧନ୍ୟ   ଭୟ ଦଣ୍ଡରୁ ପଳାଅ । ୧୭ ।

ଯୀଶୁଙ୍କ ଶରଣ ନେଇ   ପ୍ରେମେ ସବୁ ମିଳିବା
ପରିତ୍ରାଣ ଆଶା ପାଇ   ସଂଗେ ସ୍ୱର୍ଗେ ଚଳିବା
ପିତାଙ୍କ ସ୍ଥାନେ ଯିବାକୁ   ନିତ୍ୟ ଇଚ୍ଛା କରିବା
ମୃତ୍ୟୁ ଅଇଲେ ନେବାକୁ   ପ୍ରେମାନନ୍ଦେ ରହିବା । ୧୮ ।

ସବୁ ଦେବ ଦେବୀ ତ୍ୟାଗ   ମାତ୍ର ମିଥ୍ୟା ଜାଣିଲେ
ପିତା ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭଜ   ତାଙ୍କୁ ସତ୍ୟ ମଣିଲେ
କର ହେ ଯୀଶୁର ସ୍ତୁତି   ଭଣ କୀର୍ତ୍ତି ଗାୟନ
ହେବେ ତେବେ ପରଂଗତ   ଦୁଃଖରୁ ଉଦ୍ଧାରଣ । ୧୯ ।

ଗାଅ ଯୀଶୁ ପ୍ରିୟ ନାମ   କେବେ ଶ୍ରାନ୍ତ ନୋହିଲେ
ତୁଷ୍ଟ ହେବ ମନସ୍କାମ   ମିଥ୍ୟା ଚିନ୍ତା ଛାଡ଼ିଲେ
ମନ ହେ ଯୀଶୁଙ୍କ ନାମେ   ହୁଅ ସଦା ସଚେତନ
ବୁଡି ଥାଉ ତାଙ୍କ ପ୍ରେମେ   ଜଳେ ଯେହ୍ନେ ରହେ ମୀନ । ୨୦

ଧର୍ମପୁସ୍ତକର ଦୀପ୍ତି   ହେଲେ ମନର ପ୍ରକାଶ
ହୋଇବ ପରମ ତୃପ୍ତି   ଭୁଲ ଭ୍ରାନ୍ତି ଯିବ ନାଶ
ମିଥ୍ୟା ସବୁ ଏବେ ଛାଡ଼   ଧର ମନେ ସତ୍ୟ ଜ୍ଞାନ
ଭରସା ହୋଇବ ଦୃଢ   ଧର୍ମ ଗ୍ରନ୍ଥେ କଲେ ଧ୍ୟାନ । ୨୧

ବେଦାଦି ଶାସ୍ତ୍ର ଯେତେକ   ମାତ୍ର ବିପ୍ର ଅଧିକାର
ମନା କରନ୍ତି ବିବେକ   କଲେ ତାହା ଛାଡ଼ିବାର
ବିଚାରିଲେ ମିଥ୍ୟା ସତ୍ୟ   ଜଣା ଯିବ ଗୁଣରେ
ବିଚାରିଲେ ମିଥ୍ୟା ତେଜ୍ୟ   ହେବ ସେହି କ୍ଷଣରେ । ୨୨ ।

ବେଦ ବଗୃର ଯେ କରେ   ତାଙ୍କୁ ଜାଣ ପାତକ
ବପ୍ର ଏମନ୍ତ ବଗୃରେ   ତାଙ୍କୁ ବୋଲେ ନାରକ
କର୍ମ ମର୍ମ ବୋଧ ହେଲେ   ସେମାନଙ୍କ ହେବ କ
ରଜ୍ଜୁ ଭ୍ରମ ଖଣ୍ଡ ହେଲେ,   ତହିଁ ଅଉ ଡର କ । ୧୩ ।

ବେଦେ ନାହି ମୋର କାର୍ଯ୍ୟ   ମାଏ ଉକ୍ତ ଋଷିଗଣ
ଜଣା ଗଲା ତା ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ   କଲି ବଗୃର ସନ୍ଧାନ
କାହିଁ ହେବ ମୋ ତାରଣ   ସବୁ ତତ୍ତ୍ୱ ସାର ଯେ
ବେଦୋକ୍ତ ହେବ ବାରଣ   ସତ୍ୟ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ଯେ । ୧୪ ।

ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ର ସବୁ ଭନ୍ନ   ଏହ ମୁହ ଶୁଣିଲୁଂ
ତହିଁ କଚ୍ଛ ନ ନଷ୍ପନ୍ନ   ତାହା ମନେ ବୁଝିଲୁଂ
ବେଦ ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ର ମର୍ମ   ବଗୃର ମୁ ଜାଣିଲୁଂ
ସବୁ ମାଏ ଭଣ୍ଡ କର୍ମ   ଏଣୁ ତାହା ଛାଡ଼ିଲୁଂ । ୧୫ ।

ଶ୍ରାଦ୍ଧ ପୂଜନାଦ ଯେତେ   ସମସ୍ତ ପ୍ରବଞ୍ଚନା
ଲୋକ ଭୁଲ ଯାଏ କେତେ   ନେତ୍ରେ କପାଁ ଦେଖ ନା
ଅନ୍ଧକାର ଘୋରେ ଘୁମି   ଲୋକେ ଅବବେଚନା
ନାନା ମତ ଭୁଲେ ଭ୍ରମି   ପାଇଲେ ଅଚେତନା । ୧୬ ।

ଏବେ ଉଦେ ହେଲା ଦନ   ଚେତ ଧର ଜାଗି ଥାଅ
ଛାଡ଼ ହେ ମିଥ୍ୟା କଳ୍ପନ   ଦୀପ୍ତି ମାର୍ଗେ ଚାଲ ଯାଅ
ଭାବ ଦେଖ କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ   ଛାଡ଼ ବ୍ୟର୍ଥ ମନନ
ସତ୍ୟ ପଥ ଯେ ଗନ୍ତବ୍ୟ   ତ୍ୟାଗ ବକ୍ର ଗମନ । ୧୭ ।

ତନୁପ୍ରାଣ ସର୍ବନାଶେ   କହେତୁ ପକାଇବ
ନାମ ଯୀଶୁର ପ୍ରକାଶେ   ତହିଁ ତ୍ରାଣ ପାଇବ
ସ୍ୱର୍ଗ ତେଜ ସୁଖ ମୁକ୍ତି   ହେବ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଶରଣେ
ସତ୍ୟ ଦୟା ପ୍ରେମ ଶାନ୍ତି   ତାଙ୍କ ମହା ମରଣେ । ୧୮ ।

ଭାଇ ହେ ଶୁଣ ମୋ ବଚନ କପଟ ଭୁଲି ମରବ
ପ୍ରାଣ ଦାତା ନାହିଁ ଅନ କପଟ ତାଙ୍କୁ ଛାଡବ
କେବଳ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ମରଣ ପ୍ରାଣ ତର ବୁଝିବ
ଧର ହେ ତାଙ୍କ ଚରଣ ତାଙ୍କ ପ୍ରେମେ ମଜିବ । ୨୯ ।

ଯେ ସେ ହେଉ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ମୋତେ ନ ପାସୋରବେ
ଦୀନ ହୀନ ଅନାଥ ବନ୍ଧୁ ସଦା ମୋତେ ରଖିବେ
ପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭ ପ୍ରେମ ଗୁଣେ ତାର ଏହି ପାପି ଜଣ
ପଶିଲେ ତୁମ୍ଭ ଶରଣେ ଶାନ୍ତ ଥିବା ଅନୁକ୍ଷଣ । ୩୦ ।

ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭେ ସ୍ୱର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଭୁବନେ
ଗୀତ ଗାଇ କହୁ ଅମ୍ଭେ ଭକ୍ତି କର ଚରଣେ
ମୁ ଯେହେତେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ଆଶା ଧର ମରଣେ
ତୁମ୍ଭ ତୁଷ୍ଟି ଚିହ୍ନ ପାଇ ମଲେ ଯିବା ଜୀବନେ । ୩୧ ।

ମନର ଚେତନା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ।

No. 8.

PENITENT'S PRAYER.

ଦେଖଯୁକ୍ତ ଲୋକର ପ୍ରାର୍ଥନା ।

ନମଃ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଚରଣ ଯାଙ୍କ ନାହିଁ ତୁଳଣା
ସଦାଶ୍ରା ତାଙ୍କ ମରଣ ଆନ ସବୁ ଭୁଲଣା
ଭବ ମଧ୍ୟେ ପଡ ଅଛୁଁ କର ନାନା ଭାବନା
ଅହେ ପ୍ରଭୁ ଡାକୁ ଅଛୁଁ ନତ୍ୟ କରୁ ପ୍ରାର୍ଥନା । ୧ ।

କୃପା କର ଯୀଶୁ ମୋତେ ବାରେ ବାରେ ଡାକଲୁଁ
ଅତି ଖେଦଯୁକ୍ତ ଚିତ୍ତେ ପାପାନଳେ ଜ୍ୱଳିଲୁଁ
ଶୁଣି ତୁମ୍ଭ ନାମ ଗୁଣ ମୁହିଁ ଆଶା ପାଇଲି
ନ ଛୁଡ ଅନାଥ ଜନ ତବ ପାଦେ ଧଇଲି ୨ ।

ମୁହିଂ ଅଛୁଁ କାରାଗାରେ ପାପେ ହୋଇ ବନ୍ଧୁଆନ
ପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭେ ଉପକାରୀ ମୁକ୍ତ କର ମୋର ପ୍ରାଣ
ହଜା ମେଷ ତୁଲ୍ୟ ଭ୍ରମି ନାନା ମତେ ଭୁଲି ଯାଇ
ଅହେ ପ୍ରଭୁ ପାଳ ସ୍ୱାମୀ ରକ୍ଷା ମାଗେ ତୁମ୍ଭଠାଇଁ । ୩ ।

ମୁଣ୍ଡର ବାଳ ସମାନ ଯାର ନାହିଁ ଗଣନା
ମୋର ପାପ ତା ପ୍ରମାଣ ନାହିଁ ତାର ବର୍ଣ୍ଣନା
ପାପୀ ପତିତ ଅଧମ ମହା ଦୁଷ୍ଟ ଦୁରାଚାର
କେତଂଠାରେ ମୋର ସମ ନାହିଁ ଦେଖି ନର ଛାର । ୪ ।

ମୋର ମନ ନାନା ରୂପେ   ଘୋର ଦୋଷେ ଜଳିଲା
ମୋର ଆତ୍ମା ତୁମ୍ଭ କୋପେ   ନିଭରସା ରହିଲା । ।
ଯେବେ ହେବ ମୋର ତାରଣ   ତୁମ୍ଭ ପ୍ରେମେ ତରିବ
ଯେବେ ହେବ ମୋର ମରଣ   ତୁମ୍ଭ ପାଦେ ମରିବ । ୫ ।

ମୋର ଯେ ଅଶୁଚି ମନ   ପ୍ରଭୁ କର ପରିଷ୍କାର
ଆହେ ଯୀଶୁ ଏହିକ୍ଷଣ   କର ମୋର ପ୍ରତିକାର
ଧରମାତ୍ମା ମୋର ମନେ   ଯେବେ ସଦା କରେ ବାସ
ତେବେ ମୁହିଂ ଅନୁକ୍ଷଣେ   ପ୍ରେମେ ହେବ ତୁମ୍ଭ ଦାସ । ୬ ।

ପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭ ସଦାଶ୍ରୟ   ସ୍ଥିର ମୁହିଂ ଧରିବ
ବିନା ତୁମ୍ଭ ପଦଛାୟା   ପାପ ତାପେ ଜଳିବ
ମୋ ଚିତ୍ତେ ପ୍ରେମ ବଢାଅ   ଦୂର କର ମନ ତ୍ରାସ
ପାପ ସମସ୍ତ ଘୁଞ୍ଚାଅ   ମନେ ବଢାଅ ବିଶ୍ୱାସ । ୭ ।

ତୁମ୍ଭ ବାକ୍ୟ ମୋର ଦୀପ୍ତି   ଖଣ୍ଡ ଦେଇ ଘୋର କ୍ଳେଶ
ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣଠାରୁ ମୂଲ୍ୟ ଅତି   ସେହି ସତ୍ୟ ଉପଦେଶ
ମଧୁଠାରୁ ବଡ ମିଷ୍ଟ   ସେହି ବାଣୀ ମିଷ୍ଟତା
ସବୁ ବସ୍ତୁ ଯେ ଉତ୍କୃଷ୍ଟ   ତହୁଁ ସେ ଉତ୍କୃଷ୍ଟତା । ୮ ।

ଯେତେ କାଳେ ଅନ୍ଧକାର   ଗତାୟାତ ହୋଇବ
ତୁମ୍ଭ ବାକ୍ୟ ଦୀପ୍ତି କରେ   ମୋର ଭୟ ଘୁଞ୍ଚିବ
ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ର ବିଧି ମଧ୍ୟେ   ନିଗୂଢ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଜ୍ଞାନ
ମୋର ଅକ୍ଷି ଗଲା ବୁଜି   ନାହି ଗମ୍ୟ ତାର ଗୁଣ । ୯

ଫିଟାଅ ମୋ ଜ୍ଞାନ ଅକ୍ଷି   ଯେହେତୁ ମୁହିଁ ଦୃଷ୍ଟି ପାଇ
ତହୁଁ ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ର ଶିକ୍ଷି   ପଥ କାହିଁ ଭୁଲି ଯାଇ
ଶୁଣି ତୁମ୍ଭ ପ୍ରିୟ ବାଣୀ   ଶାନ୍ତ ପାଇଲା ମୋ ମନ
ତହିଂରୁ ଅମୃତ ପାଣୀ   ପାନ କରୁଂ ଅନୁକ୍ଷଣ । ୧୦ ।

ସତ୍ୟ ଆଜ୍ଞା ପାଳିବାରେ   ମୁଁ ଯେମନ୍ତ କରି ପଣ
ଅହର୍ନିଶି ସଦାଗ୍ରହେ   ହୃଷ୍ଟ ହେବ ମୋର ମନ
ସାଧ ଥର ଦଗ୍ଧ ହେଲେ   ରୂପା ଯେହ୍ନେ ଜଳିବାର
ତେହ୍ନେ ଧର୍ମବାକ୍ୟ ପାଳେ   ହେବ ମୋର ପରିଷ୍କାର । ୧୧ ।

ତୁମ୍ଭ ମଙ୍ଗଳ ବଚନ   ସର୍ବ ଦେଶେ ପ୍ରଚାର
ଭବେ ଯେହ୍ନେ ପାପେ ପୂର୍ଣ୍ଣ   ହେଉ ଧର୍ମ ବିସ୍ତାର
ମୁଁ ଅତି ଭାବିତ ହେଲି   ଦେଖି ପାପି ନର ଗଣ
ତହୁଁ କେତେ ଭୁଲି ଗଲେ   ରଖିନାହୁଁ ସଚେତନ । ୧୨ ।

ଧର୍ମ ଗ୍ରନ୍ଥ ଯାହା ବୋଲେ   ନ କରେ ଆଲୋଚନ
ପଡିବେ ନରକାନଳେ   ଏହା କରେ ହେୟଜ୍ଞାନ
ଧ୍ୱଂସି ନଗରେ ବସତି   ଇହ ସୁଖେ ଭାସିଯାଏ
ହେବ କାହିଁରେ ସୁଗତି   କେହିନାହି ଭାବୁ ଥାଏ । ୧୩ ।

କାର ମନ ନାହିଁ ତହି   ଚେଷ୍ଟା କରି ସର୍ବହିତ
ତେବେ ଶତ୍ରୁ କେତେ ଉଠି   କରେ ମୋର ବିପରୀତ
ପ୍ରଭୁ ତାଙ୍କୁ କୃପା କରି   ଘୁଞ୍ଚାଅ କୁ ଅଭିଳାଷ
ତହୁଁ ମନେ ପ୍ରେମ ଭରି   ସର୍ବେ ହେବେ ତୁମ୍ଭ ଦାସ । ୧୪ ।

ଯୀଶୁ ହେ ଶୀଘ୍ର ଫେରାଅ   ପାପିଙ୍କ ମନ ଅବୋଧ
ସୁମେଷ ପଲ ବଢାଅ   କ୍ଷମା କର ଅପରାଧ
ନଷ୍ଟ କର ଦେବ ପୂଜା   ସବୁ ମିଥ୍ୟା ସ୍ଥାପନ
ତୁମ୍ଭେ ସର୍ବମୟ ରାଜା   ଧ୍ୱଂସ କର ଶତ୍ରୁଗଣ । ୧୫ ।

ଶୁଣାଅ ହେ ସର୍ବ ଦେଶେ   ମଙ୍ଗଳ ସୁସମାଚାର
ସର୍ବଭାଷାରେ ପ୍ରକାଶେ   ଖଣ୍ଡା ଯିବ ଅନ୍ଧକାର
ଧରମାତ୍ମା ଢାଳିଦିଅ   ନରଗଣ ମନରେ
ଯେସନ୍ତ ସ୍ୱର୍ଗ ଆଲୁଅ   ସଦାଜ୍ୱଳେ ସଂସାରେ । ୧୬ ।

ଦୁଷ୍ଟଙ୍କର ବାଞ୍ଛା ଯେତେ ସବୁ ହେଲେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ
ତହିଂ ନାହିଂ ପରଂଗତ ହେବ ତାଙ୍କ ମରଣ
ଧନାଦ ନ ଯିବ ସଙ୍ଗେ ସବୁ ଏଥି ଛାଡବ।
ତାଙ୍କ ହେବ ବଡ ଭଙ୍ଗେ ସବୁ ଆଶା ଉଡବ । ୧୭ ।

ଯାଉ ସବୁ ମିଥ୍ୟା ଆଶା ତହିଂ ନାହି ଭୁଲ ଆର
ଯୀଶୁ ଚରଣେ ଭରସା ଆନ ଇଚ୍ଛା ନାହି ମୋର
ତୃପ୍ତ କର ପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭେ ମୋର ଦୁଃଖି ଅତ୍ମାକୁ ।
ନ ଛାଡ ଅନାଥ କେବେ କୋଳେ ରଖ ଏହାକୁ । ୧୮ ।

ଯାର ହେତୁ ଭବ ନଦୀ ପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭେ କର୍ଣଧାର
ରିପୁଗଣ ଅଛ୍ଛ ବାଦୀ କର ମୋର ଉପକାର
କଲୁଷ ସାଗରେ ପଡ ଭସ୍ମ ସ୍ରୋତେ ଭସି ଯାଇ
କ୍ଷଣେକ୍ଷଣେ ବୁଡ ମର ତଳ କାହିଁ ନ ଦେଖଇ । ୧୯ ।

ତେଉ ଉଠେ ଅତ ବଡ ଝଡ ବହେ ଘନ ଘନ ।
ପ୍ରଭୁ ମୋତେ କର ପାର ଧର ରଖ ଭିତ ଜନ
ତୁମ୍ଭେ ତେଉ ଝଡ କର୍ତ୍ତା ସବୁ ତୁମ୍ଭ ବଶୀଭୁତ
ଭସ୍ମ ନାସ ଦୁଃଖ ହର୍ତ୍ତା ତୁମ୍ଭ କରୁଣା ଅଭୁତ । ୨୦ ।

ତୁମ୍ଭେ ଆଦ ତୁମ୍ଭେ ଅନ୍ତ ଭୂତ ଭବ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ
ପ୍ରେମ ଦୟା ସତ୍ୟ ଶାନ୍ତ ସର୍ବ ଗୁଣେ ଗୁଣବାନ
ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ତୁମ୍ଭ ତୁଲ୍ୟ କ୍ଷମା ଶାନ୍ତ ଅଛ୍ଛ କାର
ତୁମ୍ଭ ରକ୍ତ ବହୁମୂଲ୍ୟ ତାହା ମୁହି କର ସାର । ୨୧ ।

ଯୀଶୁ ତୁମ୍ଭେ ମହା ଦୁଃଖ ଭୋଗ କଲ ତାରଣେ
ଦଣ୍ଡ ସହିଲ ଅନେକ ପାପିଙ୍କର କାରଣେ
କ୍ରୁଶପରେ ବାନ୍ଧ ମଲ । ମହା କଷ୍ଟ ମରଣେ
ଅହେ ଯୀଶୁ କୃପା କର ରଖ ମୋତେ ଶରଣେ । ୨୨ ।

ତୁମ୍ଭେ ସତ୍ୟ ଜାମିନଦାର ସବୁ ଋଣ ଶୋଧିଲ
କ୍ରୋଧ ଖଣ୍ଡନେ ଅପାର ନିଜ ପ୍ରାଣ ଢାଳିଲ
ପ୍ରଭୁ ମୋତେ କର ତ୍ରାଣ ଶେଷେ ମୋର ଆତ୍ମା ନିଅ
ନ ଛାଡ ଅନାଥ ଜଣ ତୁମ୍ଭପାଦେ ସ୍ଥାନ ଦିଅ । ୧୩ ।

ଯେତେ ଦିନ ମୋ ନିଶ୍ୱାସ କର ମୋତେ ସଚେତନ
ନିତ୍ୟ ବଢାଅ ବିଶ୍ୱାସ ଦିଅ ପ୍ରେମାନନ୍ଦ ମନ
ଯେ କାଳେ ମୋର ମରଣ ଦୂର କର ମନ ଭୟ
ହେଉ ଯୀଶୁ ସୁପ୍ରସନ୍ନ କର ମୋର ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ । ୧୪ ।

ମୋର ଆତ୍ମା ସ୍ୱର୍ଗସ୍ଥାନେ ରଖ ଆହେ କୃପାବାନ
ତେବେ ମୁହିଁ ପତ୍ରଂଗାନେ ସଦା ଗାଇବା ପରିତ୍ରାଣ
ସ୍ୱର୍ଗପ୍ରିୟ ଲୋକ ସଙ୍ଗେ ହେବ ଅତି ତେଜସ୍କର
ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମହା ରଙ୍ଗେ କରେ ଜୟ ଜୟ କାର । ୧୫ ।

ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ

No. 9.

SEARCH FOR SALVATION.

ତ୍ରାଣତତ୍ତ୍ୱ ।

ଅଙ୍ଗ ବଙ୍ଗ କଳିଙ୍ଗ ସୌରାଷ୍ଟ୍ର ନାନା ଦେଶ
ଦ୍ରବିଡ ଦ୍ରାବିଡ ସିନ୍ଧୁ ଆନ୍ଧ୍ରାଦ ଅଶେଷ ।
କର୍ଣାଟ ବୈରାଟ କୁନ୍ତ ଅବନ୍ତ ପ୍ରଭୃତ
ଆଉ ଆଉ ଦେଶେ ଯେତେ କରନ୍ତ ବସତ । ୧ ।

ବ୍ରାହ୍ମଣ କ୍ଷତ୍ରିୟ ବୈଶ୍ୟ ଶୂଦ୍ର ଭଦ୍ର ଜନ
ଯବନ ସୁହ୍ମଣ ଭଲ୍ଲ କରାତ କରଣ ।
ସବର ପୁଲିନ୍ଦ ମ୍ଳେଚ୍ଛ ପାରଶୀ ଏ ସର୍ବ
ଅନ୍ୟ ଅନ୍ୟ ଦେଶେ ଯେତେ ନାନା ଜାତ ଥିବ । ୨ ।

ସତ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଜ୍ଞା କରଇ ଲଙ୍ଘନ
ପାପ ରାଶି ବଶୀଭୂତ ହେଲେ ସର୍ବଜନ ।
ପାପଠାରୁ ମୁକ୍ତ ଯେ ପାଇବ ପରତ୍ରାଣ
ଦେଶାଚାର ବ୍ୟବହାର କରେ ସତ୍ୟ ଜ୍ଞାନ । ୩ ।

ଜପ ଯଜ୍ଞ ହୋମ ଦାନ କରେ ଅନୁଷ୍ଠାନ
ଅନାହାର ଦେବ ପୂଜା ପ୍ରତିମା ବିଧାନ ।
ଯବନ ଯେମନ୍ତ ରୀତ କରଇ ତେମତ
ରୋଜା କ୍ଷୟୃତା ତସବୀ ଜପେ ଅବିରତ । ୪ ।

ଅଉ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଜାତି ଜାତି ଅନୁସାରେ
କର୍ମ ଧର୍ମ ଜ୍ଞାନ ମର୍ମ ନାନା ବୁଝିବାରେ ।
ଗୁରୁ ଦଣ୍ଡ ଗୁରୁ ଅପରାଧରେ ଯେମନ୍ତ
ଗୁରୁ ପାପ ହେତୁ ହୋଇ ନିଷ୍କୃତି ତେମନ୍ତ । ୫ ।

ପାପ ଅନୁରୂପ ଯଦି ନୋହିବ ନିଷ୍କୃତି
ବିଫଳ ସମସ୍ତ କର୍ମ ପାପଚୟ ଘଟି ।
ଯଥାର୍ଥ ଭାବାର୍ଥ ନ ବୁଝଇ ସର୍ବଜନ
ଅନର୍ଥିକୁ ସ୍ୱାର୍ଥ ବୁଝି କରି ପର୍ଯ୍ୟଟନ । ୬ ।

ଏହି ରୂପେ ମୋହ କୂପେ ନିମଗ୍ନ ପଡ଼ଇ
ଉଠି ନ ପାରଇ ପଥ ଜୀବନ ହରାଇ ।
ପାପଚୟ ଉପଚୟ ନରର ଦେଖିଲେ
ନର ରୂପ ଅବତାର ଭୁବନେ ଅଇଲେ । ୭ ।

ଯୀଶୁ ନାମ ଧରି କରି କୃପା ଦୟାମୟ
ଓହ୍ଲାଇଲେ ସ୍ୱର୍ଗଠାରୁ ଈଶ୍ୱର ତନୟ ।
ନିସ୍ତାରଣେ ଅବତାରେ ଯେତେ ପାପି ଗଣ
ନିଜ ଦେଶେ ଅତି କ୍ଲେଶେ କରଇ ଭ୍ରମଣ । ୮ ।

ମାନ ଅପମାନ ବୁଦ୍ଧି ସମାନ କରଇ ।
ଅଶେଷ ବିଶେଷ ଉପଦେଶ ପ୍ରଚାରଇ ।
ନାନା ଗ୍ଲାନି ମାନହାନି ସ୍ୱୀକାର କରଣ ।
ଅବଶେଷି ଦୁର୍ଜନ ଦୌରାତ୍ମ୍ୟ ସେହି ପୁଣ । ୯ ।

ତେବେ ପ୍ରଭୁ ମନ ମଧ୍ୟେ କଲେ ଯେ ଭାବନ ।
ସବୁ ପାତକର ପାପ କାହିଁ ବିମୋଚନ ।
ମରଣାନ୍ତ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ନିଶ୍ଚୟ ଉଚିତ ।
ଜଗତର ଲୋକ ପାପ ହୁଅଇ ସଞ୍ଚିତ । ୧୦ ।

ଦୟାମୟ ଦୟା ପ୍ରକାଶିଲେ ନରଗଣେ ।
ମହାପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ କଲେ ଆପଣ ମରଣେ ।
ସମସ୍ତଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶାର୍ଥେ ଛାଡ କଲେବର ।
କରୁଣା ସାଗର ଯୀଶୁ ସର୍ବ ଗୁଣାକର । ୧୧ ।

ଏମନ୍ତ ଦୟାଲୁ ପ୍ରଭୁ ନ ଦେଖି ନ ଶୁଣି ।
ନିଜ ପ୍ରାଣ ସମର୍ପିଲେ ଶତ୍ରୁର ତାରଣି ।
ଅସ ପାପୀ ଯୀଶୁ ପ୍ରେମ ସାଗରେ ବୁଡାଉଂ ।
ତହିଁ ସୁଖ ଭୋଗି ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଗୁଣ ଗାଉଂ । ୧୨ ।

ସାଣଚତ୍ତ୍ୱ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ।

No. 10.

ASPIRATION TO JESUS.

ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ନିବେଦନ ।

ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ହେ ପ୍ରଭୁ ମୋର । ଧନ୍ୟ ମହିମା ଯେ ତୁମ୍ଭର । ୧
ପାପିମାନଙ୍କୁ ଦୟା କରି । ପୃଥିବୀରେ ନର ଦେହ ଧରି । ୨
ମହା ନରକୁ ଯେ ନରଙ୍କୁ । ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ଦେବାକୁ । ୩
ଅମର ସ୍ୱର୍ଗ ଯେ ଭୁବନ । ତେଜିଛ ପ୍ରଭୁ ଭଗବାନ । ୪
ଯହିଂ ସ୍ୱର୍ଗର ଦୂତଗଣେ । ସେବନ୍ତି ଯାହାଙ୍କ ଚରଣେ । ୫
ଏମନ୍ତ ମହିମା ଯାହାର । ସେ ପ୍ରଭୁ ନର କଲେବର । ୬
ଦାଉଦ ରାଜାର ନଗରେ । ମାରିୟା ନାରୀଙ୍କ ଗର୍ଭରେ । ୭
ଧର୍ମୀଗୁରୁ ସେ ଜାତ ହୋଇ । ସ୍ୱୟଂ ଈଶ୍ୱର ଗୁଣ ବହି । ୮
ଧନ୍ୟ ଯୀଶୁ ଗୁଣ ବ୍ୟବସ୍ଥା । କହିତେ କେହୁ ସାମରଥା । ୯
ମୁହିଂ ଅଧମ ଦୀନହୀନ । ପାପିଷ୍ଠ ଦୁରାଚାର ଜନ । ୧୦
ତୁମ୍ଭ ଚରଣେ ଚିତ୍ତ ଖେଦ । ହେ ପ୍ରଭୁ କରୁଣା ବାରିଧି । ୧୧
କରୁଣା କଟାକ୍ଷରେ ଚାହିଁ । ଭକ୍ତି ଭାବରେ ମୋତେ ଥୁଅ । ୧୨
ଧନ୍ୟ ଯେ ଯୀଶୁ ଅବତାର । ନରଙ୍କ ନିସ୍ତାରଣ ଦ୍ୱାର । ୧୩
ତୁମ୍ଭର ମହିମା ଏମନ୍ତ । କେ କହି ପାରିବ ତଦନ୍ତ । ୧୪
ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କର୍ମ ଅଛି ଯେତେ । କହିବ ମୋର ବଳ କେତେ । ୧୫
କେତେକେତେ ଅନ୍ଧମାନଙ୍କୁ । ଦେଇଛ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଖିବାକୁ । ୧୬

ପୁଣି ଏମନ୍ତ କୃପା କଲ । ନୁଲାମାନଙ୍କୁ ହସ୍ତ ଦେଲ । ୧୭
ପଙ୍ଗୁପ୍ରାଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଲେ । ମୃତ୍ୟୁପ୍ରେ ଜୀବନ ପାଇଲେ । ୧୮
ଲାଯାର ବୋଲି ଏକ ଜଣ । ଗୃହଦ୍ୱନର ମୃତ୍ୟୁ ପୁଣ । ୧୯
ଏମନ୍ତ ପ୍ରଭୁ କୃପା କଲେ । ତାହାକୁ ଜୀବଦାନ ଦେଲେ । ୨୦
ହେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଈଶ୍ୱରର ପୁତ୍ର । ମୁ ମୃତ ପାପିଷ୍ଠ ପତିତ । ୨୧
ମୁହିଂ ପାପରେ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଂ । କବର ମଧ୍ୟରେ ଅଛୁଇଂ । ୨୨
ହେ ଯୀଶୁ ସଜୀବ କରଣେ । ସାମର୍ଥ ଅଛୁ ଯେ ଆପଣେ । ୨୩
ଉଠିବା ସକ୍ଷ ନାହିଂ ମୋର । ହେ ପ୍ରଭୁ ମୋରେ ଦୟା କର । ୨୪
ଏ ଭବ କୂପେ ମୁହିଂ ପଡ଼ି । ନିଜ ନିସ୍ତାର ପଥ ହୁଡ଼ି । ୨୫
ତୁମ୍ଭ ବସ୍ତୁନ୍ୟ ବାହୁ ତୋଳି । ମୋତେ ସେ ନୟୁ ଯେଉଦ୍ଧର । ୨୬
ତୁମ୍ଭ ବିନା କେ ଅଛି ମୋର । କେ ମୋତେ କରିବ ଉଦ୍ଧାର । ୨୭
ଏ ପାପ ଭାର ଯେ ମୋହୋର । ଦେଇଁଛି ତୁମ୍ଭର ଉପର । ୨୮
ହେ ପ୍ରଭୁ ଗୁରୁ ପୁରୋହିତ । ମୋହୋର ଅଛି ଏନ୍ୟୃତ । ୨୯
ତୁମ୍ଭେ ଯେ ଜଗତ କାରଣେ । ପରାଣ ଦେଇଛ ଆପଣେ । ୩୦
କ୍ରୁଶ ଉପରେ ଠଙ୍ଗା ହୋଇଂ । ଚୋରର ତୁଲ୍ୟ ଶାସ୍ତି ପାଇଁ । ୩୧
କଣ୍ଟାର ମୁକୁଟ ବାନ୍ଧିଲେ । ପାର୍ଶ୍ୱ ଦେଶେ ଶୂଳ ମାଇଲେ । ୩୨
ହସ୍ତ ଗୋଡରେ କଣ୍ଟା ବିନ୍ଧି । ଧିକ୍କାର କରି ବହୁ ନିନ୍ଦି । ୩୩
ତୃଷା ବ୍ୟଥା ନିନ୍ଦା ସହିଣ । ମୁଣ୍ଡ ଝାଙ୍କିଣ ଦେଲ ପ୍ରାଣ । ୩୪
ହେ ପ୍ରଭୁ ଜଗତର କର୍ତ୍ତା । ସହିଛ ପାତକର ବ୍ୟଥା । ୩୫
ଏମନ୍ତ ଛନ୍ତି କେବା ଜନ । ପର ନିମନ୍ତେ ଦନ୍ୟେ ପ୍ରାଣ । ୩୬
ହେ ଯୀଶୁ ମୋର ପ୍ରାଣନାଥ । ଅନାଥ ନାଥ ଜନହିତ । ୩୭
କି ଦେଇଂ ତୁମ୍ଭକୁ ସୁଝିବି । ଏ ପ୍ରେମ କାହୁଁ ମୁ ପାଇବି । ୩୮
ଏମନ୍ତ କୃପା ମୋରେ ଆସୁ । ହେ ପ୍ରଭୁ ଈଶ୍ୱରର ଶିଶୁ । ୩୯
ମୋହୋର କର୍ମ ଧର୍ମ ନାହିଂ । ନରକ ଯୋଗ୍ୟ ମୁ ଅଟଇଂ । ୪୦
ମୋହୋର ମନେ ଏ ଭରସା । ପୂର୍ଣ୍ଣ କର ମୋ ପ୍ରଭୁଆଶା । ୪୧
ତୁମ୍ଭର ପ୍ରେମ ଅନୁସରି । ବଞ୍ଚିବି ଦିବସ ଶର୍ବରୀ । ୪୨

ମୋ ଅଙ୍ଗେ ଗଳିତ ଏ ହେଉ । ବେନି ନୟନୁ ନୀର ବହୁ । ୪୩
ତୁମ୍ଭର କଥା କର୍ଣ୍ଣେ ଶୁଣି । ଅମୃତ ପ୍ରାଏ ତାହା ମଣି । ୪୪
ସଦା ସର୍ବଦା ହାହା କାର । ଏଥସୁ ମୋହୋର ମୁଖର । ୪୫
ତୁମ୍ଭର ଗୁଣ କର୍ମ ଯେତେ । ସ୍ମରଣ ହେଉ ମୋର ନିତ୍ୟେ । ୪୬
ଯେତେ ଦିନ ଏଠାରେ ରହି । ତୁମ୍ଭ ଭବର ଭିନ୍ନ ନୋହି । ୪୭
ତୁମ୍ଭ ପ୍ରେମରେ ନିତ୍ୟେ ବୁଡ । ଆନ ପ୍ରେମକୁ ମୁ ନ ଲୋଡ଼ । ୪୮
ମୋହୋର ଏଣେ ନାହିଁ ଇଚ୍ଛା । ସର୍ବ ସମ୍ପଦ ତୁମ୍ଭ ବାଞ୍ଛା । ୪୯
ହେ ଯୀଶୁ ମୃତ୍ୟୁ ଜୟେ କରି । ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଗମନ ଯେ କରି । ୫୦
ଯହିଁ ସ୍ୱର୍ଗର ଦୂତ ଗଣେ । ସେବନ୍ତି ଈଶ୍ୱର ଚରଣେ । ୫୧
ଦୟାଳୁ ଧାର୍ମିକ ଯେ ସ୍ଥାନେ । ବସନ୍ତି ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନେ । ୫୨
ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁହିଁ ଯହିଁ ନାହିଁ । ରୋଗ ଶୋକଇ ନ ବାଧଇ । ୫୩
ଏମନ୍ତ ଅଚିନ୍ତ୍ୟ ପୁରେ । ଯୀଶୁ ଈଶ୍ୱର ଦକ୍ଷିଣରେ । ୫୪
ମହା ଜ୍ୟୋତିମୟ ଆସନ । ବିଜୟେ କରିଛ ଆପଣ । ୫୫
ନିଜ ଶିଷ୍ୟଗଣର ପ୍ରତି । ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇଛ ନିତିନିତି । ୫୬
ଯେମନ୍ତ କୁକୁଟୀ ଯେମାନେ । ତେଣାରେ ଢାଙ୍କେ ଛୁଆ ଯେହ୍ନେ ୫୭
ତେମନ୍ତ ନିଜ ଶିଷ୍ୟମାନେ । ଦେଖିଛ ପ୍ରଭୁ ବଦ୍ୟମାନେ । ୫୮
ହେ ପ୍ରଭୁ ଏହି ନିବେଦନ । କରୁଛି ତୁମ୍ଭର ଚରଣ । ୫୯
ହେ ଯୀଶୁ ଜ୍ଞାନ ଚକ୍ଷୁ ଦିଅ । ପାପ କଲୁଷ ମୋର ଧୁଅ । ୬୦
ମୋର ଦୃଷ୍ଟିରେ ସ୍ୱର୍ଗ ଦିଶୁ । ଏମନ୍ତ କୃପା କର ଯୀଶୁ । ୬୧
ଏ ପ୍ରେମ ଆସୁ ମୋର ମନେ । ଅନ୍ୟରେ ନାହିଁ ପ୍ରୟୋଜନେ । ୬୨
ଏହି ଭବରେ ବୁଡ ନିତ । ରହିବ ତୁମ୍ଭର ସଙ୍ଗତ । ୬୩
ସଂସାର କର୍ମ ମୋର ପ୍ରତି । ମୃତ୍ୟୁ ହେଉ ଯେ ଶୀଘ୍ରଗତି । ୬୪
ଏହି ଅଶିଷ୍ୟ ମୋତେ ଦିଅ । ନିଜ ସେବକ କରି ଥୁଅ । ୬୫
କେବଳ ମନେ ଧ୍ୟାନ କରି । ଭକ୍ତି ଭବରେ ଅନୁସରି । ୬୬
ସଦା ସର୍ବଦା ତୁମ୍ଭ ପ୍ରତି । ମୋ ମନ ହେଉ ସ୍ଥିର ମତି । ୬୭
ଦଣ୍ଡେ ନିମିଷେ କ୍ଷଣେ ଅବା । ନ ଛାଡୁଂ ତୁମ୍ଭର ଯେ ସେବା । ୬୮

ଅନ୍ତର ଏକ ନିବେଦନ । କରୁଛୁ ତୁମ୍ଭର ଚରଣ । ୬୯
ମୃତ୍ୟୁ ଯେ କାଳରେ ଆସିବେ । ସେକାଳେ ଭୟ ନ ରହିବେ । ୭୦
ଏମନ୍ତ ଅଙ୍କା ମୋରେ ହେଉ । ରୋଗ ଶୋକହିଁ ଯେ ନ ଥାଉ ୭୧
ତୁମ୍ଭର ପ୍ରେମ ଦେଖିବେଳେ । ଘୋର କରିବ ମୋ ମନରେ । ୭୨
ଯେମନ୍ତ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦେହେଲେ । ତମିର ନ ରହଇ ଭଲେ । ୭୩
ଏସବୁ ଛାଡ ପଳାଇବେ । ଅଭୟ ଚରଣେ ପଶିବେ । ୭୪
ମୋତେ ଏମନ୍ତ ଦେଲେ ବର । ଅଧିକ ଇଚ୍ଛା ନାହିଁ ମୋର ୭୫
ହେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯୀଶୁ ଭଗବାନ । ତୁମ୍ଭର ଚରଣେ ଶରଣ । ୭୬

ଇତି ।

No. 11.

NAMES AND TITLES

OF OUR

LORD JESUS CHRIST.

ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟର ନାମ ମାଳା ।

ଅଦ୍ୱିତୀୟନତ୍ୟ ଅନନ୍ତକାଳରପିତା ଅଠାରଦୁଆର ।
ଅମାନୁୟେଲ ଅଧିକାରୀ ଅମର ପୁଣି ଅମରଈଶ୍ୱର । ୧ ।

ଅଦ୍ୱିତୀୟରାଜାଧିରାଜ ଅରୁଣ ଅତିସହିଷ୍ଣୁ ଅଦୃଶ୍ୟ ।
ଅନାଦିପୁରୁଷ ଅଭିଷେକୀ ଅଗ୍ରଗାମୀ ଅବ୍ରହାମବଂଶ । ୨ ।

ଅମରବୃକ୍ଷ ଅନନ୍ତ ଅମୃତକୂଅ ଆତ୍ମା ଆତ୍ମାଦେବର୍ତ୍ତା ।
ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆଦମ ଆଶ୍ରୟ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଆମେନ ଆତ୍ମାରକ୍ଷାକର୍ତ୍ତା । ୩ ।

ଆମ୍ଭେଅଛୁଁ ଇସ୍ରାୟେଲବଳ ଇସ୍ରାୟେଲକର୍ତ୍ତା ତା ସାନ୍ତ୍ୱନା ।
ଇସ୍ରାୟେଲ ଧର୍ମସ୍ୱରୂପ ଈଶ୍ୱରଦତ୍ତ ଈଶ୍ୱରମହିମା । ୪ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କରପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ଈଶ୍ୱରଧର୍ମସ୍ୱରୂପ ଈଶ୍ୱର ।
ଈଶ୍ୱରତେଜ ଈଶ୍ୱରବାକ୍ୟ ଈଶ୍ୱରାଜ୍ଞା ଈଶ୍ୱରକୁମର । ୫ ।

ଉଜ୍ଜ୍ୱଳପ୍ରଭାତନକ୍ଷତ୍ର ଉତ୍କ୍ରୋଶପକ୍ଷୀ ଉପକାରୀ ପୁଣି ।
ଉପଦେଶକ ଉତ୍ତମସାକ୍ଷ୍ୟଦାତା କୋଣରପଥର ଭଣି   ୬

ଔ

କଣ୍ଟ କୃପାଳୁ କାଲିଆଜିସଦାକାଳ କ କର୍ତ୍ତା କାକର ।
କଠାଳି ସେ ଖ୍ୟାତମନ୍ତ୍ରୀ ଖଡ୍ଗ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଜୀବନଆହାର । ୭ ।

ଜ୍ୟୋତି ଜୀବନ ଢାଲ ତ୍ରାଣରଶୃଙ୍ଗ ତୀକ୍ଷ୍ଣଖଡ୍ଗ ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ।
ଦୂତ ଦାଉଦ ଦାଉଦମୂଳଫଳ ଦୟାଳୁ ଦ୍ରାକ୍ଷାରଲତା । ୮ ।

ଦ୍ୱିତୀୟମନୁଷ୍ୟ ଧର୍ମଅଧିକର୍ତ୍ତା ଧର୍ମସିଦ୍ଧକର୍ତ୍ତା ଧନ ।
ଧର୍ମରଶାଖା ଧର୍ମରସୂର୍ଯ୍ୟ ଧ୍ୱଜା ଧର୍ମସ୍ୱରୂପନାମ । ୯ ।

ନରହିଂସକ ନିସ୍ତାରପର୍ବବୋଦା ପୁଣି ସେ ନାଜୀର ବଂଶ ।
ନିୟମକର୍ତ୍ତା ନ୍ୟାୟପତିହେ ନିଯୁକ୍ତ ନୀତିର ନିବାସ । ୧୦ ।

ନାଜରୀୟ ପିତୃମହିମାରତେଜ ପାଳକ ପ୍ରଥମଜାତ ।
ପୁନରୁତ୍ଥାନରଆଦିଜାତଫଳ ପିତ୍ତଳସାପ ପ୍ରେରିତ । ୧୧ ।

ପାପୀମାନଙ୍କରବନ୍ଧୁ ପ୍ରିୟତମ ପିତୃଦତ୍ତ ପରିତ୍ରାଣ ।
ପକ୍ଷବାଦୀ ପିତୃଅଦ୍ୱିତୀୟଜାତ ପିତା ପାଳକ ପତ୍ତନ । ୧୨ ।

ପବିତ୍ରକର୍ତ୍ତା ପବିତ୍ରତା ପବିତ୍ରାଳୟ ପ୍ରଧାନଯାଜକ ।
ପ୍ରଭୁ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ପତି ପେଲା ପଥ ପାହାଡ ପଥଦର୍ଶକ । ୧୩ ।

ପୁନରୁତ୍ଥାନକାରୀ ପରିଷ୍କାରକ ପବିତ୍ରଶିଶୁ ବାପକ ।
ବଳବାନ୍ ଈଶ୍ୱର ବଳି ବାଟ ବର ସେ ବୈଦ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥାପକ । ୧୪ ।

ବନ୍ଧରକର୍ତ୍ତା ବିଶ୍ୱସ୍ତସାକ୍ଷୀ ପୁଣି ବିବାହବସ୍ତ୍ର ଭର୍ଜନ ।
ଭୂତଭବିଷ୍ୟବର୍ତ୍ତମାନ ଭରସା ଭାବବକ୍ତା ମହାଜନ । ୧୫ ।

ମହାମହିମସିହୁଙ୍କା ମନୋନୀତ ମଶିହ ମେଷପାଳକ ।
ମନୁଷ୍ୟରପୁତ୍ର ମନୋଜ୍ଞପଥର ମନୁଷ୍ୟ ମେଲ୍କିସେଦକ । ୧୬ ।

ମଣ୍ଡଳୀଶିର ମୁକ୍ତିମୂଲ୍ୟ ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟସ୍ଥ ମୁକୁଟ ମାଂସ ।
ଯୀଶୁ ସେ ଯିହୁହା ଯାକୁବ ଯିହୁଦା ଯୁବରାଜ ଯୁବାମେଷ । ୧୭ ।

ଯିହୁଦାବଂଶର ସିଂହ ଯା ରାଜାଧିରାଜ ରାଜା ଲଗା ଶିଲ ।
ଶିଶୁ ଶାନ୍ତିରାଜା ଶମଚରଣୀ ଆଉ ଶାରୋଣଗୁଲାବଫୁଲ । ୧୮ ।

ସୃଷ୍ଟିଆଦିକର୍ତ୍ତା ସୁନା ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍ ଈଶ୍ୱର ।
ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ସର୍ବଦେଶିମାନଙ୍କଇଷ୍ଟ ସେବକ ସୁନ୍ଦର । ୧୯ ।

ସର୍ବାଧିକାରୀ ସଲ୍ମାନ ସତ୍ୟତା ସର୍ବଉପରସ୍ଥ ସାକ୍ଷ୍ୟ ।
ସୁବର୍ଣବେଦୀ ସାନ୍ତ୍ୱନା ସାର ଆଉ ସମାପ୍ତ ଅଟନ୍ତି ସେ ଋ । ୨୦

ଇତି ।

THE GREATNESS OF GOD.

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମହିମା ।

କେହି ନାହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସମାନ
କେ ପାରଇ ତାଙ୍କ ସ୍ତବ ଗାନ
ତାଙ୍କ ତତ୍ତ୍ୱ ନାହିଁ ବୋଧ ଗମ୍ୟ
ସେ ସମସ୍ତଙ୍କର ମୂଳ ଓ ହେତୁ
ତେଜ ମହିମାରେ ସୁଶୋଭିତ
ତାଙ୍କ ପରିଚ୍ଛଦ ଜ୍ୟୋତିମୟ ।
ତାଙ୍କ ସିଂହାସନ ଯେଉଁଠାରେ
ତଥି କାର ନୋହିଲା ଦର୍ଶନ
ତାର ଗ୍ରହାଦି ଅଟେ ଉପରେ
ତାଙ୍କ ଗୌରବ ପ୍ରକାଶମାନ । ୧ ।

ହେଈଶ୍ୱର ପ୍ରଚଣ୍ଡ ତୋଫାନେ
ଅକାଶ ନୁଆଇଁ ଅଗମନେ
ତୁମ୍ଭ କଲେଣ କ ଉଗ୍ରଙ୍କର
ପବନ ପକ୍ଷରେ ଉଡ ଯାଅ
ଅବା ମେଘ ରଥେ ବସି ଥାଅ
ଇଚ୍ଛାରେ ଗର୍ଜ୍ଜିଇ ଘୋର ଡର ।
ହେ ସ୍ରଜନ ତୁମ୍ଭ ସର୍ବ ଦୂତ
ଘେରନ୍ତ ତେଜସ୍ୱ ସିଂହାସନେ
ଅଗ୍ନି ଶିଖା ତୁଲ୍ୟ ବେଗ ଯୁକ୍ତ
ସେବା କରନ୍ତ ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦ ମନେ । ୨ ।

ହେଉଦ୍‌ବୋଲି ତୁମ୍ଭ ଆଜ୍ଞା ବଲେ
ଜଗତାଦି ସର୍ବ ଉପୁଜିଲେ
ବସ୍ତୁ ମାତ୍ର ନ ଥିଲା ବଶେଷ
ଗମ୍ଭୀରରେ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର
ଜଲସ୍ଥଲ ଅସ୍ଥିର ଅକାର
ତୁମ୍ଭ ମହା ବାକ୍ୟରେ ପ୍ରକାଶ ।
ଏଣେ ତେଣେ ଜଲ ଛିନ୍ନ ଭିନ୍ନ
ଭୂଧରାଦି ସୁନ୍ଦର ଦଶଇ
ଜୀବଜନ୍ତୁ ସବୁ ହେଲେ ଜନ୍ମ
ନର ନାରୀ ଦୁହିଙ୍କ ସୃଜଇ । ୩ ।

ତୁମ୍ଭ ବଲେ ଭୂଗୋଲ ଗମନ
ବରସାଦି ଋତୁ ନିରୂପଣ
ସୂର୍ଯ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ର ତାରା ଉଦେ ଅସ୍ତେ
ଦିନ ଅନ୍ତ ହେଲେ ଆସେ ରାତ୍ରେ
ବନ ଜନ୍ତୁ ସବୁ ବୁଲେ କ୍ଷେତ୍ରେ

କାକର ସିଞ୍ଚଇ ଫୁଲ ଘାସେ ।
ପ୍ରଭାତେ ଉଠଇ ନର ନାରୀ
ଦିନ ଥାଉ ଥାଉ କରି ଶ୍ରମ
ସଞ୍ଜବେଳେ ଘରେ ଆସେ ଫେରି
ସୁନିଦ୍ରାରେ କରଇ ବିଶ୍ରାମ । ୪ ।

କିଏ ମହିତ ପ୍ରସାରି ସିନ୍ଧୁ
ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ବଡ ସାନ ଜନ୍ତୁ
ହେ ଈଶ୍ୱର ତୁମ୍ଭ ଜ୍ଞାନ ଅସୀମ
ବହୁବିଧ ତୁମ୍ଭ ହସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ
ତୁମ୍ଭ ଗୁଣ ଗୌରବ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ
ହେ ଯିହୁହା ଧନ୍ୟ ତୁମ୍ଭ ନାମ ।
ଜଳେ ସ୍ଥଳେ ଆକାଶର ତଳେ
ଅଛି ଯେତେ ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନେ ଥାଏ
ଭକ୍ଷ୍ୟ ପାଣି ଲାଗେ ସବୁ ବେଳେ
ଅଶା କରି ତୁମ୍ଭ ଅଡେ ଚାହେଁ । ୫ ।

ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ସୃଷ୍ଟି ସ୍ଥିତି କର୍ତ୍ତା
କ୍ଲେଶ ପୀଡା ପାପର ସଂହର୍ତ୍ତା
ତୁମ୍ଭ ପ୍ରେମ କରୁଣା ଅପାର
ନରଗଣ ପ୍ରତି ଦୟା କଲେ
ନିଜ କୋଳସ୍ଥିତ ପୁତ୍ର ଦେଲେ
ନରକରୁ କରଣ ଉଦ୍ଧାର ।
ପିତା ପୁତ୍ର ପ୍ରତି ଯେତେ ସ୍ନେହ
ତେସନେ ଈଶ୍ୱର ଦୟାମୟ
ନିଜ ଭକ୍ତି ଠାରେ ସଦା ଚାହିଁ
ଦିଅନ୍ତି ଅନନ୍ତ ସଦାଶ୍ରୟ । ୬ ।

ଅଛେ ତାଙ୍କ ସୃଷ୍ଟ କର୍ମ ସର୍ବ
କର ତାଙ୍କ ନାମ ସ୍ତୁତ ସ୍ତବ
ଧର ନାନା ବିଧି ମିଷ୍ଟ ନାଦ
କ୍ଷିତ ତଳେ ଜୀବ ଜନ୍ତୁ ନାନା
ସୂର୍ଯ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ର ତାରା ଯେ ଅଗଣା
କର ଯଥାଶକ୍ତି ଧନ୍ୟବାଦ ।
ଧର୍ମଦୂତ ସାଧୁଗଣ ଯେତେ
ଜୀବନ ନିଶ୍ୱାସ ଯେ ଯାହାର
ପୃଥ୍ୱୀରେ କି ସ୍ୱର୍ଗେ ଥାନ୍ତୁ ତେତେ
ବୋଲ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ସର୍ବେଶ୍ୱର । ୭ ।

MISCELLANEOUS PIECES.

ଚୌଦିଶା

କୃପା କର ମହା ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ଦୀନହୀନ ।
ଖେଦ କରଇ ମହା ପାପ ହେତୁ ଦିନ ଦିନ ।
ଗର୍ବୀ ହୋଇ ନାନାରୂପେ ମୋର ଅଛି ଦୋଷ ।
ଘୁଞ୍ଚାଅ ମୋ ଅପରାଧ କର ହେ ସନ୍ତୋଷ ।
ଙ୍‍ଗୁଅ ଉଠଇ ମୋର ଅଶ୍ରୁ ତୁମ୍ଭ ପାଦେ ।
ଚାହ ଥାଏଁ ଡାକ ପ୍ରଭୁ ବାନ୍ଧ ପ୍ରେମ ଡୋରେ ।
ଛାଡ ଯିବା ପଛେ ପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭ ଶ୍ରୀଚରଣ ।
ଜଗାଅ ନିତ ମୋ ମନ ଦିଅ ସଚେତନ ।
ଝିମି ଝିମି ମୋର ମନ ମିଥ୍ୟା ଅଭିଳାଷେ ।

ଯୀଶୁ ସଦା ରଖ ମୋତେ ତୁମ୍ଭ ପାଦ ପାଶେ ।
ଠଲଠଲ ମୁହି ଯେହ୍ନେ ନୌକା ଢେଉ ମଧ୍ୟେ ।
ଠେକ ନ ପାରଇ ପ୍ରେମ ଜଳେ ମୋ ଜାହାଜ ।
ଡକା ଶୁଣିଲେ ହେ ପ୍ରଭୁ ଧର କେରୁଆଲେ ।
ଢେଉ ଉଠିଲେ କଲ୍ଲୋଲ ରଖ ତ୍ରାଣ ଖାଲେ ।
ଅଣାବଣା ପାପ କେତେ ଧରେ ମୋର ମନ ।
ଛଡ ଦଅ ଅହେ ପ୍ରଭୁ ଯେତେ ରିପୁଗଣ ।
ଥୟ କର ଶାନ୍ତଦାତା ମୋର ମନ ଭୟ ।
ଦାରୁଣ ନରକୁ ରକ୍ଷା କର ଦୟାମୟ ।
ଧର ମୋତେ ଭସି ଗଲି ଦୁଃଖର ତରଙ୍ଗେ ।
ନିତ୍ୟ ମୋର ଭୀତ ପ୍ରାଣ ରଖ ତୁମ୍ଭ ସଙ୍ଗେ ।
ପାପ ସ୍ରୋତେ ମହା ବ୍ୟସ୍ତ ଅହେ କର୍ଣ୍ଣଧାର ।
ଫେରାଅ ମୋ ଦୁଷ୍ଟ ଗତି କର ସଦାଚାର ।
ବିନା ତୁମ୍ଭ ମହା ଦୟା ନୋହିବ ମୋ ତ୍ରାଣ ।
ଭୁଷି ଯାଇ ଘୋର ପାପେ ହଜି ଯିବ ପ୍ରାଣ ।
ମରଣ କାଳରେ ହେଲେ ମୋର ଦେହ କ୍ଲେଶ ।
ଯିବାକୁ କୁଶଳେ ଦିଅ ଅହେ ଯୁବା ମେଷ ।
ରୋଧନ ତେବେ ଖଣ୍ଡାଅ ରହି ମୋର ସାଥେ ।
ଲୋତକ ପୋଛି ପକାଅ ନିଜ ନମ୍ର ହାତେ ।
ବନ୍ଧନ ଫିଟାଇ ଗଲେ ଦିଅ ମୁକ୍ତି ଦାନ ।
ଶେଷେ ଯେହ୍ନେ ସ୍ୱର୍ଗେ ମୁହିଂ ପାଇବ ସୁସ୍ଥାନ ।
ଷୋଳ ଅଣା କରି ଏବେ ପୂରାଅ ମୋ ମନ ।
ସତ୍ୱର ଅସ ହେ ଯୀଶୁ କରନ୍ତୁ ଦର୍ଶନ ।
ହରିଣ ଯେମନ୍ତ ଧକଧକ ଜଳ ପାଇଁ ।
କ୍ଷଣେ କ୍ଷଣେ ତୁମ୍ଭ ଲାଗି ତେହ୍ନେ ମୁଁ ଧକାଇ ।

ତତ୍ତ୍ୱସାର ।

ଅଟନ୍ତି ଚରାଚର କର୍ତ୍ତା । ସୃଷ୍ଟି ପାଳଣାଦି ସଂହର୍ତ୍ତା । ୧ ।
ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ନିରଞ୍ଜନ । ବିଭୁ ବନ୍ଧର ନିକେତନ । ୨ ।
ବିକାର କାମ କ୍ରୋଧହୀନ । ନିର୍ବିଶେଷଞ୍ଚ ସନାତନ । ୩ ।
ଅନାଦି ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରାତ୍ପର । ଅନ୍ତର ଆତ୍ମ ଅଗୋଚର । ୪ ।
ବିଧାତା ସର୍ବ ଶକ୍ତିମାନ । ସର୍ବତ୍ର ବ୍ୟାପନ୍ତି ସମାନ । ୫ ।
ଅଶୋକ ଅଭୟ ଅବ୍ୟୟ । ଅନନ୍ତ ଏକ ନିରାମୟ । ୬ ।
ପରମବ୍ରହ୍ମ ସ୍ୱ ପ୍ରକାଶ । ନିଶ୍ଚଳ ନିଷ୍କଳ ଅବିନାଶ । ୭ ।
ବିଶୁଦ୍ଧ ସତ୍ୟ ଜ୍ୟୋତିମାନ । ଅସୀମ ଦୟା କ୍ଷମାବାନ । ୮ ।
ସର୍ବଜ୍ଞ ସକଳାନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମି । ସର୍ବାଶ୍ରା ଜଗତର ସ୍ୱାମୀ । ୯ ।
ଭବିଷ୍ୟ ଭୂତ ବର୍ତ୍ତମାନ । ଅଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରଭୁ ଭଗବାନ । ୧୦ ।
ଅପାର ମହିମା ମହତ । ଅତୁଲ୍ୟ ସର୍ବଜନ ହିତ । ୧୧ ।
ନାହି କେହି ତାଙ୍କ ସମାନ । ଅଶେଷ ଗୁଣର ଆଧାନ । ୧୨ ।
ଯିହୁହା ଖ୍ୟାତ ଏସଂସାରେ । ତାହାଙ୍କ ଧାମ ସ୍ୱର୍ଗ ପୁରେ । ୧୩ ।
ତପନ ଚନ୍ଦ୍ରମା ପବନ । ଯାହାଙ୍କ ନିୟମେ ଭ୍ରମଣ । ୧୪ ।
ଦିବା ନିଶି ଜ୍ୟୋତି ନକ୍ଷତ୍ର । ସ୍ଥାପିତ ହେଲେ ଆଜ୍ଞା ମାତ୍ର । ୧୫ ।
ଅଦ୍ଭୁତ ଜଳବିନ୍ଦୁ ପରି । ଉପରେ ଶିଳ୍ପ କାର୍ଯ୍ୟ କରି । ୧୬ ।
ପଶୁ କୀଟ ପକ୍ଷ୍ୟାଦି ନାନା । ଯାଙ୍କ ରଚନା ଅଗଣନା । ୧୭ ।
ସମସ୍ତ ସ୍ଥାବର ଜଙ୍ଗମ । ଯଥା ସ୍ଥିତ ଯେହ୍ନେ ନିୟମ । ୧୮ ।
ଦୁଗ୍ଧ ରସ ରକତ ସ୍ଥାନେ । ପାନର ହେତୁ ଦେଇ ସ୍ତନେ । ୧୯ ।
ଆହାର ଉଦରେ ବିଧାତା । ଅନାଦି ଜୀବନର ଦାତା । ୨୦ ।
ସଂସାର ଜନ୍ମସ୍ଥିତି ଭଙ୍ଗ । ଯାଙ୍କ ନିୟମରେ ପ୍ରସଙ୍ଗ । ୨୧ ।
ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ସର୍ବେଶ୍ୱର । ଭାବ ମନରେ ନିରନ୍ତର । ୨୨ ।
ନାନାଦି ଗୁଣେ ଗୁଣବନ୍ତ । ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପ ଦେହବନ୍ତ । ୨୩ ।
କୃପା ଦୟାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ । ଯୀଶୁ ନାମରେ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ । ୨୪ ।
ଅଗମ୍ୟ ତେଜୋମୟ ସ୍ଥାନ । ସଦା ସ୍ୱର୍ଗେ ବିରାଜମାନ । ୨୫ ।

ଆକାର ପୁଣି ନିରାକାର । ତ୍ରିବିଧ ବ୍ରହ୍ମ ଏକେଶ୍ୱର । ୨୬ ।
ସକଳ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦାତା । ପିତା କୁମାର ଧର୍ମାତ୍ମା । ୨୭ ।
ଯିହୁଦା ଦେଶରେ ପ୍ରକାଶ । ହଜାର ଅଠଶ ବରଷ । ୨୮ ।
ଅମୂଲ୍ୟ ବଚନ ଯୀଶୁର । ଅସୀମ ସିନ୍ଧୁ ସୁଧାମୀର । ୨୯ ।
ଅପୂର୍ବ ମହିମା ଅପାର । କେ କହି ପାରିବ ତାଙ୍କର । ୩୦ ।
ପାତକି ଜନ ତରିବାର । ବହିଲେ ମାନବ ଶରୀର ! ୩୧ ।
ସର୍ବ ଉତ୍ତମ ମହାଜନ । ଜଗତେ ଦେଲେ ସେ ଦର୍ଶନ । ୩୨ ।
କୁମାରୀର ଉଦରେ ଜାତ । ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଅନାଥ ନାଥ ! ୩୩ ।
ଦୁଃଖିତ ଜଣ ଦାସାକାର । ଧରିଲେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଈଶ୍ୱର । ୩୪ ।
ଆପେ ହୋଇଲେ ଶୋକାନ୍ୱିତ । ଅନେକ କଲେ ହୃଷ୍ଟଚିତ୍ତ । ୩୫ ।
ନିଜ ଈଶ୍ୱରତ୍ୱ ଆଦେଶ । ଘେନି କହିଲେ ଉପଦେଶ । ୩୬ ।
ଅନନ୍ତ ସତ୍ୟ ଦିବ୍ୟ ଜ୍ଞାନ । ପ୍ରକାଶିଲେ ସେ ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନ । ୩୭ ।
ପାପିଙ୍କ ହେତୁ ଜାମିନଦାର । ଆପେ ଭୋଗିଲେ ନିନ୍ଦା ମାର । ୩୮
ଈଶ୍ୱର ତୁଷ୍ଟି ବଳିଦାନ । କଲେଣ ସେହି ନିଜ ପ୍ରାଣ । ୩୯ ।
କବର ସ୍ଥାନେ ପୋତା ଗଲେ । ତିନି ଦିନାନ୍ତରେ ଉଠିଲେ । ୪୦ ।
ଚାଳିଶ ଦିନର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ପ୍ରକାଶ ହେଲେ ଦେହବନ୍ତ । ୪୧ ।
ଶିଷ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ସାକ୍ଷାତେ । ସେ ଗଲେ ଅନ୍ତରୀକ୍ଷ ବାଟେ ।୪୨।
ନିଜର ଲୋକେ ସ୍ୱର୍ଗସ୍ଥାନେ । କରନ୍ତୁ ସଦା ନିବେଦନେ । ୪୩ ।
ଗୌରବ ଘେନିଣ ଅପାର । ଆସି ଜଗତକୁ ବହୁର । ୪୪ ।
ବସିବେ ନିଜ ସିଂହାସନେ । ସେ ଭୟଙ୍କର ଶେଷ ଦିନେ । ୪୫ ।
ନରକେ ପାପିଙ୍କି ଦଣ୍ଡିବେ । ସାଧୁଙ୍କୁ ନେବେ ସ୍ୱର୍ଗ ଠାବେ । ୪୬ ।
ପୃଥ୍ୱୀ ଆକାଶ ନାଶ ଯିବ । ତା ସ୍ଥାନମାତ୍ର ଲୋପ ହେବ । ୪୭ ।
ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିତ୍ରାଣ ହେଲେ । ମଧ୍ୟସ୍ଥ କାର୍ଯ୍ୟହି ସାରିଲେ । ୪୮ ।
ପୁତ୍ର ହିଁ ଅଧୀନ ହୋଇବେ । ଈଶ୍ୱର ସର୍ବେ ସର୍ବ ହେବେ । ୪୯ ।
ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ତତ୍ତ୍ୱ ସାର । ଜାଣ ଏ ବାକ୍ୟ ସାରତ୍ସାର । ୫୦ ।

ଧର୍ମବ୍ୟବସ୍ଥା ।

ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ବିନୁ । ଅନ ଦେବ ଦେବୀ ନ ମଣୁ । ୧ ।
ପ୍ରତିମା ମୂରତି ନ ଗଢୁ । ତାହାର ଭଜନା ନ କରୁ । ୨ ।
ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ମହା ନାମ । ମିଥ୍ୟା ନ ଘେନ କେଉଁ କର୍ମ । ୩ ।
ବିଶ୍ରାମ ଯେଉଁ ଧର୍ମ ଦିନ । ପାଳଣ କର ସାବଧାନ । ୪ ।
ପିତା ମାତା ଯେ ଦୁହିଙ୍କର । ସର୍ବଦା କର ସମାଦର । ୫ ।
ନର ପ୍ରାଣକୁ ଅକାରଣ । ବଧ ନ କର କଦାଶ୍ଚନ । ୬ ।
କେବେ ନ କର ପରଦାର । ପାଳ ଆପଣା ଗୃହାଚାର । ୭ ।
କୌଣସି ରୂପେ ପର ଧନ । ଛଳରେ ନ କର ହରଣ । ୮ ।
କୁହ ସର୍ବଦା ସତ୍ୟ ବାକ୍ୟ । ନ ଦିଅ କେବେ ମିଥ୍ୟା ସାକ୍ଷ୍ୟ । ୯ ।
ପରର ସ୍ତ୍ରୀ ଘର ଦ୍ୱାର । ଲୋଭ ନ କରିବ ବିଚାର । ୧୦ ।
ଏ ଆଜ୍ଞା ଲଙ୍ଘନର ଶାପ । ଅନନ୍ତ ନରକେ ସନ୍ତାପ । ୧୧ ।

ଭଗବତାବ ଲେଖନ ।

ପର ରମଣୀ ଯେହୁ ହରି । ପରକୁ ହିଂସା ଯେହୁ କରି । ୧ ।
ଯୁଅ ଖେଳନ୍ତି ଭୋଳହୋଇ । ଚୋରି କରନ୍ତି ଲୋଭ ବହି । ୨ ।
ଏକ ଆରକୁ ହିଂସା ବହି । ନରକେ ପଡୁଛନ୍ତି ଯାଇ । ୩ ।
ନର ପ୍ରାଣକୁ ଯେହୁ ମାରି । ଯେ ଦୟା ଧର୍ମ ନ ବିଚାରି । ୪ ।
ଦେହକୁ ବୋଲଇ ମୋ ହୋର । ପାପକୁ ନାହି ଯାର ଡର । ୫ ।
ଅଜ୍ଞାନ ମୋହେ ହୋଇ ହତ । ନରକେ ଥାନ୍ତି ଅନୁବ୍ରତ । ୬ ।

ନାନାବିଧ ଭୂଲନ ।

ଶୁଣ ହେ ଜଗତସ୍ଥ ଜନ । ଏହି ବଚନେ ଦେଇ ମନ । ୧ ।
ଜଗତେ ଛନ୍ତି ଯେତେଲୋକ । ପାପେ ଆଚରନ୍ତି ଅନେକ । ୨ ।

ପାପର ପ୍ରତିଫଳ ଏହି । ଅନ୍ତେ ନରକ ଭୋଗ ପାଇ ।୩।
ନରକୁ ଉଦ୍ଧାର ନିମନ୍ତ । ପୃଥ୍ୱୀରେ ନାହିଁ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ।୪।
କି ଗୁରୁ କିବା ଦେବଗଣ । କରନ୍ତି ଅପେ ଦୁଷ୍ଟ ପଣ ।୫।
ଅଶ୍ରୟ କେଉଁଠାରେ ନାହି । ପାପିଙ୍କ ପରିତ୍ରାଣ ପାଇ ।୬।
କେହି ବୋଲନ୍ତି ଏବଚନ । କେବଳ ଗୋବିନ୍ଦ ଚରଣ ।୭।
ଆମୃତ ତ୍ରାଣ କର୍ତ୍ତା ସେହି । ଏଥି ସଂଶୟ କିଛି ନାହିଁ ।୮।
କେହି କହନ୍ତି ହିତ ଚିତ୍ତ । ମୁହି ଭଜୁଛି ଜଗନ୍ନାଥ ।୯।
ତାଙ୍କ ଦର୍ଶନେ ପରିତ୍ରାଣ । ନିଶ୍ଚୟ ହେବ ଏହା ଜାଣ ।୧୦।
ଆନ ବୋଲନ୍ତି କେତେ ଜଣ । କରନ୍ତି ନାମର ଭଜନ ।୧୧।
ପୁଣ୍ୟ କର୍ମରେ ଆନ ଲୋକ । ଭରସା ରଖନ୍ତି ଅନେକ ।୧୨।
ନାନାଦି ଜପ ହୋମ ଦାନ । ଆଶା କରନ୍ତି ପରିତ୍ରାଣ ।୧୩।
ଆନ କରନ୍ତେ ଗୁରୁ ସେବା । ବୋଲଇ ଏଥିରେ ତରିବା ।୧୪।
କିଅବା ବଣେ ତପ କରେ । କହନ୍ତେ ପାପ ପରିହରେ ।୧୫।
ଶ୍ରାଦ୍ଧାଦି କ୍ରିୟା ତୀର୍ଥ ସ୍ନାନ । କରନ୍ତି ଆନ କେତେ ଜନ ।୧୬।
ସର୍ବେ କହନ୍ତି ମୋର ମତ । ନିଶ୍ଚୟ ପାଇ ପରଂଗତ ।୧୭।
ଏହି ପ୍ରକାରେ ସର୍ବ ଲୋକ । କରନ୍ତି ଭରସା ଅନେକ ।୧୮।
ଭୁଲନ୍ତି ଏଣେ ତେଣେ ଯାଇ । ଯେସନେ ବାଟ ନ ଦିଶଇ ।୧୯।
ମାତ୍ର ଏ ଭରସା ସମସ୍ତ । ପର ଲୋକରେ ହେବ ବ୍ୟର୍ଥ ।୨୦।
ଏଥି ଇତର ନାହି ତୁଷ୍ଟି । କେବଳ ତ୍ରାଣ ମାଗୁଁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟି ।୨୧।
ଉଦର ହେତୁ ଏ ସଂସାରେ । ସ୍ଥାପିତ ନାନାଦି ପ୍ରକାରେ ।୨୨।
ପରମ ତତ୍ତ୍ୱକୁ ହଜାଇ । ଅଶେଷ ଭୁଲନେ ଭ୍ରମଇ ।୨୩।
ମନର ମାତ୍ର ଅନୁମାନ । ରଚନ କଲେ ଋଷିଗଣ ।୨୪।

ସତ୍ୟଉପାୟ ।

କହ କେମନ୍ତେ ହେବପାର । ଭବ ସଂସାର ପାରାବାର । ୧ ।
ହେଲେ ଯୀଶୁ ପ୍ରେମ ତରଣି । ସେ କର୍ଣ୍ଣଧାର ହେଲେ ପୁଣି । ୨ ।
ତେବେତ ଭବୁଁ ହେବ ପାର । ନୋହିଲେ ନାହିଁ ପାରାପାର । ୩ ।
ଯେ ଭୟାନକ ମାୟାତମ । ଅଶ ପବନ ତାବ ଷମ । ୪ ।
ପ୍ରବୃତ୍ତି ଗର୍ଜନ ତରଙ୍ଗେ । ବେଳ କୁବେଳ ଉଠେ ରଙ୍ଗେ । ୫ ।
ନାନାଦ ଅଭିମାନ ଧାରା । ବହଇ ଖରତର ତୋରା । ୬ ।
କାମ କ୍ରୋଧ ଲୋଭାଦ ପାପ । ଦେଖି କରଇ ଅନୁତାପ । ୭ ।
ଶୁଣ ହେ ବଚନ ମୋହୋର । ଯେବେ କଲୁଷୁଁ ହେବ ପାର । ୮ ।
ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ପ୍ରେମ ଗୁଣ ଲୀଲା । ନିଜ କଣ୍ଠରେ କର ମାଳା । ୯ ।
ଏହି ନିଶିରେ ଧ୍ୟାନେ ଜାଣ । ହେବ ଅନନ୍ତ ପଦ ତ୍ରାଣ । ୧୦ ।

ମହା ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ।

ସେ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଭଗବାନ । ମନୁଷ୍ୟ ରୂପେ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ । ୧ ।
ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଭୁବନରେ ପ୍ରକାଶ । ହଜାର ଆଠ ଶ ବରସ । ୨ ।
ନାନାଦ ଦିବ୍ୟ ଶିକ୍ଷା ଦେଲେ । ସେ ସ୍ୱର୍ଗ ଦାଣ୍ଡ ଫିଟାଇଲେ । ୩ ।
ପାପିଙ୍କ ବଦଳି ହୋଇଲେ । ଅମୂଲ୍ୟ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ କଲେ । ୪ ।
ଦେବର ଆଗେ ବଳି ଦାନ । ଯେସନେ କରନ୍ତି ପ୍ରଦାନ । ୫ ।
ତେସନେ ଜଗତ କାରଣ । ଯୀଶୁ ଢାଳିଲେ ନିଜ ପ୍ରାଣ । ୬ ।
ତାହାଙ୍କ ଚରଣେ ଯେ ପଡ଼ । ଅନ ସମସ୍ତ ଆଶା ଛାଡ଼ । ୭ ।
ତାହାକୁ ବୋଧାକୁ ବଟର । ହୋଇବ ଜୀବନାଧିକାରୀ । ୮

ସତ୍ପରା ମର୍ଶ

ତୁମ୍ଭେ କାହାର କେ ତୁମ୍ଭର । ବୋଲନ୍ତୁ ଭୁଲଣ ସଂସାର ।୧।
ପ୍ରପଞ୍ଚ ଜଗତେ ଜନମ । ନିଦ୍ରାବଶେ ଯେହ୍ନେ ସ୍ୱପନ ।୨।
ଯେସନେ ରଜ୍ଜୁ ପଡି ଥାଏ । ଭ୍ରମେଣ ଦଶେ ଅହି ପ୍ରାଏ ।୩।
ଅନେକ ପକ୍ଷୀ ଏକ ବୃକ୍ଷେ । ନିଶାକାଳେ ବସନ୍ତି ସୁଖେ ।୪।
ପ୍ରଭାତେ ତେଜି ସେ ବୃକ୍ଷକୁ । ଉଡି ଯାନ୍ତି ଦଶ ଦିଗକୁ ।୫।
ସେହି ରୂପେ ଜାଣିବ ସର୍ବ । ପିତା ମାତା ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧବ ।୬।
ସମୟ ହେଲେ ପଳାଇବେ । ନିବାରି କେହି ନ ପାରିବେ ।୭।
ମଳୟ କୁସୁମ ଚନ୍ଦନ । ବେଶ ବସନ ଆଭରଣ ।୮।
ଯୁବତି ପ୍ରାଣପ୍ରିୟ ଜନ । ଧନ ଯୌବନ ଜ୍ଞାନ ମାନ ।୯।
ଅଭିମାନାଦି କେଣେ ଯିବ । ନିଶ୍ଚୟେଁ ମୃତ୍ୟୁ ଧରିନେବ ।୧୦।
ତେଣୁ ହେ ଶୁଣ ପ୍ରିୟ ଭ୍ରାତ । ଯେ ପରାମର୍ଶ ତୁମ୍ଭ ହିତ ।୧୧।
ଖଣ୍ଡାଅ ମନର ବିଷାଦ । ଆଶ୍ରୟ କର ଯୀଶୁ ପାଦ ।୧୨।
ତହିଁରେ ହେବ ମୃତ୍ୟୁ ଜୟ । ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ବିଜୟ ।୧୩।
ଏ ପରୀକ୍ଷା ସଂସାରେ ଆଉ । ନୋହିବ ଜନ୍ମ ପୁନର୍ବାର ।୧୪।
ଥରେହେଁ ଗଲେ ସ୍ୱର୍ଗ ଆଳ । ରହିବ ତହିଁ ଚିରକାଳ ।୧୫।
ସଙ୍ଗୀ ହୋଇବେ ସ୍ୱର୍ଗୀ ଜନ । ଈଶ୍ୱର ତେଜେ ତେଜମାନ ।୧୬।
ସର୍ବଦା ପ୍ରଭୁର ଦର୍ଶନେ । ଗାଇବ ଗୌରବ ଗାୟନେ ।୧୭।

ସନ୍ଦେହର ଭରସା ।

୧ ଅହେ ପାପୀ ମନ ବୋଲ କି ହେତୁ ବିଲମ୍ବନ
ଶୁଣ ସବୁ ମିଥ୍ୟା କାର୍ଯ୍ୟ ବ୍ୟର୍ଥ ବଡମନ
ସମ୍ବାଦ ପାଇଲି ମୁହିଁ କେମନ୍ତେ ଜଗତ ନାଥ
ନର ଅବତାର ହୋଇ କଲେ ପାପ ଉତ୍ପାତ ।

୨ ପୂର୍ବକାଳେ ମୋର ପ୍ରାଣ ଥିଲା ଘୋର ଅନ୍ଧକାର
ଭୁଲ ଭ୍ରାନ୍ତ ନାନା କଲୁଂ ଯେହ୍ନେ ସବୁ ପାପୀ ନର
ପାପର ସାଗରେ ଡୁବ ମୋର ପ୍ରାଣ ମଲା ପ୍ରାୟ
ଏଠା ସେଠା ଡାକ ଛାଡ଼ ନାହି ଦେଖିଲି ଉପାୟ ।

୩ ବ୍ରହ୍ମ ବିଷ୍ଣୁ ଶୀବ ସବୁ ଅସାଧ୍ୟ ମୋ ପରିତ୍ରାଣ
ଅବା ଦେବ ଅବା ଦେବୀ ଅବା ଗୁରୁ ପୁଣ୍ୟବାନ
ଅବା ଯଜ୍ଞ ଯପ ତପ ତନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର ଦାନ ସ୍ନାନ
ଉଦ୍ଧାର କରେ ନ ପାରି ମୋର ବନ୍ଦିଗତ ପ୍ରାଣ ।

୪ ଏ ସମସ୍ତ ନିରର୍ଥକ ମାତ୍ର ମିଥ୍ୟା ଭୁଲନ
କେବଳ ଆଶ୍ରୟ କରି ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ମରଣ
ସ୍ୱର୍ଗ ପୃଥିବୀ ପାତାଳ ସବୁ ତାହାଙ୍କ ନିର୍ମାଣ
ସେହି ସଦା ରକ୍ଷା କରେ ସମସ୍ତର ଜୀବନ ।

୫ ମୋର ପୁଣ୍ୟ ମୋର ପାପ ମୋର ଆଶା କରି ତ୍ୟାଗ
ମୋର ମାନ ମୋର ନାମ ମୋର ଇଚ୍ଛା ମୋର ରାଗ
ସମସ୍ତ ପକାଇ ଦେଇ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଚରଣେ
କରି ମୋର ଦୃଢ଼ ଆଶା ତାଙ୍କ ପ୍ରେମ ମରଣେ ।

୬ ଶୁଣ ହେ ପାପିଷ୍ଠ ସବୁ ମଙ୍ଗଳ ସୁସମାଚାର
ଏହି ଧର୍ମ ଏହି ପଥ ଏହି ପ୍ରଭୁ କର ସାର
ସବୁ ମିଥ୍ୟା ମାୟା ଛାଡ଼ ବେଗେ କର ହେ ବିଶ୍ୱାସ
ଜୀବନ ମରଣ ହେଉ ହେବ ତୁମ୍ଭ ପରାୟଣ ।

ସତ୍‌ଗୁରୁ ।

ଏକ ଗୁରୁ ବ୍ରହ୍ମ ଯେବେ ଶାସ୍ତ୍ରର ପ୍ରମାଣ ।
ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଗୁରୁ କର କଉପରେ ଜାଣ ।
ଏକମତରେ ଜନ୍ମ ପାଏ ସର୍ବ ନରଗଣ ।
ଗୁରୁ ସମ୍ବୋଧନ କର ନୋହେ କଦାଚନ ।
ଏ ଜଗତେ ଦେଖ ଭାଇ ବହୁ ବହୁଜନ ।
ଗୁରୁରୂପେ ଖ୍ୟାତଛନ୍ତି ଯେନବାରେ ଧନ ।
କେବଳ ଗୁରୁଙ୍କୁ ଜାଣି ଯେଉଂ ମହାଜନ ।
ଧର୍ମଅଗ୍ନ ଦେଇ କରେ ମନର ଶୋଧନ ।
ଶିଷ୍ୟଙ୍କର ପାପ ଦଣ୍ଡ ଧରେ କଲେବରେ ।
ଯୀଶୁ ଛଡା ସତ୍ୟ ଗୁରୁ ନାହିଁ ଏ ସଂସାରେ ।

ନୀତ ଶିକ୍ଷାଦ ।

ସୁନୀତ ଅଙ୍କୁର ଯେବେ ହୃଦଯେ ନୁହଇ ।
କୁନୀତର ବୀଜ ସେହି ସ୍ଥାନେ ଉପୁଜଇ ।
ଅବଶେଷେ ବନ ବୃକ୍ଷ ହେବାରେ ପ୍ରବଳ ।
ହୃଦୟର ସାର ଭୂମି କରଇ ବଫଳ ।

ବାଲ୍ୟ କାଳେ ବଦ୍ୟା ଅଭ୍ୟାସ ।

ବାଲ ବାଲ୍ୟ ସମଯେ ଶିକ୍ଷା କଲେ ଶିକ୍ଷା ପାଏ
ଯେସନ ନବୀନ ଲତା ଗଣ ।
ପ୍ରଥମରେ ଯେ ପ୍ରକାର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରଇ ତାର ।
ସେହି ଧାର ଥାଏ ସର୍ବ କ୍ଷଣ ।

ସତ୍ୟାନୃତ ।

ସର୍ବ କର୍ମ ଅନୁଷ୍ଠାନେ ସତ୍ୟର ପାଳଣ ।
ଜାଣ ସୁଜନର ଏହି ଯଶର କାରଣ ।
ଦୋଷ କଲେ ମିଥ୍ୟା ବଲେ କଲେ ଅଚ୍ଛାଦନ ।
ଦ୍ୱିଗୁଣ ପ୍ରମାଦ ହୋଇ ଉଠଇ ବିଷମ ।
ମିଥ୍ୟାରେ ଆସକ୍ତ ହୋଇ ଯେ ଅଧମ ଦାସ ।
ଅନନ୍ତ ନରକାନଳେ ତାର ସର୍ବନାଶ ।

ଅହଙ୍କାର ।

ପରନିନ୍ଦା କରେ ଯେଣୁ ଅହଂକାରୀ ଜନ ।
ଅପମାନ ହେୟଜ୍ଞାନ ତାର ପ୍ରତିଦାନ ।
ନିଜ ଆତ୍ମକୁ ବିଗୃହି ହୁଅ ନମ୍ର ଚିତ୍ତ ।
ଅହଂକାର ମନୁଷ୍ୟର ସଦା ଅନୁଚିତ ।

ସୁସ୍ଥିରତା ।

ଉତ୍ଥିତ କୋପର ଭରେ କୌଣସି ଜନ ଅନ୍ତରେ
ସନ୍ତାପ ନ ଦିଅ କଦାଚିତ ।
ନିଃସ୍ୱାର୍ଥେ ହୋଇ ସଦୟ ସଭୟେ ଦେଇ ଅଭୟ
କ୍ଷମା କର ସେହି ସେ ଉଚିତ ।

ଜ୍ଞାନଲାଭ ।

ବିବିଧ ଶାସ୍ତ୍ରେ ବିଦ୍ୟାଲଙ୍କାର ।
ନାନାବିଧ ଭାଷାରେ ହୋଇଲେ ତତ୍ପର ।

ସଦ୍ଧର୍ମ ନୋହିଲେ ହୃଦୟ ଭୂଷଣ ।
ପଣ୍ଡିତ କହନ୍ତି ଶିଷ୍ୟର ଦୂଷଣ ।
ତତ୍ତ୍ୱଜ୍ଞାନ ପାଇଲେ ଉଦ୍ଧତ ଗମନ ।
ଜାଣିବ ବିଦ୍ୟାର ପରମ ରତନ ।

ଯଥା ଭାଗବତରେ ଲେଖା ।

ସେ ସର୍ବ ଶାସ୍ତ୍ରେ ସୁପଣ୍ଡିତ ।
ଜାଣଇ ସର୍ବ ଧର୍ମ ତତ୍ତ୍ୱ ।
ଯେବେ ସେ ଏତେ ଗୁଣ ଯେନ ।
ପରମାନନ୍ଦକୁ ନ ଚିହ୍ନି ।
ସକଳ ଶାସ୍ତ୍ର ବ୍ୟର୍ଥ ତାର ।
କେବଳ ଶ୍ରମ ମାତ୍ର ସାର ।
କୁଧେନୁ ବାନ୍ଧି ଗୃହେ ଯେହ୍ନେ ।
କଦାଚ ହୋନ୍ତି କ୍ଷୀର ପାନେ ।

ପ୍ରୟାସ ଓ ପରିଶ୍ରମ ।

ପିପୀଲିକା ଗଣ ଅତି ବୁଦ୍ଧିମାନ ଏହାର କାରଣ
ଅଟେ ହେବାର ଉଦ୍‌ଯୋଗୀ ।
ଶୀତର ସଞ୍ଚୟ କରିବା ଆଶୟ ଗ୍ରୀଷ୍ମର ସମୟ
ହୋଯ୍ସେ ଶ୍ରମେ ଅନୁରାଗୀ ।
ଏମନ୍ତ ମାନବେ ପିପୀଲିକା ସବେ ନୀରବେ ନୀରବେ
କରେ ଏହ ଉପଦେଶ ।

ଯେ କୌଣସି ଜଣ ଶ୍ରମେ ଅଯତନ ନୋହେ କଦାଚନ
କ୍ଲେଶ ସୁଖ କରେ ଶେଷ ।

ଦାନ ପାତ୍ର ।

ଦାନର ଉଚିତ ପାତ୍ର ଦରିଦ୍ର ଦୁର୍ବଳ ।
ଧନବନ୍ତେ ଦେଲେ ଦାନ ନାହିଁ କିଛି ଫଳ ।
ଲୁଣା କ୍ଷେତ୍ରେ ପୁଣି ବୀଜ କରିଲେ ରୋପଣ ।
ଦୁହିଙ୍କ ଗୌରବ ନାଶ ବୁଝହେ ସୁଜନ ।

ବନ୍ଧୁର ବିବେକ ।

ଯେ ଜନ ଦୁର୍ଜନ ସଙ୍ଗେ ପିରତି କରଇ ।
ତାର କୁକର୍ମର ଦୋଷ ଭାଗୀ ସେ ହୁଅଇ ।
ଏନିମନ୍ତେ ଯଶ ଅପଯଶ ଏ ଜୀବନେ ।
ଉତ୍ପତ୍ତି ହୋଇଥିବ ଜାଣ ସଖ୍ୟତାର ଗୁଣେ ।

ବିଯୋଗର ଶୋକ ।

ଅନିତ୍ୟ ସଂସାରେ ଦେଖ ମନୁଷ୍ୟର ମନ ।
ଅଶେଷ ପ୍ରବଳ ଫାଶେ ବନ୍ଧା ଅନୁକ୍ଷଣ ।
ପୁଣି ଶୋକରୂପ ଅସ୍ତ୍ର କାଟି ସେହି ଫାଶ ।
ସ୍ୱର୍ଗପୁରେ ଯିବାକୁ ଦିଅଇ ଉପଦେଶ ।

ବ୍ୟବସାୟରେ ପରିଶ୍ରମ ।

କର ଯାଇ ଧର ହଳ ଅବା ଖେଳେ ବାନ୍ଧ ଜାଲ
ଅବା କର ମୃତ୍ତିକା ଖନନ ।
କର କୌଣସି ବ୍ୟାପାର ସାନ ଅବା ବଡ ରାର
ନାହି କର ମନରେ ଗଣନ ।
ଲୋକେ ଯେବେ କହେ ସାନ ତେବେ ନାହି ନିନ୍ଦା ଜ୍ଞାନ
କର ପରମୋତ୍ପର ଶ୍ରମ ।
ଏଥିରେ ନ ଠାଇ କଲେ ଅବଶ୍ୟ ସୁଫଳ ମିଳେ
ଏହି ବ୍ୟବସାୟର ନିୟମ ।

କ୍ରୋଧ ।

କ୍ରୋଧାନଳ ଯେ ସମୟେ ଅନ୍ତରେ ଜ୍ୱଳିତ ହୋୟେ
ଶିଖା ପ୍ରବଳ ନିଭାଅ ତାର ।
ସ୍ୱବଶେ ରଖ ଜିହ୍ୱାକେ ଯେସନ କେବେ ନ କରେ
ଅପବାଦ ନିନ୍ଦାର ସଞ୍ଚାର ।

ପୂର୍ବ ଚିନ୍ତା ।

ବ୍ୟସ୍ତ ଆଉ ବ୍ୟସ୍ତ ହେଲେ ସମସ୍ତ ବିନାଶ ।
ସ୍ଥିରଚିତ୍ତ ସର୍ବ କାର୍ଯ୍ୟ ସିଦ୍ଧି ହେବ ଆଶ ।
ଯେବେ କର ଅଭି ପ୍ରାପ୍ତ ମନେ କୋନ୍ତ ଜନ ।
ତାର ଉପାୟ ଲକ୍ଷଣ ଭାବ ସମାପନ ।

କାଲ କ୍ଷେପ ।

ସମୟ ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ କର ଅତଶୟ ଯତ୍ନ
ନାହି କର ହେଲା ଯଥା ସାଧ୍ୟ ।
ତାର ଦଣ୍ଡ କ୍ଷେପଣରେ ସଦା ରହ ସତର୍କରେ
ନୋହିବ ହେ ଅଲସ୍ୟର ବାଧ୍ୟ ।
ଯେ ହେତୁ ଅଶୁଭକ୍ଷଣ ଯାହା ବ୍ୟର୍ଥେ କ୍ଷେପଣ
କଲେ ନଷ୍ଟେ ବଧି ବଡମ୍ବିତ ।
ତାର ଅନୁତାପ ମନେ ଘଟିବ ଯେ କ୍ଷଣେ କ୍ଷଣେ
ସେହି କାଲ ଅସି ଉପସ୍ଥିତ ।

ସମାପ୍ତଃ ।

NOTE.—Some of the minor pieces in this volume may be thought scarcely worthy of insertion; but as this is the first collection of Oriya poetry that we have made, it was on the whole thought best to give them a place. Should they only excite to more successful attempts at this kind of composition they will not have been printed in vain.

କଟକ ନଗରର ମୁଦ୍ରାଯନ୍ତ୍ରାଲୟରେ ଛପା ଗଲ୍ଲା ।
ସନ ୧୮୪୩ ।

75.
B D-88

THE LIBRARY OF CONGRESS

DOBBS BROS. INC.
MAR 83
ST. AUGUSTINE
FLA.
32084

LC FT. MEADE
0 019 223 831 6